

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

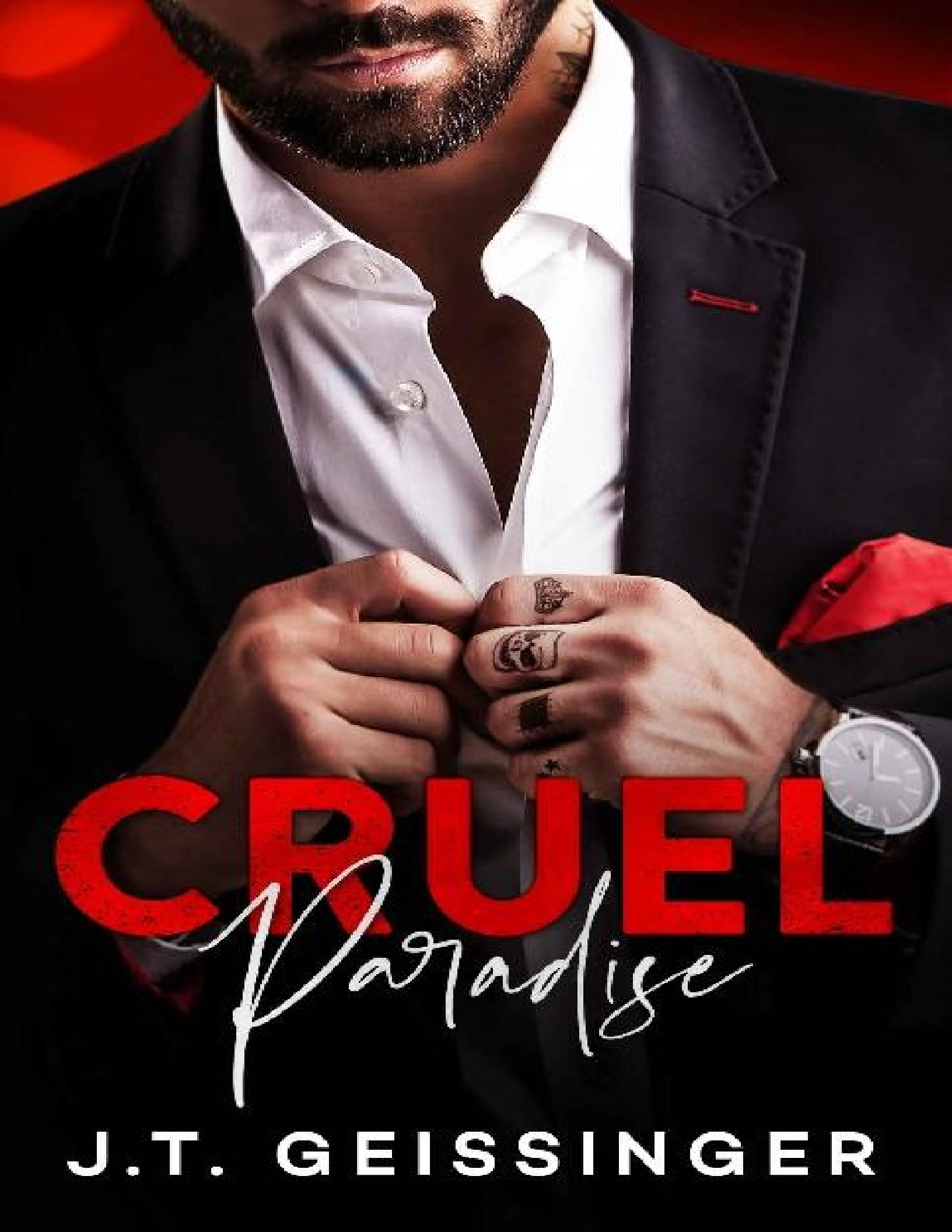
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CRUEL

Paradise

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZALİM CENNET

J.T. GEISSINGER

İÇİNDEKİLER

1. [Jules](#)
2. [Killian](#)
3. [Jules](#)
4. [Jules](#)
5. [Jules](#)
6. [Jules](#)
7. [Jules](#)
8. [Jules](#)
9. [Killian](#)
10. [Jules](#)
11. [Jules](#)
12. [Jules](#)
13. [Jules](#)
14. [Killian](#)
15. [Jules](#)
16. [Killian](#)
17. [Jules](#)
18. [Jules](#)
19. [Jules](#)
20. [Jules](#)
21. [Jules](#)
22. [Jules](#)
23. [Jules](#)
24. [Killian](#)
25. [Jules](#)
26. [Jules](#)
27. [Jules](#)
28. [Jules](#)
29. [Jules](#)
30. [Jules](#)
31. [Killian](#)
32. [Juliet](#)
- [Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

J.T. Geissinger tarafından da

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak.

Metin telif hakkı © 2020 J.T. Geissinger, Inc.

tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayıncının açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

J.T. Geissinger, Inc. tarafından yayınlanmıştır.

www.jtgeissinger.com

ISBN: 978-1-7338243-7-8

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Jay için, suç ortağım.

Çünkü Juliet ve Romeo'sunun
hikâyesinden daha kederli bir
hikâye yoktur.

~ Romeo ve Juliet, Perde V, Sahne III

JULES

"**T** Bu gerçekten de aklına gelen en kötü fikir."
"Bence bu dahice."

Ben beceriksizce kilidi açmaya çalışırken dudaklarını büzüp kollarını göğsünde kavuşturarak onaylamaz bir tavırla beni izleyen Fin homurdanıyor. "Evet ama bebekken kafanın üzerine çok düştün."

"Sessiz olur musun? Neredeyse girdim."

"Hapiste demek istiyorsun. Hapsedildim. Çünkü on saniye sonra polisleri bizzat ben arayacağım. Haneye tecavüz konusunda tamamen beceriksizsin. Özellikle de kırma kısmında. İşin bitmeden yaşlılıktan ölebilirim."

Bir metre boyunda, beline kadar inen sarı saçları ve erkekleri durduran fiziğiyle en iyi arkadaşım güzel olduğu kadar sabırsızdır da. Aynı zamanda komik, zeki ve mükemmel bir hırsızdır, bu yüzden onu bu gece yanımda getirdim.

İki bin kutu çocuk bezi çalmak için güvenilir bir suç ortağına ihtiyaç vardır.

Hiç değilse manevi destek için.

Bana verdiğinden değil.

İç çekerek, "Çok dağınıksın kızım. Daha iyi çöplük yangınları gördüm."

"Bir dakika çeneni kapatırsan konsantre olabilirim!"

Saatini kontrol ediyor, kadranı aydınlatmak için bir düğmeye basıyor ve sabırsızlıkla saniyeleri saymaya başlıyor. "On. Dokuz. Sekiz. Yedi."

"Bu lanet olası bir asma kilit ve ben lanet olası bir toka kullanıyorum! Hadi oradan!"

"Mazeret yok. Bir yıl önce açabilirdim. Altı. Beş. Dört. Üç."

Vazgeçiyorum, dik duruyorum ve gölgelerin arasından ona bakıyorum. "Tamam. Sen kazandın. Tiran."

Sırt çantasını omuzlarından indiriyor, fermuarını açıyor, bir cıvata kesici çıkarıyor ve gülümseyerek bana uzatıyor. "Zinciri kendin kesebilir misin prenses, yoksa bu konuda da yardıma ihtiyacın olacak mı?"

"Hatırlat da eve gittiğimizde şampuan şişene saç çıkarıcı koyayım."

Kilide geri dönüyorum. Cıvata kesiciler zincirin metal halkalarını etkili bir şekilde kesiyor ve zincir, kilit hala bir ucundan bağlıyken yere kayıyor.

Fin elini uzattı. Ona cıvata kesicileri uzatıyorum.

Çantasına geri koyuyor, sonra da deponun ağır kapısını açıyor. Sessizce içeri giriyoruz, gözlerimizin karanlığa alışması için bir an bekliyoruz, sonra da almaya geldiğimiz şeyi buluyoruz.

Tamamen yüklenmiş ve yarınki dağıtım merkezi yolculuğu için hazır olan teslimat kamyonu, yükleme rıhtımının en ucunda duruyor.

Telaşsız bir tırısla oraya doğru ilerliyoruz, ayak seslerimiz yüksek tavanın açıkta kalan kirişlerinde yankılanıyor.

"Bu şeyi çalıştırabileceğinden emin misin?" diyorum. Alay etti. "Bu ne cüret."

"Max'in kameraları ve sessiz alarmı devre dışı bıraktığından emin misiniz?"

Fin'e bakmıyorum ama yemin ederim gözlerinin yuvarlandığını duyuyorum. "Evet, büyükanne. Eminim. Gitmeden önce sana bir Xanax vermeliydim."

"Ama o zaman araba kullanamazdım." "Seni kırmak istemem ama arabayı ben kullanacağım."

"Yemek pişirdiğin kadar araba da kullanıyorsun. Ben kullanıyorum."

"Affedersin Martha Stewart, ama herkeste aşçılık geni yok."

"Aşçılık geni diye bir şey yoktur."

"Kesinlikle var. Sen İtalyansın. Bu senin DNA'nda var."

"Ha! Belki de yemeğinizi ısıtmak için kaynak makinesi yerine soba kullanmayı deneseydiniz, bu kadar çok sorun yaşamazdınız."

Fin havaya küçümseyici bir el sallayarak konuşmayı sonlandırır. Bir metal işleme aletiyle kızartma pişirirken mutfağı ateşe verdiği zamanın hatırlatılmasından nefret ediyor.

Kamyona vardığımızda, kapıların kilitli olması gibi küçük bir sorunla karşılaşyoruz. Fin cıvata keskisini kullanarak sürücü camını kırıyor ve sorun çözülüyor. İçeri tırmanıyoruz.

Düz kontak yapmak beş saniyesini alıyor, gösteriş budalası.

Motor egzoz borusundan tatmin edici bir geçirme ile hayata kükrediğinde, "Bekle!" diyorum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

"Arabayı benim kullanmam gerekiyordu."

"Çok kötü, çok üzücü, sahip olmak kanunun onda dokuzudur." "Bu klişe bu durumda nasıl uygulanabilir?"

Gülümsüyor. "Kıçım zaten sürücü koltuğunun sahibi. Ayrıca, birisinin şunu sarmaya ihtiyacı var..." Duraklıyor, sonra "Oh." diyor.

Sönük sesi omurilik sinirlerimin karıncalanmasına neden oluyor. "Oh?"

Ne?"

"Şu oh." Ön camın ötesinde, teslimat kamyonlarının girip çıktığı devasa döner metal kapıyı işaret ediyor.

Sorun kapalı olması değil. Sorun, altta her iki taraftaki çimento zemine sabitlenmiş büyük çelik kilitler.

Şaşkınlıkla kilitlere bakıyorum.

"Kahretsin!" "İyi dedin, Shakespeare."

diyor sertçe. "Max'in güvenlikle

ilgilendiğini sanıyordum?"

"Bu kilitler yepyeni olmalı. Güvenlik sistemi çöktüğünde o kapının içeriden manuel olarak açılabilmesi gerekiyordu."

"Peki ne yapacağız? Cıvata kesicilerin o kalınlıktaki metali geçmesine imkân yok."

Fin bir an için kapıya bakıyor. "Bir mucize için dua mı edeyim?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Dua mı? Suç dehaları kendilerini zor durumlardan kurtarması için yüce bir varlığa bel bağlamaz! B planına geçerler!" Duraksıyorum. "B planı nedir?"

En azından utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Bizde yok."

İnledim. "Yine mi yedek plan yok? Bu işte çok kötüyüz!"

Savunmacı bir şekilde "O kadar da kötü değiliz." diyor. Sonra, nefesinin altında: "En azından bir aracı nasıl düz kontak yapacağımı biliyorum."

Birkaç saniye hayal kırıklığı içinde kapıya baktım, sonra "Boş ver. Doğaçlama yaparız."

Yuhalıyor. "Doğaçlama mı? Bu kelimeyi en son kullandığında kendimi altıncı kattaki bir otelin penceresinden sarkarken bulmuştum."

"Sen yaşadın."

"O sırada binanın alevler içinde olduğunu hatırlıyor musunuz? Ve ben çıplaktım?"

Onu görmezden geliyorum. "Sadece yere bırak. Taç yaprağı metale. Muhtemelen kırıp geçebiliriz."

Kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Muhtemelen mi?"

Başımı sallarken sert ve ikna edici görünmeye çalışıyorum. "Bu, neredeyse beş yüz beygir gücünde yedi sınıf bir araç. Bu işi halledecektir." Bir an için düşünüyorum. "Ya da ateşli bir patlamada öleceğiz. Her iki durumda da harika olacak."

Fin bana kafamdan boynuzlar çıkıyormuş gibi bakıyor. Sonra sırtıyor. "İşte bu yüzden en iyi arkadaşız, Thelma."

Ben de sırttım. "Ben de seni seviyorum Louise."

Ayağını gaz pedalına vuruyor.

Kamyon ileri atılıyor, dizel motor böğürüyor, lastikler duman çıkarıyor.

Metal kapıya doğru roket gibi fırlarken hep birlikte avazımız çıktığı kadar bağıyoruz.

KILLIAN

F bilgisayarımın ekranındaki güvenlik videosunu defalarca izledim, tekrar tekrar oynattım.

Declan'ın sabırsızlıkla kıpırdanmaya başladığı birçok kez.

Ona bakıyorum, masanın yanında duruyor, 1.80 boyunda öldürücü bir güce sahip, defans oyuncusu omuzları ve asla çözülmeleyen donmuş bir sanat gölü renginde gözleri var.

"Çocuk bezi."

"Evet." O da anlamamış gibi omuz silkiyor.

"Nasıl bir hırsız bir kamyon dolusu çocuk bezi çalar ve içinde üç yüz bin nakit bulunan kasaya dokunmadan bırakır?"

"Görünüşe göre ölmek isteyen biri."

Videoyu tekrar başa sarıyorum ve kamyon çelik kapıdan son sürat geçerken inanamayarak başımı sallıyorum.

Aksiyon filmlerinden bir sahne gibi.

Ses yok ama metal metalle buluştuğunda çıkardığı sağır edici gürültüyü hayal edebiliyorum. Önce devasa kapı ortadan eğiliyor, şekli bozuluyor. Sonra binanın tepesinden koparak, toz ve kıvılcım bulutlarıyla birlikte yere çarpıyor.

Kapının alt kısmı çimentoya saplanmış halde kalır ve kamyonu buruşmuş bir metal yığınının üzerinden geçerken havaya uçmaya zorlar.

Yere indiğinde kamyon çılgınca savruluyor. Yan yatmak üzereymiş gibi görünüyor, ancak sürücü kontrolü yeniden ele alıyor, aracı düzeltiyor ve boş otoparkta hızla ilerleyerek kameranın görüş alanından kayboluyor.

"Depodaki kameralar devre dışı bırakılmıştı ama bunu caddenin karşısındaki giyim üreticisinden aldım. Bir şey yakalayıp yakalamadıklarını görmek için güvenlik sistemlerine girdik ve Bob senin amcan. Ne yazık ki, bebek bezi avcımızı filme alan tek aç bu."

"Olay yerinde parmak izi var mı?"

"Hayır. Eldiven giymiş olmalılar."

Büyük kaptan koltuğunda arkama yaslanıp, hangi düşmanımın bu tuhaf hırsızlığa kalkışacak kadar aptal ve intihara meyilli olduğunu merak ediyorum.

Çocuk bezi. Ne oluyor lan?

Liam'ın çatı katındaki ofisteyiz. Hayır, benim çatı katım. Burada bir yıl yaşadktan sonra bile benimmiş gibi hissettirmiyor. Muhtemelen ikiz kardeşimin iç dekorasyon zevki Kont Drakula'yı evinde hissettirdiği içindir.

Her şey siyah. Parlak, soğuk ve siyah. Çok modern bir tabutun içinde yaşamak gibi.

Ne yazık ki, birini taklit ederken, onun ilham vermeyen kıyafet, sanat ve mobilya seçimlerini rahat bırakmanız gerekir.

Kardeşimin neden bir bebek bezi fabrikası olduğu sorusunu es geçerek, "Bir kamyon dolusu bebek bezi ne kadar eder?" diye soruyorum.

Declan kaslı bir omzunu kaldırdı. "Belki doksan bin." "Bu kadar zahmete değmez."

"Anlaştık."

"Özellikle de çalıntı bebek bezleri için pek de sıcak bir pazar olmadığını düşünürsek. Bu hırsız parayı nasıl elde etmeyi planlıyor? Garaj satışları? eBay?"

"Belki de bir sürü çocuğu vardır."

Declan'ın kuru mizah anlayışını sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Ancak kişiliğinin geri kalanı olmadan da yapabilirdim.

"Çocuk bezleri düşük öncelikli ama güvenlik sisteminin hacklenmesi konusunda endişeliyim. Sürücü olmasa bile birileri çok zeki."

"Eğer bir ekip olduğunu düşünüyorsanız, buralardan biri olması pek mümkün değil. Yerel halk bu şirketin Liam'a ait olduğunu biliyor." Duraksıyor. "Özür dilerim. Sen."

El salladım. Artık insanların beni kardeşimin adıyla çağırmasına alışmıştım. "Ne bulabileceğine bir bak. Ama sessiz ol."

"Karakoldan O'Malley'i aramamı ve bu işi ona bırakmamı istemiyor musun?"

"Hayır. İrlanda mafyasının başının burnunun dibinden iki bin çocuk bezi çaldırıldığının duyulmasına izin veremem. İtibarım yerle bir olur."

Declan ciddiyetle başını sallıyor. "Bir de bakmışsınız, yaşlı kadınlar Bingo parası için marketlerinizi soyuyor ve izci kızlar sizi mahalle savaşına davet ediyor."

Ona defolup gitmesini söyleyemedim dönüp gidiyor, ukala herif.

Declan o akşam saat altıda ofisime gelene kadar çalınan bebek bezlerini unutmuştum.

Hâlâ kaptan koltuğunda oturuyorum. Önümdeki büyük maun masanın üzerinde yığınla rapor, beyan ve imzamı gerektiren sözleşmeler duruyor.

Uluslararası bir suç imparatorluğunu yönetmek için bu kadar çok evrak işi olduğunu bilseydim, bu iş için gönüllü olmayabilirdim. Çalışanların sorunlarına hiç girmeyeyim. Yetişkin adamların bu kadar denetime ihtiyacı olmaz sanırsınız. Kreş işletiyormuşum gibi hissediyorum.

Declan'ın yaklaştığını görmek için başımı kaldırdım. Elinde bir dizüstü bilgisayar var. Yüz ifadesi ciddi ama gözlerinde muzip bir pırıltı var.

Oturması gerektiğini belirtmek için masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum.

Hatırı sayılır cüssesini sandalyeye indirip yerleştikten sonra parmaklarını kucağındaki Mac'in kapalı kapağına düşünceli bir şekilde vuruyor. "Astrolojiye inanır mısınız?"

"Tabii. O ve Koca Ayak da." diyorum.

"Koca Ayak gerçek olabilir. Bir keresinde televizyonda bir program görmüştüm-"

"Declan."

"Özür dilerim. Nerede kalmıştım?"

"Bloğunu kırmak üzereyim."

"Ah, doğru ya. Astroloji." Bana anlamlı anlamlı bakmak için durakladı. "Merkür gerileme döneminde."

Düşük kaşlarımın altından ona sabit bir şekilde bakıyorum. "Son derece çabuk sinirlenen biri olduğumun ve geniş bir silah koleksiyonuna sahip olduğumun farkındasınız sanırım? Birçoğu elinizin altında?"

Declan tehdidimi görmezden gelerek devam ediyor. "Merkür'ün özelliği hilekâr olabilmesidir. Özellikle de gerileme dönemindeyken. Her şey berbat olur. Bilgisayarlar çöker, uçuşlar iptal olur, sözleşmeler suya düşer."

Anlamlı bir duraklama daha yapar. "İşler tersine döndü."

"Gözlerinizin arasına bir kurşun sıkmadan önce meramınızı anlatmak için üç saniyeniz var."

Declan gülümsüyor. "Bir kamyon dolusu çocuk bezi çalan bir adam hakkında düşünebileceğiniz en geri kalmış şey ne olurdu?"

Dürüst olmak gerekirse, Liam ondan bu kadar hoşlanmasaydı, Declan çoktan Türk halısının üzerinde kan kaybından ölmüş olurdu.

Vücudunu kurşun delikleriyle delik deşik edemedi, "Adam kadın olsaydı" dedi.

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için bir an duruyorum.

"Bir kadın mı?"

Açıklanamayacak kadar memnun görünerek başını sallıyor. "Ve sadece bir tanesi değil."

Devam etmeyince, "Bir kamyon dolusu çocuk bezini benden kaç kadının çaldığını söylemen tek bir kelimedenden uzun sürerse, kafanı gövdenden ayırırım" dedim.

"İki."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Birbirimize bakıyoruz. Sonunda, "Beni kızdırmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" dedim.

Omuz silkiyor. "Evet. Kişisel olarak algılama. Ben sadece ayıları dürtmeyi severim."

Ses tonum kupkuru, "Şanslıyım." diyorum.

"Liam'ın bana alışması yaklaşık on yıl sürdü." Tekrar omuz silkiyor.

"Sana bir tavsiye Declan: Kardeşim ailedeki tüm sabra sahip. Sinirleri tepesinde olan benim."

Yüzünü buruşturur ve başını sallar. "İnsanların böyle düşünmesini istiyorsun. Gördüğüm kadarıyla son derece metodik ve titizsin. Birini öldürdüğünde, bunu uzun zamandır planlıyorsun."

İç çekme isteğime direniyorum. Bunun yerine sandalyemde arkama yaslanıyorum, ellerimi karnımın üzerinde birleştiriyorum ve ona bakıyorum.

Bir süre sonra, "Tamam, bu bakışın beni nasıl öldüreceğini çoktan çözdüğün anlamına geldiğini düşünüyorum ve bir dahaki sefere seni kızdırdığımda kendimi kirişlerden sallanırken bulacağım" dedi.

"Ve ilmik senin kendi bağırsaklarından yapılacaktır."

Bunu hayal edince yüzünü buruşturuyor. "Vay canına. Hannibal Lecter gibi davranıyorsun."

Dudaklarımın hafif, şeytani bir gülümsemeye dönüşmesine izin veriyorum. "Evet. Birkaç dakika sonra yüzünü maske olarak takıyor olabilirim. Bana kadınlardan bahset."

Homurdanarak öne doğru oturdu, dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu ve açtı. Bir süre klavyede bir şeyler yazdı, sonra ekranı bana doğru çevirdi.

Büyük bir teslimat kamyonunun yakın çekimine bakıyorum. Önden çekilmiş. Grenli ama ön camdan kamyonun sürücüsü ve yolcusu görünüyor.

Sürücü sarışın. Yolcu ise esmer. Ön camdan dışarı bakmıyorlar, onun yerine birbirlerine bakıyorlar.

Birbirimize bakıp gülüyoruz. Sert.

Declan'a bakıyorum. Ellerini havaya kaldırdı, Hiçbir şeyim yok.

Dikkatimi tekrar ekrana veriyorum. Yüz hatlarını ayırt etmek zor ama iki kadının da genç olduğu belli.

Ve şamatalı kahkahalarına bakılırsa, muhtemelen uyuşturucu almışlardı.

"Bunlar bebek bezi hırsızları."

"Evet."

"İkisinden birini tanıyor musun?"

"Hayır. Yüzlerinde de herhangi bir veritabanında isabet yok, ancak bu açıdan kaynaklanıyor olabilir. Sağ ok tuşuna basın."

Bunu yaptığımda, başka bir fotoğraf beliriyor. Bu sefer aynı kamyonu bakıyorum ama arkadan. Çimenlik bir alanın ortasına park edilmiş, bagaj kapağı indirilmiş, arka kapılar ardına kadar açık.

Boş.

Declan şöyle diyor: "Şehrin yaklaşık otuz dakika dışında kırsal bir alanda kamyonu terk etmişler. Tarlaya girip çıkan lastik izleri birden fazla küçük aracın olaya karıştığını gösteriyor."

Deponun yakınındaki sokak lambası kameralarını hackleyerek kamyonu tarlaya kadar takip ettiğini bilmek için sormama gerek yok, ama başka bir sorum var.

"O küçük araçlar oradan nereye gitti?" "Hiçbir fikrim yok."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "O alandan kilometrelerce uzaktaki tüm trafik kameralarının yayını kesmişler" dedi.

Etkilenmiş görünüyor, bu da beni sinirlendiriyor. "O zaman nereye gittiklerini öğrenmek için bir uyduyu hackle."

Göz kırpıyor.

Görünüşe göre ağır işleri kendim yapmak zorunda kalacağım. "Unut gitsin. Bebek bezi meselesini hâlâ anlamış değilim. Benden bir şey çalmak istiyorlarsa, peşine düşebilecekleri çok daha değerli mallar var."

"O fabrikanın size ait olduğunu bildiklerini varsayıyorum." Cep telefonu çalıyor. Cebinden çıkarıp bakar ve kaşlarını çatır.

"Ne oldu?"

Cevap vermek yerine ayağa kalkıyor ve odanın karşısındaki kanepenin önündeki sehpa doğru yürüyor. Televizyonun uzaktan kumandasını alıp bir düğmeye basar. Televizyon yerel haber kanalını açıyor.

Kurumsal görünümlü kırmızı tuğlalı bir binanın önünde duran neşeli sarışın muhabir ekrana ışık saçıyor.

"Bu akşamki diğer bir haberimiz de insan ruhunun cömertliğine dair yürekleri ısıtan bir hikaye. Geçen ay bildirdiğimiz üzere, çıkan bir yangın Newborns in Need'in Boston'daki merkezinin depolarını kül etti. NIN, Amerika Birleşik Devletleri genelinde prematüre, hasta ya da yoksul yenidoğanlara hizmet veren kurum ve hastanelere ücretsiz bakım malzemeleri sağlamaktadır.

"Burası bu kritik ihtiyaç malzemelerinin ana dağıtım merkezi olduğu için yangın özellikle yıkıcı oldu. Ancak bugün anonim bir bağışçı, kayıplarını telafi etmek üzere kuruluşa iki bin kutu çocuk bezi hediye etti.

"Çocuk bezlerinin yanı sıra büyük miktarlarda mama, giysi, battaniye ve oyuncak da bağışlandı. Henüz bir bilgi yok

İsimsiz hayırseverin kim olduğu bilinmiyor ama hayır kurumunun başkanı Meryl Hopkins onu bir melek olarak nitelendirdi. Stüdyoda görüşmek üzere, John."

Declan televizyonu kapatıyor ve bana inanamayarak bakıyor. "Hayırsever bir hırsız mı? Anlamıyorum."

"Ben de öyle. A c a b a Liam'ın yeni doğan pazarına hizmet veren başka şirketleri de var mı?"

"Hayır."

Bir an için kafam karışmış ve ilgimi çekmiş bir şekilde düşündüm.

Bir çift kadın hırsız bir depoya girer ve bir kamyon dolusu çocuk bezi çalar. Yakalanırlarsa, birinci dereceden büyük hırsızlık suçlamasıyla karşı karşıya kalacaklar ve olası en fazla otuz yıl hapis cezasına çarptırılacaklar, hayırsever bağışa rağmen.

Öyleyse neden riske atalım?

Peki ya diğer eşyalar, giysiler, yiyecekler ve oyuncaklar? Eğer onlar da çalındıysa, bu bebek bezi hırsızlığının daha büyük ve organize bir operasyonun parçası olduğu anlamına gelir. Planlaması haftalar ya da aylar sürmüş olmalı.

Sonunda hiçbir şey ödemedi mi? Hiç mantıklı değil.

Aklı başında hiç kimse sıfır ödülle böyle bir risk almaz. Hırsızların peşinde olduğu şey para değilse, kesinlikle başka bir şeydi.

Çünkü insan doğası hakkında emin olduğum bir şey varsa, o da açgözlülükle motive olmayan bir kişinin genellikle çok daha karanlık bir şeyle motive olduğudur.

Güç toplamak gibi mesela. İntikam almak gibi.

Benim de çok aşına olduğum şeyler.

Bilgisayarımın klavyesinde hızlı ve sert bir şekilde yazmaya başladığımda Declan, "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ava gidiyorum." Savunma Bakanlığı web sitesi yükleniyor ve hemen işe koyuluyorum.

Hazır olun ya da olmayın, hırsızlar, işte geliyorum.

JULES

Womzumun üzerinden tekrar baktığımda Fin öfkeyle iç geçiriyor.

"Şunu yapmayı keser misin? Beni geriyorsun."

Bir özür mırıldanıyorum ve margaritamdan bir yudum daha alıyorum ama bana dikkatle bakıldığı hissinden kurtulamıyorum.

Birkaç düzine korumanın, özel öğretmenin ve dadıların sürekli ve dikkatli bakışları altında büyüdüğümü düşünürsek, bu duyguyu iyi bilirim.

İşte bu yüzden kutlama yapmam gerekirken gerginim.

La'daki yüksek masada iki yanımda oturan Fiesta'nın gürültülü ve kalabalık barında Fin ve Max benimle aynı tedirginliği paylaşmıyor. Sürekli bedava içki gönderen sevimli barmenle flört ederek gülümsüyor ve rahatça kahkahalar atıyorlar.

Her zamanki gibi, arkadaşlarımla ürettiği akkor ışıltının şanslı yararlanıcısıyım - dolayısıyla ücretsiz içkiler - ama burada yalnız olsaydım, ben öderdim.

Köpek olduğum için falan değil. Fin'in kıvrımlı, kremse güzelliği ve Max'in sinirli, sert kız cinsel çekiciliğiyle karşılaştırıldığında, bir ayakkabı tabanı kadar ilginçim.

Bol kıyafetler giymemin, makyaj yapmamamın ve sahte bir soyadı kullanmamın nedeni de bu: ortama uyum sağlamak. Arka planda kaybolmak için.

Dikkat çekmek istediğim son şey.

Dikkat demek sorular demek, sorular da cevaplar demek ve cevaplar -özellikle de doğru cevaplar- asla vermediğim bir şey.

Benim gibi bir kız için ilgi tehlikeli olabilir.

Ölümcül olabilir.

Bu yüzden başımı eğip ağzımı kapalı tutuyorum ve iki yanımdaki bu iki serseri her yerde spontane ereksiyonlara neden olsa bile olabildiğince soğukkanlı ve tarafsız kalıyorum.

Keşke Fin dekolteli bluzlara bu kadar düşkün olmasaydı.

"Şunları kaldırır mısın?" Elimi göğüslerine doğru sallayarak kızgın bir şekilde söylüyorum. "Neredeyse salsamın içine girecekler."

Onun havada asılı duran göğüslerinin altından salsa tabağını alıyorum, masanın ortasındaki sepetten bir tortilla cipsi alıyorum ve cipsi sosa batırıyorum. Sonra ağzıma atıyorum, baharatlı ve tatmin edici çıtırtının tadını çıkarıyorum.

Fin bana sakince gülümsüyor. "Bunu anlamamanın senin için zor olduğunu biliyorum, B Cups, ama kızların havaya ihtiyacı var."

"İhtiyaçları olan şey iskele."

Kaşlarını çatıyor. "Muhteşem göğüs dekoltemin sarktığını mı ima ediyorsun?"

"Hayır. Boston'daki erkek nüfusuna göğsünüzün anatomik bir çizimini sunmayacak iç çamaşırlarına yatırım yapmanızı öneriyorum. Sanki sütyen yerine aydinger kağıdı giyiyorsunuz. Şuradaki adam kalp krizi geçirmek üzere."

Fin yeşil gözlü bakışlarını söz konusu kişiye, birkaç masa ötede oturan yaşlı bir beyefendiye çeviriyor. Kadının kendisine baktığını fark edince elindeki taco'yu boğazına tıkıyor.

Sevgiyle diyor ki, "Zavallı şeyler. Hiç şansları yok."

"Zavallı şeylerden bahsetmişken," diyor Max nefesinin altında, "barın sonundaki adam ateş gibi. Külotum eriyor."

Sol omzumun üzerinden bakıyor. Başımı o yöne çevirmeye başladığımda, "Bakma!" diye tıslıyor.

"Bakamazsam ateş edip etmediğini nasıl anlayabilirim?"

"Yani şimdi bakma." Kayıtsızca bakıyormuş gibi yapıyor. manikürünü inceliyor. "Kafanın arkasında delikler açmadığı zaman sana haber veririm."

Biri bana bakıyor. Bir adam.

İyi değil.

"Neye benziyor?"

Max yukarı bakar, sonra hızla tırnaklarına geri döner. Yanaklarında bir kızarıklık belirir. "Sanki bir kadını osmoz yoluyla hamile bırakabilirmiş gibi. Tanrım, o gözler. O yüz. O vücut."

Fin, saçlarını savurarak gizlemeye çalıştığı gizli bir bakıştan sonra, "James Bond ile Wolverine'in karışımı gibi görünüyor. Sadece daha büyük. Ve daha seksi."

Max başını sallar. "Ve çok daha tehlikeli."

Tehlikeli mi? Kalbim küt küt atıyor. Kollarımdaki tüm küçük tüyler diken diken oldu.

Ses tonum omurgam kadar sert, Fin'e "Bana pudranı ver" diyorum.

Max'le endişeli bir bakış paylaşıyor, sonra sandalyesinin kenarından sarkan el çantasını karıştırıyor ve onsuz hiçbir yere gitmediği aynalı küçük pudrasını çıkarıyor.

Sessizce bana uzattı.

Fiskeyle açıyorum, sakın bir nefes alıyorum ve yüzüme doğru kaldırıyorum.

Olmayan rujumu kontrol ediyormuş gibi yaparak, onun yerine arkamdaki barın sonundaki adama bakıyorum.

Aynada yansıyan bir çift kavurucu kara göz benimkilerle buluşuyor.

Yüce Tanrım. Sanki biri beni prize takmış gibi bir sarsıntı hissediyorum.

Max yanıliyordu. O ateş değil.

O lanet bir volkan.

İri yarı, koyu renk saçlı ve son derece erkeksi olan bu adamın çenesi sıyrıklarla kaplı ve ağzı geniş, duygulu. Siyah Armani takım elbisesi vücuduna tam oturuyor, şişkin pazularını ve kalın kalçalarını sergiliyor. Bir elini çenesine götürdüğünde, parmak eklemlerindeki dövmeler gözüne çarpıyor.

Sanki onu gördüğümde karnımın yere düştüğünü biliyormuş gibi, dolgun dudakları küçük, alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Dehşete kapılarak, "Beşinci koridoru temizleyin." diye fısıldadım.

Bu bizim birçok şifreli cümlemizden biri. Tercüme edersek şu anlama gelir: her şey boka sardı, bir şaşırtmaca yarat ve olabildiğince hızlı kaç.

Fin donuyor.

Max de öyle yapar, sonra iç çeker. "Lanet olsun."

Bana gelince, pudra kutusunu kapatıp Fin'e geri veriyorum, sonra da margaritamın kalanını yudumluyorum. Ceketimin cebindeki bıçağa dokunup silah olmasını diledim. Sonra arkadaşlarımın arasında bir ileri bir geri bakıyorum.

Kalbim göğüs kemiğime çarpıyor. Kanım damarlarımda erimiş lav gibi.

"Hazır mısınız?"

Fin öfkeyle, "Bir çift Louboutin'imi daha kaybetmeyeceğim" der.

Max, "İşte bu yüzden her zaman benim gibi motorcu botları giymelisin, aptal. O sevdiğin dikenli şeyler koşmak için değil."

"Evsiz bir sirk göstericisine benzemek isteseydim, kesinlikle senin gibi giyinirdim, Maxima."

"Senin olsun, Finley."

Tam adıyla çağrılmaktan nefret ettiği için kaşlarını çatan Max, aniden ayağa kalkıyor ve restoranın tuvaletlerin bulunduğu arka koridoruna açılan sallanan kapıdan geçerek uzaklaşıyor.

Beş saniye sonra bir patlama sesi ve ardından çığlık duyuyoruz. Birkaç dakika sonra yangın alarmları çalmaya başlıyor.

Restoran kaosa sürüklenir.

Panik içindeki kadın ve erkekler Max'in kaybolduğu koridordan dışarı fırlıyor, birbirlerini itip kakıyor ve telaş içinde kendi ayaklarına takılıyorlar. Etrafımızdaki masalarda oturan tüm müşteriler ayağa fırlıyor, bağırıyor ve ön kapıya doğru izdiham yaratıyorlar.

Acil durum ışıkları kırmızı ve mavi yanıp söner.

Fıskiye sistemi devreye giriyor ve tavandan buz gibi su fışkırıyor.

Koridora açılan kapının üzerinde, gri duman bulutları duvardan yukarı doğru yükseliyor.

Fin elimi tuttu. Koşmaya başladık.

Bedenlerin akışına karşı koyarak mutfağa doğru ilerliyoruz, devrilen sandalyelerden kaçıyor ve kaygan karo zeminde kaymamaya çalışıyoruz. Mutfak kapısından içeri girer girmez Fin'in elini bırakıyorum ve zıt yönler gidiyoruz.

Çalışanların dinlenme odasına doğru sert bir sol yaptı. Ben arka taraftaki çıkışa doğru koşuyorum. Herkes belirlenen sesli mesaja her şeyi açıklayan kodu bıraktıktan sonra dairede tekrar buluşacağız.

Eğer birimiz aramazsa, diğer ikimiz daireye geri dönmeyeceğiz.

Hiç.

Dışarıda, soğuk akşam havası ısınmış yanaklarıma acı bir tokat gibi iniyor. Restoranın arkasındaki otoparktayım. Etrafımı çöp kokan, taşmış çöp bidonları sarıyor.

Arkama bakmadan caddeye doğru olabildiğince hızlı koşuyorum. Oraya vardığımda keskin bir sağa dönüyorum ve bir sonraki caddeye, dört şeritli trafiğin son hızla aktığı işlek bir bulvara yöneliyorum.

Arkamdan gelen ayak seslerini duymuyorum. Tek duyduğum kalp atışlarımin vahşi gürültüsü ve panikle aldığım nefesler.

Bulvarın köşesine geldiğimde omzumun üzerinden bakıyorum ama kimse yok.

Beni takip etmiyor.

Ben kaçtım.

Nefes nefese, hızımı yavaşlatıyorum ama ilerideki binanın parlak ışıklarına doğru ilerlemeye devam ediyorum. Burası eski moda bir sinema, kaldırımın yanında küçük bir gişesi ve yaldızlı Art Deco tabelası olan türden. Önünde küçük bir kalabalık kapıların açılmasını bekliyor.

Evrenin bir hediyesi gibi, bir taksi hemen dışarıdaki kaldırımda durur.

Tekrar koşmaya başladım.

Taksinin arka kapısını açmak üzere olan genç bir çifti atlatarak içeri dalıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve koltukta alçalarak herhangi bir tehlike işareti için camdan dışarı bakıyorum.

Şoföre nefes nefese "Beacon Hill, lütfen" dedim.

Solumdan alçak bir ses, "Yanılmıyorsam elli dokuz Mount Vernon Caddesi," diyor.

Ses İrlanda aksanlı. Kanım damarlarımda donuyor.

Başımı çeviriyorum, yanımdaki koltukta oturuyor ve Cheshire Kedisi'nin testosteronlu bir versiyonu gibi gülümsüyor.

Volkan. Nam-ı

diğer Liam

Black.

Yani Atlantik'in iki yakasındaki en büyük, en kötü, en acımasız gangster.

Bir kamyon dolusu bebek bezi çaldığım adam.

Kahretsin.

JULES

W Ben sadece oturup dehşet içinde ona bakarken, "Yaşadığın mahalle çok havalı" dedi.

Gülümsemesi genişliyor. Tiyatro tabelasının ışığı mükemmel beyaz dişlerinde parıldıyor. "Sanırım o eski 'suçun bedeli ödenmez' sözü yanlış."

Taksi kaldırımdan trafiğin içine doğru çekiliyor. Dilimi ağzımın çatısından ayırmayı başarıyorum ve koltuğumda dik oturuyorum. Sonra onu küçümsemeye çalışan ama vücut fonksiyonlarımın kaçının tamamen iflasın eşiğinde olduğu düşünüldüğünde muhtemelen bunun kilometrelerce gerisinde kalan bir bakışla hizalıyorum.

"Bilmen gerekirdi." diyorum.

"Ah. Sass." Kıkırdıyor. "Ne yapacağını merak ediyordum. Senin durumundaki çoğu insan inkârı seçer. Sonra pazarlık başlar." Duraklıyor, gülümsemesi soluyor. Sesi bir oktav düşer. "Sonra gözyaşları."

"Benden gözyaşı alamayacaksın. Ve eğer beni korkuttuğunu düşünüyorsan, tekrar düşün."

Kaşlarını çatıyor. "Yakın zamanda bir kafa travması mı geçirdin? Çünkü korkmamanın tek mantıklı nedeni bu. Arkadaşlarınızla birlikte restorandan dramatik bir şekilde çıktığınızı düşünürsek, kim olduğumu bildiğinizi varsaymak zorundayım."

Bekliyor, o lazer ışını gözleri ve küçük, kendini beğenmiş gülümsemesiyle beni izliyor, eşit dozda tehlike ve erkeklik yayıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Hayatım boyunca onun gibi adamlar tanıdım ve hepsinden nefret ediyorum.

Bakışlarını tutarak, "Başımda bir yara yok. Ve senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Ve bilmelisin ki bana ne yaparsan yap, beni ne kadar incitirsen incit, ne kadar uzun sürerse sürsün, sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Yüzünde garip bir ifade belirdi. İğrenme ya da hayal kırıklığı, hangisi olduğunu anlayamıyorum. Ama sonra taksi yoldaki bir tümseğin üzerinden geçiyor ve bakış sanki hiç orada olmamış gibi kayboluyor.

"Yaratıcınla tanışmak için bu kadar hevesli misin?" diye mırıldanıyor, kara gözleri parlıyor.

"Senden uzaklaşmak için can atıyorum," diye karşılık veriyorum. "O yüzden acele et ve beni vur ya da boş ya da aklından ne geçiyorsa onu yap da bu işi bitirelim."

Tuhaf bakışı geri döndü.

Diğer yolcunun beni öldürmesini isterken şoförün de garip bir bakışı var, arka koltuktaki bana ürkek bir bakış gönderiyor.

"Bu düşmanlık niye?" Liam soruyor, sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi. "Ne de olsa burada kurban benim."

Göğsümden sert bir kahkaha patlıyor. "Kurban mı? Ben ne kadar orangutan isem sen de o kadar kurbansın."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bakışları vücudumda gezinirken jilet gibi keskin. Alaycı İrlanda aksanıyla, "Kuyruğunu nerede saklıyorsun acaba?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Benimle oynuyor. Bana gülüyor. Beni öldürecek ama önce benimle biraz eğlenmeye karar verdi.

Bu ne cüret!

Sıkılmış dişlerimin arasından "Orangutanların kuyruğu yoktur." diyorum.

"Bütün maymunların kuyruğu olduğunu sanırdım."

"Onlar maymun değil. Onlar maymun." Yakında öleceğim için, iyi bir önlem olarak küçük bir zinger eklemeye karar verdim. "Senin gibi."

"Bir maymun mu? Kabul ediyorum. Bana çok daha kötülerini söylendi."

Alınmış görünmüyor. Aksine, eğleniyor gibi görünüyor. Yine gülümsüyor, psikopat.

Bir süre sessizce birbirimize bakarak yol alıyoruz, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. "En azından nasıl yapacağını söyle." diyorum.

Bakışları ağızma düşüyor. Dudaklarını nemlendiriyor. "Yapmak mı?" diye tekrarlıyor, sesi çakıllı. Bakışları tekrar benimkilere dönüyor. Şimdi gözleri yanıyor. "Neyi yapacağım?"

"Öldür beni."

Taksi şoförü direksiyonu kırıyor, sonra da aşırı düzeltme yaparak beni kapıya doğru fırlatıyor. Liam koltuğunda kıpırdamadan duruyor ve binlerce güneşin yakıcı yoğunluğuyla bana bakıyor.

Diyor ki, "Merak ediyorum-"

"Başka bir erkekle cinsel ilişkiye girmek mi istiyorsun? Aferin sana. Daha fazla erkek heterofleksif olduğunu kabul etmeli. Bunda utanılacak bir şey yok."

Çenesinde bir kas kayıyor. Bakışları tekrar ağızma düşüyor. Sesi ölümcül derecede yumuşak, "Cinsel tercihlerim konusunda çok netim, küçük hırsız." diyor.

Koyu renk kirpikleri kalkıyor ve şimdi bakışlarıyla beni yakıyor. "Ne kadar hoşuna gideceğini bilmesem sana bir gösteri yapardım."

Bu kibirli piçle göz temasını kesmeyi reddediyorum, ancak bu taksiden bir şekilde canlı çıkarsam TSSB geçireceğimden oldukça eminim.

Liam Black, çözülmesi yıllar süren psikoterapi gerektiren, sisteme yönelik şiddetli bir sarsıntıdır.

Ben de diyorum ki, "Kendini övme."

"Oynamıyorum. Cebindeki bıçakla oynamayı da bırak. Eğer beni bıçaklarsan, sadece beni kızdırmayı başarırsın."

Uzun bir süre ona bakıyorum, bıçağı çıkarıp planladığım gibi ona saldırıp saldırmamayı tartışıyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Yüksek sesle gülmemek için olduğundan şüpheleniyorum.

"Sözüm kabaca kesilmeden önce de söylediğim gibi, merak ediyorum: Benden çaldığınız şeyi neden bağışlıyorsunuz?"

"Onu senden çalmadım. Bir depodan çaldım." "Depo benim."

"Hayır, deponun sahibi paravan bir şirket."

"Paravan şirketin sahibi benim."

"Birçoğundan biri." derim.

"Evet. Takip edemeyeceğim kadar çok. Dürüst olmak gerekirse, sen o numarayı yapmadan önce bundan haberim bile yoktu."

"Dalkavukların bunu senin için ayarladı, ha? Kirli paranızı aklamamanın bir yolu daha mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Merak ediyorsan söyleyeyim, sende doksan altı tane var."

"Bebek bezi fabrikaları mı?"

"Paravan şirketler."

Duraksıyor, yüz ifademi inceliyor. Yüzünde derinleşen bir ilgi ve bilmesem saygı pırıltısı olduğunu düşüneceğim bir ifade var.

"Beni mi inceliyordun, küçük hırsız?" "Onun gibi bir şey."

Kendi sözlerini nasıl geri çevirdiğimi görmezden gelerek, "Neden?" diye soruyor.

"Genel bir kural olarak, bir işten önce ev ödevimi yaparım."

Restoranda hissettiğim aynı vahşi odaklanmayla beni inceliyor. Dikkati fiziksel bir güç gibi. Sinir uçlarımda bir elektrik fısıltısı dolaşıyor. Omzuma dokunmak için uzanan bir parmak.

Göğsüme bir balyoz indi.

"Çalışmalarınız sırasında benim hakkımda başka neler keşfettiniz?" diye sorar.

Öfkem - en iyi koşullarda bile kısa
-snaps. "Sana neyi keşfedemediğimi
söyleyeyim." "Hangisi?"

"Sinir bozucu derecede geveze olman. Beni öldürecek
misin yoksa? Zamanımı senin gibilerle konuşarak
geçirmekten daha iyi işlerim var."

Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Onun şeytani, yontulmuş yüz
hatlarındaki şaşkınlık ifadesini izlemek tatlı, tatlı, tatlı.

Eminim en son ne zaman birinin ona saygısızlık ettiğini
hatırlamıyordur.

Özellikle de bir kız.

Kadınlar için bir puan.

Beni iki kolumdan tutup koltuğun üzerinden kucağına
çektğinde tatmin duygum aniden sona eriyor.

Kolları beni sıkıca sardığında nefes nefese kalıyorum.

Kocaman ve inanılmaz derecede güçlü, ben çırpınıp
debelenirken bile beni kolayca tutuyor. Çığlık atıp kapıyı
tekmelediğimde, taksi şoförü panik içinde ciyaklıyor.

"Hey! Sert davranmak yok! Kenara çekerim ve ikinizi de
dışarı atarım!"

Liam sakince, "Kenara çekersen kafana bir kurşun
yersin, dostum. Sürmeye devam et."

Tekleyen sürücü direksiyonu kırıp yavaşlayarak yolun
kenarına yöneldiğinde, beni esir alan kişi ekliyor: "Ben
Liam Black."

Otuz saniye sonra, taksi son hızla caddede ilerlerken
kollarında sıkışmış ve kaynarken, dişlerimi sıkarak, "Evlat,
bu gerçekten işe yarıyor olmalı," diyorum.

"Bir işe yarıyor." Kollarının kafesinde çaresizce bana
bakıyor. "Soruma cevap ver."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Ses tonuna bakılırsa, benim kesin reddime sinirlenmiş mi yoksa eğlenmiş mi karar veremiyor. Bir süre profilime bakıyor, sonra aniden "Benden korkmuyorsun" diyor.

Sanki kayıp şehir Atlantis'i keşfetmiş gibi konuşuyor. Şaşkınlık, merak ve garip bir şekilde gururla. "Şöyle diyelim, bu konudaki yeteneğinize sağlıklı bir saygı duyuyorum.

insanları öldürür. Şimdi bırak gideyim."

"Başka bir masum kurbanın iş yerine girip bebek bakım ürünlerini çalabilmek için mi?"

"Böylece başparmaklarımı gözbebeklerinize sokabilirim." Gıdaklıyor. "Çok vahşi."

"Az önce şoförün hayatını tehdit eden ben değilim."

"Kimse mükemmel değildir."

"Özellikle de sen, ayaklarımı beton bloklara batırıp beni Charles Nehri'ne atmak üzere olan adam."

Başını kulağıma doğru eğiyor. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu nehir değil, rezervuar olurdu. Ama sana zarar vermeyeceğimi zaten biliyorsun. Şimdi seni kucağımda ters çevirmeden ve sana gerçekten kızacağın bir şey vermeden önce benden aldığın şeyi neden bağışladığınla ilgili lanet soruma cevap ver. Dürüst olalım, bu ikimizin de hoşuna gider."

Sonra boynuma doğru derin bir nefes alıyor ve boğazının arkasından kısık bir zevk sesi çıkarıyor.

Nutkum tutuldu.

Yüzüm alev alev yanıyor, kalbim güm güm atıyor ve ağzımdan kelimeler çıkıyor.

Ben, kanal tedavisinden cenazeye kadar her şeyde konuşabilen kız, sırf soğukkanlı bir katil boğazımı kokladığı için konuşma yeteneğini bulamıyorum.

Kolonyasında bir çeşit zihin değiştirici madde olmalı.

"BEN... BEN..."

Burnunun ucunu kulak mememe değdiriyor ve tüm vücudumun tüylerinin diken diken olmasına neden oluyor.

"Hmm?"

Sesim boğuklaştı, "Kes şunu"
dedim. "Neyi durduracaksın?"
Masummuş gibi davranıyor, kalpsiz herif. "Bırakın beni!"
"Eğer soruma cevap verirsen, gitmene izin veririm."
Bu beni şaşırttı. Bu şekilde mantıklı görünmüyor.
"Gerçekten mi?"
Kıkırdaması alçak sesle ve kendinden memnuniyet dolu.
"Hayır."
Böyle zamanlarda, keşke süper güçlerim olsaydı
diorum. Onun kalın, kendini beğenmiş boynuna sarmak
için bir çift zehirli dikenli dokunaç ortaya çıkarmak çok hoş
olurdu.
"Yani genel olarak kötü bir adam olmanın yanı sıra bir
de yalancısın."
"Evet. Bu işin doğasında var. Ama camdan evlerdeki
insanlar taş atmamalı, benim geveze küçük hırsızım."
Konuşurken dudakları kulak mememin altındaki hassas
derinin üzerinde geziniyor, ensemdeki tüyleri diken diken
ediyor ve nabzımı alt üst ediyor.
Sonra "benim" hırsızım dediğini fark ediorum ve kalbim
tamamen duruyor.
Çünkü bana yapabileceği, beni Charles Nehri'ne
atmaktan çok daha kötü şeyler var. Liam Black gibi bir
adamın dikkatini çekmek kanla sonuçlanmak zorunda değil.
Eğer benden hoşlandığına karar verirse, bu ölümden
daha kötü bir şeyle sonuçlanabilir.
"Sakin ol," diyor huysuzca, bana bakmak için geri
çekiliyor. "Az önce ne oldu?"
Ona bakamıyorum. Yüzüm yanıyor, kollarında bir tahta
gibi kaskatı kesiliyorum ve o karanlık, yanan gözlere bakma
riskini göze alamıyorum çünkü bana yansıyabilecek
şeylerden korkuyorum.
"Bir nefes al. Sonra tırnaklarını kolumdan çek. Sonra da
bana neden korktuğunu söyle."
"Çünkü sen Boston'daki en tehlikeli adamsın-" diye
geveledim.

"Dünyada," diye hafifçe araya girdi.
"-ve ben ölmek üzereyim-"
"Bunu zaten konuşmuştuk. Sana zarar vermeyeceğim."
"-ve yalancı olduğunu itiraf ettin-"
"Hmm. İşte bu var."
"-ve sen beni kucağında tutuyorsun ve boynumu
kokluyorsun ve... ve..."
"Ve?"

Sertçe yutkunuyorum, hâlâ ona bakamıyorum, nabzım çok hızlı atıyor.

Sonra vücudu gerilir.

Çürük kokusu almış gibi bir ifadeyle beni koltuğun benim tarafıma yatırıyor ve taksi şoförüne "Kenara çek" diye bağılıyor.

Taksi gıcırdayarak kaldırımında durdu. Liam başını çeviriyor ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Anlamadığım bir dilde bir şeyler homurdanıyor, sonra bana ters ters bakmaya devam ediyor.

"Um..."

diyorum.

"Çık dışarı."

Ağzım açık kaldı. "Gitmeme izin mi veriyorsun?" "Hayır. Seni dışarı atıyorum."

Etrafımdan uzanarak kapıyı açtı ve menteşeleri üzerinde genişçe sallanması için itti. Sonra arabanın kendi tarafına çekiliyor ve dümdüz karşıya bakıyor, çenesi sert ve enerjisi zorlukla kontrol edilen termonükleer öfke gibi.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ancak kötü şöhretli bir gangsterin beklenmedik ruh hali değişimlerini merak etmenin zamanı değil.

Şimdi kaçıp gitme zamanı.

Kendimi taksiden dışarı atıyorum ve tam da bunu yapıyorum, sanki beni yutmuş gibi gecenin içinde kayboluyorum.

JULES

"**I** anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum Fin, ama sana söylüyorum, olan bu."

"Sana sahipti ve sonra gitmene izin mi verdi?" "Evet."

Alnı kırışıyor. Cinayet-gizem temalı favori barımız Poison Pen'in köşesine sıkışmış barok mavi kadife aşk koltuğunda Max'in yanında oturmuş, dudağını çiğniyor ve kaşlarını çatıyor, bizi ayıran ahşap sehpanın önünde ileri geri adım atmamı izlerken bir burbon daha içiyor.

Max de beni izliyor. Ama bu Fin'in endişeli bakışından çok "sen bir mankafasın" bakışı.

"Fırsatın varken o pisliği gözünden bıçaklamalıydın" diye mırıldanıyor.

"Hiç şansım olmadı, Max, işte bunu söylüyorum!"

Belli ki şüpheli. "Bilmiyorum Jules, ikiniz epey uzun bir konuşma yapmışsınız gibi görünüyor. Tüm bu gevezeliklerin arasında o keçi çobanının oğlunu şişleyip dünyayı çok daha iyi bir yer haline getirebileceğin bir saniye olmuş olmalı."

Bana suçlayıcı bir bakış atmak için duraklıyor. "Yani... Liam Black mi?"

Dönüyorum ve dikkatim dağılmış bir şekilde ellerimi sıkarak diğer yöne doğru ilerliyorum. "İşaretlerin kimliğini gizli tutmamın en iyisi olacağına karar verdik. Ben hedefleri seçer ve işi araştırırım, sen elektronik ve gözetleme işleriyle ilgilenirsin, Fin de lojistik ve nakliye işleriyle ilgilenir. Birimizin yakalanma ihtimaline karşı her birimizin görevinin ayrıntılarını kendimize saklıyoruz."

Max homurdanır. "Evet, kuralları biliyorum. Ben sadece bizim 'zenginden çal fakire ver' kız çetesi ahlakımızın çocuklarını döven ve vergi kaçırarak şışman, yaşlı milyarderlerle ilgili olduğunu sanıyordum, mafya sendikalarının liderleriyle değil."

Fin burbonunu yudumlarken dalgın bir şekilde, "Mafya sendikalarının süper seksi liderleri," diyor.

"Seksi olması önemli değil," diyor Max.

Fin'in yanıtı, "Barda onu süzerken ve külotun yanan bir kağıt gibi üzerinden kıvrılırken konuyla ilgiliydi."

"O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum. Hiç fotoğrafını görmemiştim."

"Sanki bir önemi varmış gibi."

Max burnunu çeker. "Affedersiniz ama bundan biraz daha seçici olduğumu düşünmek isterim."

"Belki öylesin, ama senin kukunun da kendine göre bir aklı var. Kese kağıdından yolunu bulamayan o sevimli müzisyeni unutmayalım."

"Zararsızdı!"

"Hiçbir şeyden haberi yoktu."

"Hava beyinli bir gitarist ile çok uluslu bir suç imparatorluğunun başı aynı şey değildir!"

"Demek istediğim, konu ateşli erkekler olduğunda, senin vadge'ına güvenilmez. Şeytan'ın dövmeleri ve güçlü bir çenesi olsaydı, onu sikerdin."

Max açıkça şöyle diyor: "Bunu söyleyen, kirpiklerini kırıştırmayı bilen her uzun bacaklı kızıla aşık olan bir kadın. Ne kadar işbirlikçi olursa olsun."

Sinirlenen Fin, "Tess dolandırıcı değildi. O... zekiydi!"

Max mırıldanıyor, "Banka hesabındaki tüm parayı alıp kaçacak kadar zeki."

Bu küçük tartışmayı topyekûn bir savaşa dönüşmeden durdurmalıyım. "Kızlar! Lütfen! Bir dakikalığına duruma odaklanabilir miyiz?"

Max ofluyor, Fin kaşlarını çatıyor ve ben de dönüp diğer yöne doğru adım atıyorum. "Pekâlâ. Her şey sırayla. Bizi nasıl buldu?"

"Bana bakma," diyor Max savunmaya geçerek. "Depodaki ve iniş alanının etrafındaki kameralar çalışmıyordu. Ben işimi yaptım."

"Peki ya kamyonu yüklediğimiz alanın etrafı?"

"Evet," diyor abartılı bir sabırla, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Onlar da dışarıdaydı."

Fin, "Evin benim tarafımda da düğmeler ilikli. Tüm olağan önlemleri aldım."

"Bir yerlerde bir sızıntı olmalı. Kapatmadığımız bir delik. Belki de biri bizi depoya girerken gördü ve oradan takip etti?"

"Şüpheli," diyor Fin. "Otoyola çıkana kadar arkamızda hiç far yoktu ve bu da depodan on mil uzaktaydı. Ayrıca, eğer biri içeri girdiğimizi görseydi, bizi takip etmek yerine polisi arardı."

"Daire gözetim altında olabilir mi?"

Max yüzünü buruşturdu. "Polisler bizi izliyor olsalardı restorana gelirlerdi, ona değil."

"Belki de onun maaş bordrosundadırlar."

"Evet, muhtemelen öyledir. Demek istediğim, çoktan tutuklanmış olurduk. Bunun yerine burada oturmuş, altımıza sıcıyor ve kafamıza bir kurşun yemeden önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyoruz."

Onlara bakmak için volta atmayı bırakıyorum. "Mesele de bu zaten. İste seydi takside boynumu kırabilirdi."

Ama bırakmadı. Gitmeme izin verdi." Bir an düşündüm. "Aslında bu teknik olarak doğru değil. Beni dışarı attı."

Fin daha dik oturur. "Bekle. Ne?"

Kanepenin karşısındaki deri koltuğa çöküyorum ve suratsızca ayaklarıma bakıyorum. "Evet. Çok garipti. Garip bir şekilde hoş davranıyordu ve beni öldürmüyordu, sonra Barbar Conan'a dönüştü ve beni taksiden attı."

Max ve Fin yüklü bir sessizlik içinde bana bakıyorlar, ta ki Max "Bunu yapması için ne söyledin?" diyene kadar.

Kulağa bir suçlama gibi geldiği için tüylerim diken diken oluyor. "Neden benim söylediğim bir şey olmak zorunda?"

Fin nazikçe, "Erkekleri kızdırmak gibi bir huyun var, tatlım," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Fin'in nezaketinden hiçbir şey kaybetmeyen Max, "Bu, ağzının erkekleri çıldırttığı anlamına geliyor. Ve iyi anlamda değil."

Fin başını sallar. "Vay canına, harika oral seks yapıyorsun tarzında değil."

Çenemi kaldırıyorum ve burnumun ucuyla onlara bakıyorum. "Mükemmel oral seks yaptığımı bilmenizi isterim."

Max homurdanır. "Gerçekten mi? En son ne zaman birine oral seks yaptın? Ve rüyalar sayılmaz!"

Zekice bir karşılık vermek için ağzımı açıyorum ama rüyamda ya da başka bir şekilde, bu cinsel eylemi en son ne zaman gerçekleştirdiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark edince tekrar kapatmak zorunda kalıyorum.

Bunu düşünmemek en iyisi. Depresyona girecek daha önemli şeylerim var.

"Konumuza dönecek olursak: Liam Black'te ev adresimiz var."

Fin, "Bence asıl konu, seni taksiden atmasına neden olacak tam olarak ne söylediğin." diyene kadar bu bir süre havada uğursuzca asılı kalır.

"Katılıyorum," diyor Max başını sallayarak. "Bunun ne önemi var?"

"Seni öldürmesini engelleyecek kadar önemliyse, düşünülecek kadar da önemlidir." Garsona bir tur daha içki getirmesini işaret ediyor, sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Peki, neydi?"

Max'i bu konuşmadan uzaklaştırmaya çalışmanın faydasız olduğunu zaten biliyorum. Cevap verene kadar peşimi bırakmayacak. Bir Rottweiler kadar inatçıdır. Bu yüzden sandalyede daha fazla kamburlaşıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve düşünüyorum.

Birkaç dakika sonra, aklıma geldi. "Ah." Gözlerimi açıyorum ve kaşlarımı çatarak biraz daha düşünüyorum. "Hayır. Bu doğru olamaz."

Fin ve Max öne doğru eğilir, kulak kesilirler. Hep bir ağızdan "Ne?" diyorlar.

Hâlâ kaşlarımı çatarak onların hevesli yüzlerine bakıyorum. "Sanırım... ona hakaret etmiş olabilirim."

Bir süre sonra Fin Max'e döner. "Ona hakaret ettiğini düşünüyor."

Max Fin'e döner. "İrlanda mafyasının başı."

"İrlanda mafyasının başını o kadar kötü aşağıladı ki, mafya onu öldürmeyi unuttu."

Bana dönüyorlar ve suçlayıcı bir sessizlikle bana bakıyorlar.

"Tanrım, çocuklar. Desteğiniz için teşekkürler."

Garson -erkek topuzu ve ön kolunda Betty Boop dövmesi olan sevimli bir genç adam- içkilerimizle geri dönüyor. Onları sehpanın üzerine koyuyor, boş bardakları alıyor ve Max'e sırtıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Tek kaşını çatan Max onu bir aşağı bir yukarı süzer. Ağızını açtığında Fin göğüs kafesine dirsek atıyor.

Max iç geçirir. "Böyle iyiyiz, teşekkürler."

Ona doğru hüznü bir gülümsemeye ayrılır.

Fin dudaklarını bükerek onun gidişini izler. "İnanılır gibi değil. Biz konuşurken mafya kralı tarafından avlanıyoruz ve sen hipsterlarla flört ediyorsun."

"Mafya kralı tarafından avlanmıyoruz. Bizi çoktan buldu ve Şeytan Dil burada" -Max bana eliyle işaret ediyor -"Onu korkutup kaçırdı."

"Rica ederim," diyorum yüksek sesle, ikinci votka shot'ımı kaparken.

Fin kendi içkisini alarak, "Aceleci davranmayalım," diyor. "Gerçek şu ki Liam Black muhtemelen şu anda bizim ölümümüzü planlıyor. Vahşi, iğrenç, acılı ölümlerimizi... Ondan çalmakla kalmayıp bir de ona hakaret ettiğimizi düşünürsek, bundan büyük zevk alacaktır. Hem de yüzüne karşı. Adını anarak yetişkin erkekleri ağlatabilen bir adam için bu muhtemelen daha da kötüdür."

Öfkeyle votkayı içiyorum, boğazımda bir yol açarken irkiliyorum. "Ona hakaret etmiş olabileceğimi söyledim, emin olduğumdan değil!"

Fin bir tutam saçını kulağının arkasına itti ve öne doğru oturdu. "Bize sadece konuştuğun kelimeleri söyle, biz de oradan devam edelim."

Derin bir iç çekerek omuz silktim. "Ben sadece... o biraz... boğazımı kokluyordu-"

"Boğazını mı kokluyorsun?" diye araya giriyor, iri gözlerle.

Yüksek sesle daha da kötü geliyor. "Um. Evet. Onun kucağındaydım ve o kokluyordu-"

"Kucağında mı?" diyorlar birlikte.

Sinirle etrafıma bakıyorum. "Lütfen sesinizi alçaltabilir misiniz?"

Max açık bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Şu anda önceliklerin o kadar farklı ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu bardaki herhangi birinin ne düşündüğü kimin umurunda? Liam Black'in kucağında oturuyordun ve o senin boğazını mı kokluyordu? Ön kapıyı kapat!"

"Ve Tanrı Amerika'yı korusun," diye ekliyor Fin, kadehini bana doğru kaldırarak.

Gerçekten daha iyi arkadaşlar edinmeliyim.

"Kulağa geldiği gibi değildi," diye başlıyorum ama yine sözüm kesiliyor.

"Oh, gerçekten mi?" Max gülüyor. "Çünkü kulağa çok ateşli bir kötü gangster seni barda görünce kaçmış gibi geliyor, dostum."

"Senin de çok hoş bir şekilde ifade ettiğin gibi 'yaylanmış' olamaz, çünkü sırtıma bakıyordu!"

Fin, "Sırtın çok sıcak," diyor ve burbonunu yudumluyor. Başımı ellerimin arasına alıp inliyorum.

"Oh, sızlanmayı kes. Bu iyi bir haber!"

Başımı kaldırıp Max'e ters ters bakıyorum. "Bu tam olarak nasıl iyi haber oluyor?"

"Muhtemelen ölmeyeceğiz!" Duraksıyor. "Yani, sen ölmeyeceksin." Tekrar duraklıyor. "Acaba dörtlü olduğumuz için bizi affeder mi?"

"Sizin gibi iki ahmak ve lanet olası bir gangsterle seks yapmayacağım!" Ateşle söylüyorum.

Bu sırada Fin dudaklarını büzmüş Max'e bakmaktadır, sanki bunu düşünüyormuş gibi.

"Fin. Hayır."

Bana masumca göz kırpmıyor. "Ben tek kelime etmedim."

"Dinle, lütfen odaklanabilir miyiz? Adresimizi biliyor. O şu anda evde bizi bekleyen on tetikçi olabilir!"

Max başını sallar. "Fedailerine hallettirecek olsaydı restorana kendisi gelmezdi. Ayrıca, eve biri girseydi telefonuma bildirim gelirdi."

Kanepeye yaslanıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve bana bakıyor.

"Hayır, bence burada olan şey, Liam Black'in bir şekilde kim olduğumuzu keşfetmesi, Natalie Portman'a göz atması ve daha yakından bakmak istediğine karar vermesi."

Açıkça "Natalie Portman'ın uzaktan kuzenine bile benzemiyorum" diyorum.

Fin başını eğip beni inceliyor. "Kesin bir benzerlik var. Çoğunlukla o kitapçı, inek, erkek fatma esmer şey. Ateşli Harvard mezunu havası. Ben de seni hep Greta Garbo'ya benzetmişimdir. Çok mesafeli ve gizemli. Çok 'yalnız kalmak istiyorum'."

"Yalnız kalmak istiyorum." Aralarında bir ileri bir geri bakıyorum. "Yalnız kalmak için çok güçlü bir arzum var. Burada, akşamın erken bir saatinde uyuşturucu aldığı belli olan iki insanla bu saçma konuşmayı yapmak değil."

Bir süre sessizce oturduk, ta ki Max aniden "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum" diyene kadar.

"Gerçekten mi? Ne?"

"Onu arayıp özür dilemelisin."

Espriyi bekliyorum. Şaka yapmadığını anladığımda, alay ediyorum. "Oh, iyi plan, Einstein. Gangster 4-1-1'i arayıp telefon numarasını alırım, sonra da özür dileriz, eşyalarınızı çaldık, lütfen bizi öldürmeyin derim."

"Hayır, eşyalarını çaldığımız için üzgün olduğumuzdan değil. Bu ona hakaret ettiğin için üzgünsün."

Fin'e baktım. "Bana yardım et."

Ama Fin benim tarafımda değil, hain. "Haklı Jules. Yani, söylediklerine bakılırsa, sana zarar vermeyeceğini açıkça söylemiş."

"O bir suçlu! Söylediği hiçbir şeye inanamayız!"

"Yaptıklarına inanabiliriz. Kanıt A: Hala nefes alıyorsun."

"Şimdilik!"

"Kanıt B: Biz de suçluyuz ve güveniliriz."

Az önce söyledikleri çok mantıklıymış gibi bana bakıyor. İnleyerek ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Mantığın beynimi acıtıyor."

"Hırsızlar arasındaki onur meselesi, Jules," diyor Max. "Kurallar. Sana zarar vermeyeceğini söyledi, ki bu aslında bir söz." Etkili olması için duraklıyor, sesini alçaltıyor. "Ama bana ve Fin'e zarar vermeyeceğini hiç söylemedi. Bu yüzden onu arayıp özür dilemelisin."

"Bu delilik." diye mırıldandım.

Fin diyor ki, "Bence denemeye değer. Liam Black gibi adamların tek derdi ego. Saygı. Ondan çalmak iş, ama ona hakaret etmek?" Gözlerini kaçırıyor. "Bu kişisel bir şey."

Max ekliyor, "Özellikle de sen onun kucağında otururken ona hakaret etmen." Nefes nefese kalıyor, mavi gözleri panikle irileşiyor. "Aman Tanrım."

"Şimdi ne olacak?" diye ağlıyorum.

"Lütfen bana onun aletinin büyüklüğü hakkında bir şey söylemediğini söyle. Çünkü o zaman hepimiz kesin ölürüz."

Bir tur daha içki için garsona işaret ediyorum. Max'i bir sonraki yemeğiymiş gibi izliyordu, bu yüzden beni hemen gördü ve harekete geçti.

"Hayır, aletinin büyüklüğü hakkında bir şey söylemedim." Max rahatlamış bir şekilde nefes verir.

"Sanırım olan şey, onun beni öldürmesini diğer şeylere tercih edeceğimi anlamış olması."

Fin hemen anlıyor. "Adam kaçırma," diyor sessizce, başını sallayarak.

Max şaşkınlıkla bana bakıyor. "O yanan iri yarı adam tarafından kaçırılıp esir tutulmaktansa ölmeyi tercih edeceğini mi söylüyorsun?"

"İki dakika önce, onu gözünden bıçaklamam gerektiğini savunuyordun."

"Evet, eğer seni öldüreceğini düşündüysen. Ama bunu ikinizin bir taksinin arkasında seviştiğinizi bilmeden önce söyledim. Kendini savunmakla sevişmek arasında büyük bir fark var."

"Ayrıca dünyanın onsuz daha iyi bir yer olacağını söylemişsiniz."

"Arkadaşlarımla erkek seçimlerinde destekleyici olmayı seviyorum." Fin'e sivri bir bakış gönderiyor.

"Aman Tanrım. Pes ediyorum."

Garson taze içeceklerle geldiğinde, sandalyeme çökmüş, yenilgiyle tavana bakıyordum.

"Bayanlar," diyor Max'e sırtarak. "Bu tur müesseseden."

"Ne kadar tatlı!" Fin bana göz kırparak Max'e dönüyor ve onun kalçasını sıkıyor. "Tatlım, ona yeni evli olduğumuzu söyledin mi?"

Hakkını vermeliyim: Garson içkileri karıştırmıyor. Gülümsemesi bozulmuyor. Ama yine de hayal kırıklığı havaya nüfuz ediyor.

Yarım saniyeliğine onun için üzüldüyorum, ta ki iki güzel arkadaşım arasında gidip gelirken kafasının üzerinde yanan ampulü görene kadar, gülümsemesi geri dönüyor.

Erkekler.

Bence Tanrı aslında önce kadını yarattı, sonra Cennet Bahçesi'nde can sıkıntısından ölmememiz için canımızı sıkacak bir şeye ihtiyacımız olduğuna karar verdikten sonra erkeği yarattı.

Fin'e, "Hey, o iğrenç kızarıklık geçti mi? Max oldukça ağır antibiyotikler kullandığını söyledi."

Fin başıyla onaylıyor. "Ah, kızım, çok kötüydü. Jinekoloğum hiç böyle sızıntılı yaralar görmediğini söyledi. Ne yazık ki ilaçlarımı aldığımda Max'te de vardı."

Bara doğru aceleyle ilerleyen garsonumuzun geri çekilişini izleyen Max, kederli bir ifadeyle, "Berbatsınız çocuklar," diyor.

"Lezbiyenlerin heteroseksüel olmak için iyi bir dayaağa ihtiyaç duyduklarını düşünmesi kendi hatası."

"Ben gey değilim," diyor Max, "ve gerçekten de iyi bir rogering'e ihtiyacım var."

"Şey, horoz bloğu için üzgünüm," diyor Fin, belli ki hiç üzgün değil. "Ama erkek topuzlu erkeklerin kötü aşıklar olduğunu herkes bilir. Partnerlerine odaklanamayacak kadar saçlarına odaklanırlar. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim. Sanırım."

Garson döndüğünde hepimiz içkilerimize uzanıyorduk. Ona son içkinin parasını ödeyeceğimizi söyleyemeden, "Hanginiz Juliet Jameson?" diye sordu.

Midem sıkışıyor. Üçümüz bir an için birbirimize bakıyoruz, ta ki ben temkinli bir şekilde "O benim" diyene kadar. Neden?"

Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Bir telefonunuz var."

Fin ve Max dışında kimse burada olduğumu bilmiyor. Midemdeki gerginlik bir düğüme dönüşüyor.

"Kimden?"

Garson omuz silkiyor. "Ona doksan bin dolar borcun olduğunu söyleyen İrlandalı bir adam."

JULES

A Birkaç saniye süren şaşkın bir sessizlikten sonra Max, "Tamam, bu çok garip. Ben onu aramanı söyledikten sonra seni mi arıyor? Onu araman gerektiğini söyledikten sonra Bu mu?"

Fin endişeyle etrafına bakıyor. "Asıl garip olan burada olduğumuzu nasıl bildiği. Sizi taksiden attıktan sonra takip ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Öyle olmalı. Sanırım oyun oynamayı seviyor."

Omuriliği koparan öldürücü ısırtığı atmadan hemen önce fareyle uğraşan bir kedi gibi.

Dişlerimi sıkıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve etrafıma bakıyorum; şeytani ifadeler takınmış, koyu renk takım elbiselerinin altında şüpheli şişkinlikler olan bir grup iri yarı adam görmeyi bekliyorum. Ama hiç tetikçi görmüyorum, sadece barın yanında sohbet eden ve içki içen sıradan insanlar görüyorum.

Ayağa kalkıyorum, kalbim göğsümün içinde çarpıyor. "Eğer beş dakika içinde dönmezsem, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Max başını sallar. "Ortalığı havaya uçur."

"Ne? Hayır! Hayır! Güvenli yerlerinize gidin ve her şey yolunda gittiğinde sinyali gönderin!"

Fin kaşlarını çatıyor. "Ben 'beş dakika içinde dönmezsem' cümlesinin 'yeni tanıştığım seksi hatunla eve gidiyorum, beni bekleme zahmetine girme' anlamına geldiğini sanıyordum."

"Tanrım," diyorum hayal kırıklığı içinde onlara bakarak. "Biz gelmiş geçmiş en kötü suçlularız."

Fin şöyle cevap verir: "En azından Max ve ben yeraltı dünyasının büyük kâhyasına hakaret etmememiz gerektiğini biliyoruz bebeğim. Şimdi git kışımızı kurtar. Başarısız olursan diye biz burada sarhoş olacağız."

Başımı sallayarak yanlarından ayrılıyorum ve barın sonunda beni bekleyen topuz adama doğru ilerliyorum. Arka çıkışa yakın bir telefon kulübesini işaret ediyor. Londra'da turistlerin yanında fotoğraf çektirmeye bayıldıkları o eski moda kırmızı telefon kulübelerinden biri.

Adrenalin elektrik gibi içimde dolaşıyor. Kabine giriyorum, kapıyı çekip kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sonra ahizeyi telefon kutusunun üstünden kaldırıp kulağıma götürüyorum.

Hattın diğer ucundaki sessizlik çatırdıyor. Telefon kablosundan bile olsa, varlığı tenimin üzerinde kayan bir el kadar hissedilebilir.

Sonra da: "Bunu planlamıyordum."

Sesi alçak, sert ve kendine özgü. Şimdi duyduğuma göre, o zengin İrlanda aksanını her yerde tanıyabilirim.

"Fırsatın varken beni öldürmediğin için mi?" diyorum. "Kendimi kaybettiğim için. Sana bir özür borçluyum."

Ben kendime gelene kadar birbirimize bakıp nefes alıyoruz. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Bu... bir çeşit oyun mu?"

"Hayır."

Telefondaki tuşlara öyle sert bakıyorum ki bulanıklaşmaya başlıyorlar. "Tamam, şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf edeceğim."

"Olan şu ki, seni sokağa attığım için özür diliyorum."

"Senden doksan bin dolar değerinde çocuk bezi çaldıktan sonra mı?"

"Evet." Ciddi sesine bir parça sıcaklık karışıyor. "Gerçi bana teknik olarak benden değil, bir depodan çalındıkları söylendi."

İçine çökecek bir sandalye arıyorum ama dar kabinin cam kapısına yaslanmak zorunda kalıyorum. Ahizeyi iki elimle kavrayarak yüksek sesle "Bizi öldürecek misin yoksa?" diye soruyorum.

İç çekiyor. "Yine mi bu?" "Bu bir hayır mı?"

Kararlı bir şekilde, "Evet, kızım, bu bir hayır." diyor.

Bana "kız" denmesinden ne kadar hoşlandığımı görmezden geliyorum ve devam ediyorum. "Neden? Kız olduğumuz için mi? Erkek olsaydık çoktan ölmüş olurduk, değil mi?"

Tereddüt ettiğinde, "Tanrım, fikrini değiştirmişsin." diyorum.

"Hayır. Sadece ünümün kadınlara zarar vermeyi içermesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Hayatım boyunca hiçbir kadına el kaldırmadım.

."

Aniden durur ve nefesinin altında küfreder.

Devam etmeyince, "Ne diyordun?" diye sordum.

Ağır bir şekilde nefes verir. "Sana bir yalan söylemek üzereydim. Bir keresinde bir kadına vurmuştum. Aslında onu dövdüm."

Eğer çenem biraz daha düşerse, ayakkabılarımın üstüne dayanacak.

"Bu benim en büyük pişmanlıklarımdan biri. Kız ticareti yaptığı ve çocuk sattığı izlenimine kapılmıştım. Bu uzun bir hikaye. Demek istediğim, yanlış bir başlangıç yapmamızı istemediğim için dürüst davranıyorum."

Çok uzun süre sessiz kaldığımda, şok ve şaşkınlıktan gözlerim şaşı olduğunda, "Bana o yanlış bilgiyi veren adamı öldürdüm. O Eva bir kaçakçıydı."

Ölü dilimin etrafında yutkunarak, "Tamam o zaman." diyorum.

"Bunun yaptığım şeyi mazur göstermeyeceğini biliyorum. Öyle olduğunu söylemiyorum. Sadece sebebini söylüyorum."

"Uh..."

"O Şimdi evli. İıkizleri var. Kocasđ iş için Şehir dđŐına gittiğinde onlara ben bakıyorum. İyi arkadaş olduk."

"Yani sonunda her Şey yoluna girdi."

İŞte. Gerçekte olduğum gibi patates püresi beyinli bir zombi gibi değil de mantıklđ bir insan gibi konuşmayı başardım.

Ses tonu sertleŐerek, "Benden çaldıklarını neden bir hayır kurumuna baĐıŐladıĐını söyle. Maddi bir kazanç elde etmeden neden risk aldın? Bunda senin çıkarın neydi?"

Bu adam beni kamçılıyor. "Ne fark eder ki?"

"Motivasyon karakterle ilgilidir. Anlat bana."

Tanrım, çok otoriter. Fin ve Max'i ve Şu anda hepimizin ne kadar ince bir buzun üzerinde kaydığını düşünene kadar sinirleniyorum ve rahatlamaya karar veriyorum. "Pekâlâ. EĞer bilmen gerekiyorsa, telafi etmek için."

Bunu uzun, keskin bir sessizlik izler. Sonra yavaşça, "Kimden özür dileyeyim?" diye sorar.

"Şey...dünya, sanırım. Herkese."

Bir duraklama daha oluyor, bu seferki daha uzun. "Peki Robin Hood ve neşeli hırsız çetesi tüm dünyaya özür dilemeyi gerektirecek ne tür korkunç günahlar işledi?"

"Biz değiliz," diyorum, sesim

kısık. "O zaman kim?"

Ona neden söylediğimi bilmiyorum.

Belki bu kelimeleri daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim için, belki cevabıma çok Şey bağlı olduğunu hissettiğim için ya da çok içtiğim için. Ama ben daha durduramadan kelimeler dökölüveriyor. Onlarla birlikte garip bir rahatlama hissi de geliyor.

"Babalarımızın hepsi kötü insanlar. Çok kötü insanlar. İstediklerini elde etmek için kime zarar vermeleri gerektiğini umursamayan türden. Çaldığımız insanların hepsi de öyle. Yaptığımız Şey bir **n e v i**... geri vermenin küçük bir yolu. Of

Böyle devasa pisliklerle akraba olmayı telafi etmeye çalışıyorum."

Uzun süre bir şey söylemeyince endişelenmeye başladım ve "Yalan söylemiyorum" dedim.

"Sana inanıyorum," diyor, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak.

Sonra başka bir şey söylemedi ve panik başladı. Saçmalamaya başladım.

"Um. Yani. İşte bu kadar. Sebebi bu. Aslında yaptığımız işte oldukça kötüyüz. İçimizden biri kaçınılmaz olarak bir şeyleri batırıyor ve hepimizin çoktan hapse girmemiş olması bir mucize ve günlük işlerimiz var, tam anlamıyla suçlu değiliz, sadece yarı zamanlı diyebilirsiniz. Bunu ciddiye almıyormuşuz gibi göstermek istemem, çünkü tabii ki ciddiye alıyoruz, bu tehlikeli bir iş ama-

"Seni görmek istiyorum."

Sesi tüm yumuşaklığını kaybetti. Hâlâ alçak, ama artık gergin de, paniğimi tavan yaptıran karanlık bir ihtiyaçla dolu.

Tüm nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak fısıldıyorum, "Neden?"

Sesi kalın, "Nedenini biliyorsun." diyor.

Tanrı yardımcım olsun, biliyorum. Ve bu beni öldürmek istediği için değil.

Kalbimin ne yapabileceğini bile bilmiyordum, o zonklayan, çırpınan şey uzuvlarımı güçsüzleştiriyor ve tüm vücudumu titretiyor.

"Benim... benim bir erkek arkadaşım var."

Yumuşak bir memnuniyetsizlik sesi çıkarır. "Doğruyu söyleme konusunda çok iyiydik, küçük hırsız. Erkek arkadaşın olmadığını biliyorum. Yıllardır kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadığını biliyorum. Kredi puanını, çek hesabında ne kadar paran olduğunu ve adının muhtemelen sahte olduğunu biliyorum, çünkü senin geçmişini araştırdım ve hayat hikayende birkaç ilginç boşluk buldum."

Sesi düşer. "Asla itiraf etmesen de senin de benden hoşlandığını biliyorum."

Konuşamıyorum. Yaşadığım şokun derinliğini tam olarak ifade edebilecek herhangi bir kelime olduğundan şüpheliyim.

Sonunda kafamı kıcımdan çıkardım ve aklıma gelen tek şeyi söyledim, ancak az önce bana attığı bombalardan sonra en alakalı ilk onda bile değildi.

"Beni burada nasıl buldun?"

"Ceketine bir takip cihazı yerleştirdim. Yakanın altına, sol tarafa."

Elim ceketimin yakasının altında dolaşmak için havalanıyor, ta ki parmaklarım tenime karşı pürüzsüz ve serin olan küçük, yuvarlak bir metal parçasının üzerine gelene kadar.

Çıkariyorum ve şaşkınlıkla bakıyorum. On sentten daha küçük olan bu küçük elektronik şey, telefon kulübesinin ışıkları altında bana göz kırpmıyor.

"Özür dilerdim ama üzgün değilim ve dediğim gibi doğru bir başlangıç yapmamızı istiyorum. Yani yalan söylemek yok. İkimiz de," diye sertçe ekliyor, sanki tamamen mantıklı davranıyormuş gibi.

Sanki beynime tamamen kısa devre yaptırmamış gibi. Belli belirsiz "Ne oluyor?" diyorum.

"Altmış saniye içinde barın arkasındaki ara sokakta olun, size açıklayacağım."

Telefon elimde öldü.

Biri telefon kulübesinin camına vurana kadar donmuş bir şekilde ona bakıyorum. Yerimden sıçrayıp Max'in yüzüne baktım.

Bana sorgulayıcı bir başparmak işareti yapıyor.

Yavaşça hareket ederek telefonu kapattım ve kapıyı açtım. Sabırsızca, "Ee? Nasıl gitti?"

"Bizi öldürmeyeceğinden oldukça eminim."

Bir an yüz ifademi inceliyor. "O zaman neden kusacakmış gibi görünüyorsun?"

"Çünkü beni dışarıda bekliyor."

Şok içinde dönüp işaret ettiğim çıkışa baktı. "Burası mı? Şimdi mi? Neden?"

"Sanırım bir randevuya çıkıyoruz."

Bana dönüyor, o kadar yavaş göz kırpmıyor ki komik geliyor. "Bir randevu."

"Sanırım öyle. Ya öyle ya da kısa süre önce terapistini kovdu ve içini dökmek istiyor."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu, ruhsuz, acımasız, soğukkanlı bir gangster için hatalarını itiraf etme konusunda şaşırtıcı derecede büyük olduğu anlamına geliyor."

Max sessizce bana bakıyor.

"Ve dürüstlük. O da dürüstlüğü çok seviyor gibi görünüyor. Birbirimize yalan söylemeyeceğimiz konusunda ısrar edip duruyordu." Gülüşüm küçük ve yarı histerik. "Böylece yanlış bir başlangıç yapmayız."

"Kahretsin." diyor.

"Aynen öyle."

Bir süre birbirimize bakıyoruz, ikimiz de seçeneklerimin sınırlı olduğunu biliyoruz.

Kaçmaya çalışabilirim, beni bulursa kendiminkine ek olarak arkadaşlarımla hayatını da tehlikeye atabilirim. Ki bunu kolayca yapabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum. İyi giydirilmiş kollarında her türlü numara var gibi görünüyor.

Ve aksi yöndeki sözlerine rağmen, isteklerine uymazsam hepimizi öldürmeyeceğinin garantisi yok.

Ya da.

Arka kapıdan çıkabilirim.

"Fin nerede?"

"Tuvalete gitti."

Derin bir nefes alıyorum, üflüyorum ve hızlı, sessiz bir dua ediyorum. "Bu gece daireye geri dönmeyin. Güvenli yerlerinize gidin ve orada kalın. Ve şafak vaktine kadar benden haber alamazsanız, babamı arayın."

Max bembeyaz kesilir. "Baban mı? Neden?"

"Seni ve Fin'i Liam Black'ten koruyabilecek tek kişi o." diyorum acımasızca.

Sonra ona hızlıca sarıldım ve dışarı çıktım.

JULES

T Barın ağır arka kapısı uğursuz bir gürültüyle arkamdan kapanıyor. Ara sokağa çıktım.

Beni arka arkaya dizilmiş, camları karartılmış, motorları çalışan beş siyah cipin sinir bozucu görüntüsü karşılıyor. Kuyruk borularından çıkan egzoz gece havasında bembeyaz buharlar çıkarıyor.

Ortadaki cipin sürücü kapısı açılır. Koyu renk takım elbiseli iri bir adam ceketini ilikleyerek dışarı çıkar. Simsiyah saçları, buz mavisi gözleri ve sert, yakışıklı bir yüzü var.

Patronu gibi, o da bir gangster için rahatsız edici derecede yakışıklı.

Çoğunun siperlerde geçirdikleri zamanlardan kalma ezik burunları, boncuk gözleri ya da herhangi bir yara ve şekil bozukluğu var. Babam ve ortakları bir araya geldiğinde, troller toplanmış gibi görünür.

Sürücü cipin arka kapısını açıyor ve bir kenarda durup bekliyor.

Tereddüt ediyorum, cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Diyor ki, "İçeri gir, kızım. Bay Black bekletilmekten hoşlanmaz."

İrlanda aksanıyla her şeyin kulağa hoş gelmesi ne garip. Bir tehdidi bile.

Arabanın birkaç metre yakınına gelene kadar başım dik bir şekilde ilerliyorum. Sonra duruyorum ve şoföre bir bakış atıyorum. "İlerisi için söylüyorum, acele ettirilmekten hoşlanmam."

Gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bana bakıyor. Sert bir şekilde, "Bunu not edeceğim, Ekselansları. Şimdi kışınızı kaldırıp arabaya binin."

"Declan."

Sert azarlama ciplerinden geliyor. Liam, koltuğunda öne doğru eğilmiş, sert bakışlarla şoföre onaylamaz bir tavırla bakıyor.

"Özür dilerim patron." Başını bana doğru eğdi. "Özür dilerim, genç bayan."

Bir akşamda bir değil iki katilden içten özürler. İyi gidiyorum.

"Endişelenme. Yakın zamanda çatal dilli olduğum söylendi, bu yüzden seni suçlayamam." Arabaya bir bakış attım ve mırıldandım, "Ayrıca Prens Charmless için çalışmak sinirlerini bozuyor olmalı."

Ağzından bir gülümseme hayaleti geçiyor ama hemen bastırıyor.

Arabaya bindim. Şoför kapıyı arkamdan kapattı. Bir anda uzaklaştık.

Liam yanımdaki koltukta sıcak ve gergin bir şekilde oturuyor.

Üç blok gittikten sonra, "Bana bakana kadar beni daha ne kadar bekleteceksin?" dedi.

"Bayılmamak için nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Belki on dakika?"

Kıkırdaması alçak ve şehvetli, kan basıncımı en az iki yüz puan yükseltiyor.

"Sen bundan daha dayanıklısın. Sana on saniye veriyorum."

Saniyeler geçtikten sonra başımı çeviriyorum ve göz ucuyla ona bakıyorum.

Bana o kadar şiddetli bakıyor ki bir an nefes alamıyorum.

Sesi boğuk, "Tekrar merhaba." diyor.

Vay anasını, çok yakışıklı. Bu kadar kötü biri nasıl bu kadar seksi olabilir?

Nefesim bir anda kesiliyor. Buna bir titreme eşlik ediyor. Sonra boğazımı temizliyorum ve zihinsel olarak işleyen bir yetişkinmişim gibi davranıyorum. "Merhaba."

Bakışlarının tepeden tırnağa üzerimde gezinmesine izin veriyor, giysilerimi, duruşumu ve yüz ifademi her yönüyle inceliyor.

"Bana hâlâ güvenmiyorsun."

Gülme olması gereken bir ses çıkarıyorum ama daha çok küçük bir hayvanın boğulmasına benziyor. "Güven mi? Pardon, az önce güven mi dedin?"

"Ben yaptım."

Adam ciddi. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Tabii ki sana güvenmiyorum! Sen... sensin!"

Şoför ön koltuktan seslenir. "Bu hiç adil değil, genç kız. Daha yeni tanıştınız."

Liam dişlerini sıkarak "Declan" dedi.

"Doğru. Özür dilerim." Sessizliğe bürünerek dikkatini tekrar yola verir.

Liam bana güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak çok zor."

Aralarında bir ileri bir geri bakıyorum, tüm bu durum karşısında şaşkına dönmüş durumdayım. Halüsinasyon görüyor olabilirim. Belki de o yenilikçi barmen içkime bir şey koymuştur.

Liam eğilip kocaman, sıcak elini boğazıma yerleştirdiğinde hâlâ bunu düşünüyordum.

Kalın bileğini iki elimle kavıyorum, nefes nefese kalıyorum ve koltuğun içine doğru büzülüyorum.

Gözlerimin içine bakarak, "Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı.

Sesim yüksek ve panik içinde çıkıyor. "Bunu kanıtlamanın boktan bir yolu bu."

"Seni boğmaya çalışmıyorum, genç kız."

Doğru, boğazımdaki elinin baskısı nazik ama yine de. "O zaman ne halt ediyorsun?"

Başparmağını boynumdaki zonklayan damarın üzerinde ileri geri kaydırıyor. "Nabzını hissediyorum."

Kalbim küt küt atıyor, ona bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü seni öptüğümde ne kadar hızlandığını görmek istiyorum." Donup kaldım. "Sakın buna cüret etme."

Kara kaşlarından birini çatıyor.

"Neden olmasın?" "Yapmanı istemiyorum."

Daha yakına eğiliyor, gözleri gözlerimi yakıyor, vücut ısısı ve teninin sıcak kokusu etrafımı sarıyor. "Eğer doğruyu söylüyor olsaydın, küçük hırsız, bu isteğini yerine getirirdim" diye hırlıyor.

"Buna hazır değilim!" diye bağırdım.

Anında durdu. Karanlık bakışları yüzümü tarıyor. Sonra yavaşça dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "O zaman sanırım sen gelene kadar beklemem gerekecek."

Beni bırakmadan önce bir süre aç gözlerle ağzıma bakıyor.

Beni bıraktığı yerde, donmuş ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde, kapıya yaslanmış, ona bakıyor ve kendimi birkaç önemli gerçeğe ikna etmeye çalışıyorum.

Bir, korkmam gerektiği. Çünkü iki, en az yarı yarıya boynumu kırma ihtimali var. Ve üç, beni öpmesini gerçekten istemediğimi.

Özellikle de beni öpmesini istemediğimi. Çünkü eğer öpersem akıl sağlığım hakkında ne söyleyebilirdim ki?

Kravatını düzelterip öne doğru bakarak, "Fazla düşünme. Ama dürüst olduğun için teşekkür ederim. Eğer bu iş yürüyecekse, birbirimize karşı dürüst olmalıyız."

Gülüşüm zayıf ve inançsız. "Bu mu? 'Bu' diye bir şey yok!"

Başını çeviriyor ve bakışlarıyla beni dağlıyor. "Evet, genç kız," diyor, sesi kalın. "Var."

Vücudum az önce sıcaktan patlamamış olsaydı, ona bir köprüden atlamasını söyledim, kibirli pislik.

Öfke bana dik oturmam için güç veriyor. "Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama ben gangsterlerle çıkmam. Gangster."

Ağzıma bakarak dudaklarını nemlendiriyor. "Kim çıkmaktan bahsetti ki?"

Kutsal guacamole. Bunu hiç kolaylaştırmayacak. Yanaklarım kızarıyor, kibarca "Ben de onlarla yatmıyorum, tamam mı?" diyorum.

Gözleri, Tanrım, nasıl da karanlık yanıyor. "Ben de uyumakla ilgili bir şey söylemedim, genç kız. Benimle vakit geçirirsen hiç uyumayacaksın."

Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum, bu da kelimeleri çıkarmamı zorlaştırıyor. "Seninle vakit geçirmek istemiyorum."

Çenesinde bir kas esniyor. Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor.

"Yok!"

"Öyle. Benden etkileniyorsun. Sadece nedenini anlayamıyorsun."

O kadar sinirliyim ki bağırarak istiyorum, "Senden etkilenmek için deli olmak lazım" diyorum.

"O zaman sen delisin." Omuz silkiyor, sanki umursamıyormuş gibi. "Ama sen de ilginç birisin."

Daha fazla kırbaç. İlginç olduğumu mu düşünüyor? "Senden çaldım."

"Biliyorum. Seni ilginç kılan da bu." Sesi kayıtsızdan açlığa dönüşüyor. "Bu ve o güzel, akıllı lanet ağız."

Birbirimize bakıyoruz. Adrenalin damarlarımda çatırdıyor, sıcak, karanlık ve tehlikeli.

Onun gibi.

Bana öyle geliyor ki belki de bu kaçınılmazdı. Tehlikeli insanların etrafında büyüdüm. Biri tarafından yetiştirildim. Beynimin bir kısmı Liam Black'in özel kötü markasına çekilmek için kablolu olmalı.

Çok yakışıklı olması da yardımcı olmuyor. Yüzü de ruhu kadar çirkin olan bir adamdan iğrenmek zahmetsizdir, ancak kötülük bu kadar güzel bir pakete büründüğünde, karşı koymak o kadar kolay değildir.

Cennetten kovulmadan önce, şeytan meleklerin en güzeliydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar. "Senin şeytan olduğunu."

"Maymundan şeytana mı geçtim? Bu büyük bir sıçrama."

Onunla olan sınırlı deneyimlerimden sonsuza kadar böyle dönüp dolaşabileceğimizi biliyorum, bu yüzden sadede geldim. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Ev."

Midemdeki o bulantı hissi bana dairemden bahsetmediğini söylüyor. Dehşete kapılmış bir şekilde ona bakıyorum.

Sesi alçalıyor. "Bundan sonra ağzından ne çıkarsa çıksın, lütfen yalan olmasın."

"Lütfen" beni durdurdu. Bırakın konuşmasına izin vermeyi, bu kelimeyi bilen bir adama bile benzemiyor.

"Tamam. Yalan yok. Bu konuda hemfikirim. İşte sana bazı gerçekler: Kafam karışık. Yorgunum. Arkadaşlarım için endişeleniyorum. Birkaç kadeh içtim ve beynimin olması gerektiği gibi çalıştığını sanmıyorum. Senden hoşlanmıyorum ama dürüst olmak gerekirse beni iğrendirdiğini de söyleyemem, ki bunu çok isterdim. Bu konuda kendimi hayal kırıklığına uğrattım."

Beni öyle bir şiddetle izliyor ki, devam etmeden önce kendimi dengelemek için nefes almak zorunda kalıyorum.

"Başka? Beni henüz öldürmediğin için rahatladım.

."

"Annemin mezarı üzerine yemin ederim, sana asla zarar vermeyeceğim."

Sesi sert ve aceleci. Koyu renk gözleri mücevher gibi parlıyor. İfadesinde çiğ ve açık bir şey var, bana doğruyu söylediğini kabul etmem için yalvarıyor gibi görünen bir şey.

Birbirimize sessizce bakıyoruz, ta ki ben kendimi şaşırtarak "Tamam" diye fısıldayana kadar.

O da şaşırmış görünüyor. "Bana inanıyor musun?" "Evet."

Bir süre yüzümü inceledikten sonra, "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.

Nedenini bilmiyorum ama söylediklerimin onun için çok şey ifade ettiği açık.

"Peki ya arkadaşlarım?"

"Onlar güvende. Size söz veriyorum."

Bana öyle bir bakıyor ki, sanki kafamın içinden güneş parlıyor ve onun gözleri kamaşıyor. Bu kadar güzel, bu kadar güçlü ve bu kadar erkeksi bir adam tarafından böylesine tereddütsüz bir yoğunlukla bakılmak kafa karıştırıcı.

Aynı zamanda inkar edilemez derecede heyecan verici.

Ama ondan nefret etmem gerekiyordu. Ondan

nefret ediyorum. Düşünüyorum.

"Şu beni eve götürme meselesi." "Ne hakkında?"

"Eğer sana seninle eve gitmek istemediğimi söylersem, bana şu ana kadar verdiğin tüm sözler geçersiz mi olur?"

"Hayır."

"Güzel. Çünkü seninle eve gitmek istemiyorum."

Bir süre sessizce bana baktı. Sonra gülümsüyor. "Şunu yapmayı kesecek misin?" "Bunu yapmayı keser misin? ukalalık.

"Elimde değil, genç kız. Kör bir adamın bile okuyabileceği bir yüzün var."

"Lütfen beni dinleyin: Ben eve gitmiyorum. Eve

gitmiyorum. Seninle." "Aslında gidiyorsun.

Konuştüğümüz gibi oraya gidiyoruz."

Bu adam Papa'yı bile öldürme çılgınlığına sürükleyebilir. "Anlam savaşına girmek istemiyorum, tamam mı? Söylediğim şey, bunun iyi bir fikir olmadığı."

"Bence bu on yıldır aklıma gelen en iyi fikir."

"Hayır! Senden uzakta olmam gerek! Bu çılgınlığı atlatmam lazım! Senin evine gitmeyeceğim!"

"Bu bir ev değil. Bir çatı katı. Bir gökdelende. Manzara inanılmaz. Ve bunun gerçekleştiği gerçeği dışında hiçbir şeyi işlemenize gerek yok. Evime gideceksin, etrafa bir göz atacaksın, biraz şarap içeceğiz, biraz konuşacağız, benimle daha rahat olacaksın ve

Sonra da birbirimizi gördüğümüz andan beri ikimizin de yapmak istediği şeyi yapacağız."

Ona dik dik bakıyorum. O da bana bakıyor, ona karşı çıkmam için beni cesaretlendiriyor.

En azından kalp krizinin eşiğinde olan bir tek ben değilim. Tüm soğukkanlılığına rağmen boynundaki nabız benim kalbim kadar sert atıyor.

"Tüm bu olanlar çok anormal. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hiç normal bir hayat yaşamadım. Şimdi de başlamaya niyetim yok. İşin özü şu: Ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Hikayenin sonu."

"Umarım beni bir daha arabadan atmazsınız, ama romantizm anlayışınızın son derece eksik olduğunu söylemek zorundayım."

Sesi düşer. "İhtiyacın olan romantizm değil."

Yüz ifadesi bana bu düşünceyi detaylandırmak üzere olduğunu söylüyor. Hiçbirini kabul etmiyorum. "Onu orada bırakabilirsin, teşekkürler."

"Bırakmamı istemiyorsun. İhtiyacın olduğunu düşündüğüm şeyi sana söylememi istiyorsun. Sonra da sana göstermemi istiyorsun."

"Tamam, bu sadece... vay canına. Egonuzun kendi posta koduna ihtiyacı var."

Yumuşakça kıkırdıyor. "Kendi posta koduna ihtiyacı olan tek parçam bu değil, genç kız."

Burnumu kırıştırıyorum. "Çok kabasın."

"Bana inanmıyor musunuz? Size göstermekten mutluluk duyarım."

Öfkeyle, "Şu anda pantolonunuzun fermuarını açmaya kalkarsanız bayım, boğazınıza yumruğu yersiniz," dedim.

Sesi boğuklaşıyor. "Tanrım, beni tehdit ederken çok seksi oluyorsun. Sahip olduğum şeyleri çalmandan bile daha çok hoşuma gidiyor."

Birbirimizden bir metre uzaktayız ve birbirimize dokunmuyoruz, ama yatakta çıırılçıl olsak, o da üstüme çıksa ve iki yana açılmış kalçalarımın arasına girse bu kadar yakın hissedebilirdik.

Bu sıcaklık, sürtünme ve ağır nefes alma. Ter içinde kalıyorum.

Bu yüzlerce farklı türde yanlış. Arabadan atla, Jules. Sadece kapıyı a ve atla.

Bunu yapmak için çizilmiş gibi göründüğü gibi, bakışları ağzıma düşüyor. Alt dudağımı ısırđıđımda gözleri kararıyor. Bana doğru eğiliyor, kendi dudakları da aralanıyor.

İşte o zaman ilk kurşun yağmuru arabanın yan tarafında patlar.

JULES

W Sürücü koltuğunun arkasındaki zemine daldığımda, bu bir refleksti. Çığlık yok, panik yok,

Sadece çocukken defalarca uyguladığım bir şeye tepki olarak kas hafızasından doğan bir eylem.

Bir topun içine kıvrılıyorum, kollarımla başımı örtüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bu arada, kurşunlar uçmaya devam ediyor.

Araba sert bir şekilde sola, silah seslerinin geldiği yöne doğru savruluyor. Liam, Declan'a yabancı bir dilde -sanırım Galce- bir şeyler bağılıyor ve araba ileri doğru fırlıyor, hızlanıyor, lastikler asfaltta gıcırdıyor.

Ağır ateş altında olmamıza rağmen camlar kırılmıyor ve kurşunlar arabanın çelik kaplamasını delip geçmiyor.

Zırlı araçlar için teşekkürler Tanrım.

Liam vücudunu benimkinin üzerine atıyor ve etrafımda koruyucu bir kalkan oluşturuyor. "Yerde kal, genç kız," diye bağılıyor. "Sakin kalmaya çalış. Birazdan güvenli bir yerde olacağız."

"Tabii bu sadece bir açılış gösterisiyse ve bizi kasıtlı olarak daha kötü bir şeye doğru sürüklüyorlarsa." diye bağılıyorum.

Dikkatinin silah seslerinden bana kaydığını hissediyorum. "Dikkat dağıtıcı taktikler konusunda çok tecrübelisin, değil mi?"

Evet. Ve keskin silahları kullanmak, yüksek binalardan iple inmek ve kilitli odalardan kaçmak. Büyüyünce

Mafya patronunun tek kızı olarak babanızın düşmanları tarafından kaçınılmaz olarak kaçırıldığınızda işinize yarayacak her türlü hayatta kalma becerisini öğreniyorsunuz.

Mesela erkekler, senin gibi.

Bunları söylemek yerine, "Televizyonda çok fazla suç programı izliyorum" diyorum.

"Bak, yine yalan söylüyor. Görünüşe göre bu bir zorunluluk." "Düşündüğünün yarısı kadar bile akıllı değilsin, gangster."

"Bana öyle geliyor ki, koşullar göz önüne alındığında doğal olmayan bir şekilde sakinsiniz, ancak aksi yöndeki sürekli teminatlarıma rağmen durmadan sizi öldürmem hakkında ciyakladınız. Paylaşmak ister misin?"

"Hayır. Her zaman kahvaltıda sözlük yemiş gibi mi konuşursun?"

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve sesini alçaltıyor. "Hayır. Bazen sevişir gibi konuşuyorum: edepsiz."

Araba yavaşlamadan bir köşeden daha sert bir dönüş yapıyor. Kendi kendime, beni kırmızı yüzlü ve nefessiz bırakan şeyin bu olduğunu söylüyorum.

Sonra bir anda başka bir araba yolcu tarafından bize çarptı.

Gürültü sağır edici. SUV yarım daire çizerek dönüyor, ardından arabanın sürücü tarafındaki başka bir nesneye çarptığımızda sarsılarak duruyor.

Oradan sonra her şey çok hızlı geliyor.

Liam hâlâ üstümde, Declan'a Galce bağırıyor. Kapım dışarıdan çekilerek açıldı. Başımı kaldırdığımda siyah taktik kıyafetler giymiş ve kar maskesi takmış bir adam görüyorum. Duygusuz gözlerle bana bakıyor. Eldivenli ellerinde yarı otomatik bir tüfek tutuyordu.

Tüfeği kaldırıp bana doğrultuyor ve kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

İşte burada. Sonunda.

Hayatım boyunca bu anı bekledim. Hep geleceğini biliyordum. Arkamda bir yerlerde

doğduğum ailenin bedelini ödemek zorunda kalacağımı biliyordum. Damarlarımda akan bu lekeli kan için.

Ne kadar iyilik yapmaya çalışırsam çalışayım, hiçbir şey içimdeki çürümeyi telafi edemez. Babamın günahları beni kemiklerime kadar lekeledi.

Silah sesi acı verici derecede yüksek.

İçgüdüsel olarak irkiliyorum ama beynimi parçalayan bir kurşun yerine, silahlı adamın kafası maskesinin arkasından ıslak kırmızı bir patlama ile patlıyor. Yana doğru devrildi, kaldırıma düştü ve bir daha hareket etmedi.

Bir elinde dumanı tüten bir Glock tutan Liam üzerimden atlayıp arabadan indi, dönüp kolumdan tuttu ve beni dışarı çekti. Sırtımı cipin büyük tekerleklerinden birine dayayarak beni oturur pozisyona itti.

Burnu benimkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğilip gözlerimin içine bakıyor.

"Yerde kal. Ben senin için gelene kadar bu pozisyondan ayrılma. Anlaşıldı mı?"

Gece boyunca daha fazla silah sesi duyulmasına ve yakınlarda birkaç düzine adamın bağırmasına rağmen, ses tonu ve ifadesi sakin.

Hayatımı kurtardı. Mafya kralı beni kurtardı.

Cevap vermeyince sesini yükseltti. "Şimdi gidip birilerini öldürmem lazım. Sana kimsenin zarar vermeyeceğine söz veriyorum. Ben dönene kadar burada kal. Anladıysan başını salla."

Başımı salladım.

"Güzel." Sesi yumuşuyor. "Bu arada çok güzelsin. Ukala ve zorba olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bunun tek nedeni istediğimi elde etmek konusunda acımasız olmam."

Koyu renk gözleri bana şu anda istediği şeyin -onu öldürmeye çalışan birkaç sinir bozucu adamı vurmaktan başka- ben olduğumu kesin bir dille söylüyor.

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu ve cipin arka tarafında gözden kayboldu.

Liam Black hayatımı kurtardı... ve beni istiyor.

İrlanda mafyasının başının sahibi olduğu bir depoya girdim, ondan bir sürü şey çaldım, hayır kurumuna bağışladım, sonra beni yakaladığında ona durmadan sataştım.

Ve garip bir nedenden dolayı, tüm bunlar onu tahrik etti. Gülssem mi ağlasam mı bilemedim.

"Kendine gel Jules," diyorum belli belirsiz, sersemlemiş bir halde. "Bu geceden sonra hâlâ nefes alıyorsan, daha sonra bir çöküş için zamanın olacak."

Ölü tetikçi solumdaki kaldırıma yayılmış yatıyor, başının etrafında karanlık bir kan gölü genişliyor. Eğilip adamın atılmış tüfeğini alıyorum ve silahı göğsüme yaslayarak hızla direksiyona yaslanıyorum. Hantal, ağırlığı hantal, ama onu tutmak kendimi daha güvende hissettiriyor.

Bıçağımı hâlâ ceketimin cebinde taşıyorum ama bıçaklar silahlı çatışmada işe yaramaz.

Silah sesleri ve erkek çığlıkları kulaklarımda yankılanırken, çenem kenetlenmiş ve omurgam kaskatı kesilmiş bir halde, silahı can yeleği gibi tutarak uzun bir süre oturuyorum.

Sonra her şey durgunlaşır.

Rüyadan ya da kâbustan fırlamış bir görüntü gibi yeniden ortaya çıkıyor, arabanın arkasından dolanıp bana doğru yavaş adımlarla ilerlerken ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyor, özel dikim siyah takım elbiseli, iki elinde de silah taşıyan devasa bir figür.

Yoğun bakışları üzerimde. Koyu renk saçları ay ışığında haleleniyor. Duman, ayaklarının etrafında puslu gri girdaplar halinde dönüyor ve şeytan onun kadar güzel olmayı diliyor.

Silahları sırtındaki kemer tokasının altına sokarak diz çöktü, tüfeği elimden aldı ve bir kenara fırlattı. Sonra sözsüzce beni kollarına aldı.

Maiyetindekilerden biri olan başka bir cipe doğru ilerlerken yakışıklı profiline bakıyorum. Bu

Hasar görmemiş, birkaç metre ötede sürücü kapısı açık bir şekilde rölantide çalışıyordu.

"Bitti mi?"

"Evet," diyor, sesi alçak. "Şimdilik."

Uzaklardan siren sesleri geliyor. Omzunun üzerinden arkamdaki sokağa bakıyorum. Cesetlerle doluydu.

Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum ve görüntüyü zihnimden kovuyorum.

Hafıza bankamda zaten çok fazla benzerleri var.

Biz sürüyoruz.

Katliamdan karanlığa doğru uzaklaşırken, şehrin sokakları hızla akıp gidiyor. Liam sessiz, ama yollarda ustalıklı ilerlerken dikkatinin üzerinde olduğunu hissediyorum, arada bir göz ucuyla bana bakıyor.

Neden bu kadar sakin olduğumu merak ediyor. Neden çılgılık atmadığımı. Ağlamadığımı. Yüzüme silah doğrultulmasına ve etrafımda patlak veren şiddete normal bir insan gibi histeriyle tepki vermediğimi.

Eğer sorarsa, ona şok olduğunu söyleyeceğim. Gerçek çok karanlık ve çok tehlikeli.

Benim gerçekte kim olduğumu asla bilemez.

Şehir merkezine giriyoruz. Bulutların arasında kaybolacak kadar yüksek, modern, siyah camlı bir binanın otoparkına girdiğimizde nerede olmamız gerektiğini anlıyorum. Sakinliğimin kenarları aşınıyor.

Çünkü her şeyi fark ediyor gibi görünüyor, bunu da fark ediyor.

"Benim için tehlikede değilsin," diye mırıldanıyor. "Ama beni evine götürüyorsun."

"Bu ikisi birbirini dışlamaz."

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum, kalbimin çarptığını hissediyorum ve çarpmamasını diliyorum. "Yapamam... Yapmak zorunda kalmak istemiyorum-"

"Biliyorum, genç kız. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Bu ne olabilir, merak ediyorum? Günlük gündeminde cinayet, gasp, haraç ve Tanrı bilir daha neler olan bir adam için iyi davranış nasıl bir şeydir?

Derisini yüzmek yerine kedisini tekmelemek mi? "O homurtu ne içindi?" diyor.

"Bir kediniz olma ihtimali var mı?" "Hayır.

Neden sordunuz?"

"Sadece merak ettim."

Liam arabayı, koyu renk takım elbiseli bir grup iri yarı adamın çevrelediği asansörlerin önünde durdurur. Arabadan atlıyor ve arabayı çalışır halde bırakıyor. Emniyet kemerimi çözüyorum, ama ben kapımı açamadan o orada, benim için açıyor. Beni dışarı çekti, büyük eli üst kolumun etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılmıştı.

Asansöre doğru yürürken beni yanında tutuyor.

Adamlarından biri çoktan çağrı düğmesine basmış, biz yaklaşırken kapılar kayarak açılıyor.

Liam Gal dilinde keskin bir emir veriyor. Adamlar savaşa girecekmiş gibi hazır ola geçiyorlar.

Ki öyle olduklarından şüpheleniyorum.

Kapılar arkamızdan kapanıyor. Asansör kalkarken uğulduyor.

Sonra kendimi arka duvara yaslanmış, bir çift yakıcı kara göze bakarken buluyorum. Sıcaklığı ve cüssesi, bedenlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar bana yaklaşıyor. İri bir eli boğazıma dolanıyor.

Küçük bir panik sesi çıkardığımda, "Sakin ol." diye mırıldandı.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Kelimenin tanımını anladığınızı sanmıyorum."

"Sadece nefes

al." "Nefes

alıyorum."

"Aşırı nefes alıyorsun."

"Bu anormal durumlara verilen normal bir tepkidir."

"Sokakta nefes nefese kalmamıştın. Her yerde kurşunlar uçuşuyordu ve sen oradaydın, Sarah Connor elinde bir AR-15, Terminatör'ün kafasını uçurmak için sakince bekliyordu. Soğukkanlılığın resmi. Tek eksiğiniz dudaklarınızdan boş boş sarkan bir sigaraydı."

Yanıt bekliyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyor, başparmağı boynumda zonklayan nabzın üzerinde hafifçe ileri geri hareket ediyor.

Neredeyse -neredeyse- silah sesleri sırasındaki doğal olmayan sakinliğimin planladığım gibi şok olduğunu söyleyecektim ama bir şey beni durdurdu.

Umarım ona yalan söylemeyeceğime dair söz verdiğim için değildir, çünkü bu düpedüz acınası olurdu.

Ona bakarak sessizce "Bir iyilik isteyebilir miyim?" diye sordum. Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Ne istersen."

"Her soruya cevap vermeme seçeneğine sahip olmak istiyorum, eğer sorun olmazsa."

Uzun süre sessiz kalıp yüz ifademi incelediğinde ekliyorum: "Madem sadece doğruyu söylememiz gerekiyor. Ve ben kendim hakkında konuşurken pek rahat değilim."

Ağzının kenarları alaycı bir gülümsemeyle kalktı. "Ben bir soru sormadım."

"Götlük yapma. Bu ima edildi."

Bana düşünceli düşünceli bakarken o nazik başparmağı tenimde bir ileri bir geri geziniyor, büyük olasılıkla boynuma dokunduğu için meme uçlarımın sertleştiğinin ve buna o kadar kızgınım ki yüzüme bir şaplak atmak istiyorum.

"Yalan söylemektense sorumu geçiştirmeyi tercih ettiğin zamanlar için bir parola kelimemiz olmalı mı?"

İfadesi nötr, ancak hafif bir kahkaha sözlerinin altını çiziyor.

"Elbette. Bu nasıl: seninki."

Dudakları seğiriyor. "Bu iki kelime." "Şifreli bir cümle diyelim o zaman."

Dudakları tekrar seğiriyor ve bunun kıkırdamamaya çalışmasından kaynaklandığını anlıyorum. "Adamlarımın önünde söylemek zorunda kalabileceğini düşünürsek, belki daha saygılı bir şey söyleyebilirsin" diyor.

"Doğru. O parlak alfa erkeği parıltısını lekeleyemezsin. Aardvark?"

Onaylamayarak burnunu kırıştırıyor.

"Quadrangle? Collywobbles? Maltipoo?"

"Ve beni kahvaltıda sözlük yemekle suçluyorsunuz." "O zaman sadece şaka yapıyordum. Eminim gerçekten ne yiyorsun

Kahvaltı, seni hoşnut etmeyen herkesin ruhudur."

Bana tam olarak anlayamadığım bir bakışla bakıyor, ta ki "Şu anda seni ne kadar öpmek istediğimi biliyor musun?" diyene kadar.

Bir süre sonra, nefesimi toplayabildiğimde fısıldıyorum, "Evet. Lütfen yapma."

Çok yavaşça nefes verir. Tekrar konuştuğunda sesi kalındır. "Konuşmayacağım. En azından sen isteyene kadar."

"Bu asla olmayacak."

Bakışları benimkileri delip geçiyor. Başparmağı boynumdaki nabızı tembelce okşuyor. "Evet, genç kız, olacak. Bunun için kendinden nefret edeceksin ama olacak, çünkü sen de bunu benim kadar istiyorsun. Değil mi?"

Son kısım bir soru değil aslında. Daha çok bir meydan okuma. Ama eli boğazımdayken ve tüm sinir uçlarım şarkı söylerken beni bakışlarının sıcaklığına hapsetti ve hayatım buna bağlı olsa bile yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum.

Başımı çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Aardvark."

Asansör yavaşlayarak durur. Bir zil çalar. Kapılar kayarak açılır.

Liam eğildi ve kulağıma ateşli bir şekilde fısıldadı, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu itiraf ettiğini duymak için tüm bu lanet şehri yakabilirim."

O bir suçlu, acımasız, kalpsiz, kendine aşırı güvenen bir herif, ama Tanrım, bu şimdiye kadar tanıdığım en seksi adam.

Bende çok yanlış bir şeyler var.

Elimden tuttu ve beni evine götürdü. Affedersiniz, çatı katına. Mutfığa ulaşana kadar geniş ve sessiz oturma odasından geçip aynı genişlikteki resmi yemek odasını geçiyoruz. O da çok büyük. Ve diğer her şey gibi tamamen gri ve siyah tonlarında dekore edilmiş.

Beni büyük mermer adadaki bir tabureye götürüyor ve rahat ettiğimden emin olduktan sonra adanın etrafını dolaşıp lavabonun üzerindeki dolabı açarak içine girmeme yardım ediyor.

Bir şişe burbon ve iki kristal bardak çıkarır ve her ikisine de birer ölçü doldurur.

Sonra ceketini çıkarır, paçalarını sıyrır, gömleğinin kollarını ön kollarına kadar kıvrır, kravatının düğümünü çekiştirir, kravatını başının üzerinden sıyrır ve tezgâhın üzerine bırakır. Son olarak gömleğinin üstteki üç düğmesini açıyor ve bir tarafı dövmeyle süslenmiş güçlü, bronzlaşmış boğazını ortaya çıkarıyor.

Neyin dövmesi, bilemiyorum. Kaslı ön kolları boyunca uzanan diğer dövmelerine bakmakla meşgulüm.

Kutsal... daha kaç tane var? Ve nerede? Ve hepsi kollarındakiler gibi dalgalanıyor mu?

"Düşünceleriniz için Penny."

Kollarını şaşkınlıkla incelerken başımı kaldırdığımda bana sırtıttığını görüyorum.

"Aardvark" deyip onu tatmin etmeyi reddediyorum, bunun yerine yine doğru ama düşündüğümde çok daha güvenli bir şeye sapıyorum. "Merak ediyorum da, iç mimarınız bu siyah mermeri iyi bir fiyata mı aldı, yoksa sizin yarı yarasa olduğunuzu mu düşündü?"

Sırtışı gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor. "Biraz monoton, değil mi?"

"Hayır, bu harika," diyorum etrafıma bakarak. "Eğer körseniz. Ya da klinik olarak depresyondaysanız. Ya da ölümsüzseniz."

Kıkırdayarak burbonlardan birini bana uzatıyor, sonra da kendi burbonunu bir dikişte mideye indiriyor. "Sana katılmak zorundayım."

"O zaman neden onunla gittin?"

"Buraya taşındığımda da böyleydi."

Cevap pürüzsüz ama cevabı verirken bakışlarını elindeki boş bardağa indirdi. Yalan söylediğini düşünmüyorum, tam olarak değil, ama sözlerinin altında çok daha fazlası var.

Arabada, koşullara rağmen ne kadar sakin olduğumu söylerkenki kuru ses tonunu taklit ederek, "Paylaşmak ister misin?" diye soruyorum.

Bakışları bir anda benimkine yöneliyor. Beni bir an için bakışlarının arasında tutuyor, kehribara yakalanmış bir sinek gibi, sonra mırıldanıyor, "Aardvark."

Adanın öbür ucundan birbirimize bakıyoruz, ikimiz de yakında bu kelimeyi eskiteceğimizi biliyoruz.

Bir nefes alıyorum ve sorulması gereken soruyu soruyorum. "Sizinle yatmıyorum Bay Black. O zaman neden buradayım?"

"Beni bir adamı suratından vururken izlediğini düşünürsek, soyadı formalitelerini bir kenara bırakabiliriz."

Mantığı koklama testini geçti, ben de tekrar başladım. "Tamam Liam, neden ben-"

"Killian."

Bu güçlülük ile hangi o kesintiler Ben ürkütücü. "Affedersiniz?"

"Bana Killian de."

Bir açıklama yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. "Adın bu değilken sana neden böyle hitap edeyim?"

Çenesi çalışıyor. O kadar uzun süre sessizlik içinde bana bakıyor ki neredeyse sinirle gülmeye başlıyorum. Sonra dedi ki, "Bu benim adım."

Ağzımı açıyorum, kapatıyorum, sonra tekrar açıyorum. "Yani Liam bir takma ad gibi bir şey mi?"

"Hayır."

"Bu... göbek adın mı?" "Hayır."

Birbirimize bakıyoruz. Sonunda içimi çektim. "Bana söylemek istemiyorsun."

"İstemediğimden değil. Yapamam."

"Hı-hı." Gözlerimi kısıyorum ve ona şüpheyile bakıyorum ama sanki bana doğruyu söylüyormuş gibi geliyor. Durum zaten gülünç olduğu için, bunu kabullenmeye karar veriyorum. "Peki, tamam. Eğer başkalarının isimleriyle konuşacaksak, bana... Sophia demeni istiyorum. Hayır, bekle. Seraphina. Bu kulağa biraz havalı geliyor."

Yumuşak bir sesle, "Ama sen zaten başkasının adını kullanıyorsun, küçük hırsız," diyor.

İçmek için burbonu elime alıyordum ama bardak ağzımın yarısına kadar gelmişken donup kaldım.

"Karıncayıyen mi?" diye soruyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor.

Bardağı mermer tezgahın üzerine dikkatlice bırakıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, ellerim nemleniyor ve midemde bir düğüm oluşuyor.

Ben ne yapıyorum böyle? Bu çok tehlikeli. Bu delilik.

Onun yerine cama bakarak sessizce, "Artık eve gitmek istiyorum," diyorum.

Gergin bir andan sonra, "Bana bak." dedi.

Onu dikkatle süzdüğümde başını sallıyor. "Sırların olması umurumda değil. Kendine Sindirella, Mary Poppins ya da başka bir şey demen umurumda değil. Benim için onurumdan daha önemli bir şey olmadığını anlayan umurumda."

"Anlamı?"

Gözleri içimi yakıyor. "Yani sana asla zarar vermeyeceğime dair söz verdim. Bu ne olursa olsun geçerli."

Onu hiç anlamıyorum ve bu beni sinirlendiriyor. Babam onunla güvende olacağınıza dair söz verip beş saniye sonra dönüp sizi sırtınızdan vurabilir.

Abartmıyorum. Bunun olduğunu gördüm.

Çünkü gangsterler böyle yapar. Onlar yalancıdır.

"Bana zarar vermeyeceğini söylediğinde sana inanmıştım, Li- Killian, ama ne olursa olsun kısmına söz veremezsin."

"Evet, kızım. Yapabilirim."

Başının üzerinde fırtına bulutları toplanıyor ama ben umursamaz hissediyorum. "Seni öldürmeye çalışsam bile mi?"

Cevabı hızlı ve nettir. "Bir şey olsa bile."

"Burada olmanın sebebi de senin için daha güvenli bir yer olmaması." diye ekleyene kadar birbirimize bakıyoruz.

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. "Askeri sınıf silahlar taşıyan isyan kıyafetli bir grup adam az önce seni öldürmeye çalıştı. Sana yakın olmanın benim için hiç de güvenli olduğunu sanmıyorum."

Duraksıyor, bakışları karanlık ve okunaksız. Sonra usulca, "Peşinde oldukları kişinin ben olduğumdan pek emin değilim Juliet," dedi.

KILLIAN

I Yüzünün solgunluğunu izliyorum. Dudaklarının ayrılışını izliyorum. Parmak eklemlerinin camın etrafında beyazlaşmasını izliyorum.

Tüm bunları izliyorum ve bu cesur gencin Sessiz bir film yıldızının gibi duyguları yansıtan parlak kahverengi gözlere sahip hırsızın dolabında benimkilerle yarışacak iskeletler var.

Hatta mümkünse daha fazlasına bile sahip olabilir.

Yutkunarak dudaklarını nemlendirir. Boğazını temizler. Sonra da "Bunu sana söyleten nedir?" diye sorar.

Sesi titriyor. Tanıştığımızdan beri ilk kez savunmasız görünüyor.

Bu, içimde öylesine güçlü bir korumacılık dalgasına neden oluyor ki, konuşmadan önce kendimi dengelemek için bir an durmak zorunda kalıyorum. "İçlerinden biri beni tanımadı."

"Nasıl anladın?"

"Senin koruman olduğumu sandı."

Boynuna sapladığım kurşun deliğinden kan kaybından ölmeden önce "kızı" koruduğum için bana lanet okuyarak tükürdü.

İşin ilginç yanı, ettiği küfürlerin Sırpça olmasıydı. Benim hiç Sırp düşmanım yok. Çok dikkatli listeler tutarım.

Daha da ilginç Juliet'in ne kadar durgun ve solgun olduğu, gözlerini kırpmadan bana bakıyor olması.

Sesimi yumuşak ve alçak tutarak, "Bana kim olduğunu söylersen sana yardım edebilirim," diyorum.

"Ben önemli biri değilim," diye anında cevap verdi.

Geçmişte birine tam olarak bu sözleri söylemiştim ve bu da bir yalandı. "Madem bu kadar önemsizsin, neden sahte bir isme ihtiyaç duyuyorsun?"

"Üzgünüm-Killian-ama Juliet benim gerçek adım."

Gözleri parlıyor. Sesi meydan okurcasına. Bana her böyle baktığında, tüm o ateş ve siktir git tavrıyla, onu aşağı itip altına almak ve o zeki ağzını, başka her yerini öpmem için bana yalvarana kadar öpmek istiyorum.

"Peki Jameson? Bu senin gerçek soyadın mı?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bakışlarıyla beni yakıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Aniden ayağa kalkıyor, viski bardağını tezgahın üzerine bırakıyor ve avuçlarını kot pantolonunun önüne siliyor. "Ben gidiyorum" der ve arkasını dönüp asansörün kapısına doğru yönelir, sırtı tutulmuş ve omuzları gerilmiş bir halde hızlı adımlarla yürür.

Gitmesine izin verdim ve kendime bir içki daha doldurdum.

Birkaç dakika içinde geri döndü. Kaynıyor. "Asansör kilitli."

"Evet."

"Aç şunu."

"Hayır."

Sesi yükselir. "Beni bırakmanı istiyorum. Şimdi."

Onu inceliyorum. Sesinde bir gerginlik ve gözlerinde bir panik parıltısı var. Sanki benim...

Farkına vardığımda, daha önce fark etmediğim için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.

Kaçırılmaktan korkuyor.

Takside çıldırırken düşündüğüm gibi tecavüze uğramadı. Gerçi bu da bir parçası olabilir. Ama esas endişesi kaçırılmak ve alıkonulmakla ilgili gibi görünüyor.

-Onun isteği dışında.

Rehine olma korkusu çok özel bir korku türüdür. Belirli bir yetiştirilme tarzıyla kökleşmiş bir korku. Ve muhtemelen özel bir eğitimle.

Sözleri tekrar aklıma geldi.

"Babalarımızın hepsi kötü insanlar. Çok kötü insanlar. İstediklerini elde etmek için kime zarar vermeleri gerektiğini umursamayan türden."

Uyuşturucu satıcılarını ya da başka bir tür sıradan suçluyu kastettiğini düşünmüştüm. Hatta belki de ruhsuz bir milyarder CEO'yu. Ama bana her gangster dediğinde sesindeki asitli küçümseme, araba kovalamacası ve silahlı çatışma sırasında sergilediği doğal olmayan sakinlik, kaçırılma kurbanı olma paranoyası ve açıkçası diğer her şey bir araya gelince, küçük hırsızımın düşündüğümünden biraz daha kötü birinin çocuğu olduğunu düşünüyorum.

Yüz ifademi izleyerek, "Ne?" diye sordu.

"Juliet," diyorum düşünceli bir şekilde. "Duyduğum en güzel İtalyan ismi."

"Hayır. Bu İngilizce."

"İtalyan bir ailede doğan bir kıza verilirse olmaz."

Sanki tokat yemiş gibi yüzü bembeyaz olur.

Bingo.

Yüzümdeki bir şey geri adım atmasına neden oluyor, başını sallıyor, gözleri kocaman.

"Sana zarar vermeyeceğim. Kaçmaya çalışmana gerek yok."

Konuştuğunda sesi boğuk çıkıyor. "Lütfen bırak gideyim."

Kararlı bir şekilde, "Juliet, babanın kim olduğu umurumda değil." diyorum.

Taşa dönmüş gibi olduğu yerde donup kalıyor. Boynunun yan tarafındaki nabız uçuşuyor.

Ses tonumu alçak ve tehditkâr tutarak, "Seni isteğin dışında tutmayacağım. Sana yemin ederim. Ama sen gitmeden önce bu saldırının arkasında tam olarak kimin olduğunu bulmam ve onunla -ya da onlarla- ilgilenmem gerekiyor. Hem senin hem de benim güvenliğim için. Tamam mı?"

Boğazı çalışıyor. Elleri titriyor. Yanına gidip onu kollarıma alma dürtüsüne karşı koyuyorum ve bunun yerine mutfağın ötesindeki koridoru işaret ediyorum.

"Koridorun sonunda bir misafir odası var. Orada kalabilirsiniz. Sizi rahatsız etmem."

Hareket etmeyince ekliyorum, "Kapı içeriden kilitleniyor. Çerçeve çelikle güçlendirilmiştir. Siz izin vermediğiniz sürece kimse içeri giremez."

"Kamera var mı?"

"Hayır."

Dudaklarını yalıyor, ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırıyor, bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyor.

"Komodinde de bir silah var. Dolu." "Tüfeği nasıl tuttuğuna bakılırsa, ateşli silahlara aşina olduğunu tahmin ediyorum" diye ekliyorum.

Gözlerini bana dikti. Muhtemelen şu anda elinde bir silah olmasını diliyordur.

Sonra omuzlarını dikleştiriyor ve derin bir nefes alıyor. "Bilmen gerekenleri öğrenmenin ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"En fazla birkaç saat."

Göz kırpmıyor. Umarım etkilendiği içindir.

"Yani ben... belki sadece... sen bitirene kadar bir süre dinlenebilir miyim?"

Başımı eğip onun soğukkanlılığını korumaya çalışmasını ve çılgılık atarak ön kapıya koşma dürtüsüyle savaşmasını izliyorum. Ama ön kapı yok, o da zaten bunun farkında.

Ona doğru birkaç adım attım. O irkilerek geri çekilince duruyorum ve acıyla elimi kaldırıyorum. "Lütfen. Güven bana."

Gülüştü küçük ve kuru. "Bu isteğin senden gelmesinin ne kadar çılgınca olduğunu takdir edebiliyor musun?"

"Hayatını kurtardım."

"Ah. Evet." Bir an için mahcup görünüyor, sonra ayaklarına bakıyor. "Özür dilerim. Teşekkür ederim."

Kahretsin, çok sevimli. "Bir şey değil. Ne zaman istersen."
Ayaklarını kaldırıp bakıyor, ağzı çarpık. Düşük kaşlarının altından bir an beni inceliyor, sonra iç çekiyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

"Oh, Tanrı aşkına. Tamam. Birkaç saat burada kalacağım. Sözünü tutacağına inanmak istemiyorum ama inanıyorum. Çoğunlukla. En iyi kararıma rağmen."

Sonra ellerini kalçalarına koyuyor ve bana o kendine özgü bakışını gönderiyor. "Sakın işi berbat etme, tamam mı?"

Ciddiyetle, "Seni hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederim." diyorum.

Bu bir kuru mizah denemesiydi, ama bunu kast ederek kendimi şaşırttım.

Gözlerini deviriyor. "Umalım da buna gerek kalmasın."

Topuklarının üzerinde döner ve mutfağa doğru yürür, Koridorun sonundaki misafir odasına doğru. Bir kapı çarpması duydum ve gülümsedim.

Sonra çekmecedan plastik bir Ziploc torba alıp elimi içine sokuyorum, aynı elimle viski bardağını alıp içindekileri lavaboya döküyorum ve güzel hırsızımın gerçekte kim olduğunu öğrenmek için ıslık çalarak ofisime gidiyorum.

"Benimle kafa buluyorsun."

"Hayır."

"Hadi, Killian. Ciddiyim. Şaka yapıyorsun."

"Söylemiyorum Declan. Sana gerçeği söylüyorum." "Gerçekten mi?"

"Evet. Parmak izleri yalan söylemez."

Hattın diğer ucunda bir an sessizlik oluyor, sonra kısık, inanmayan bir kahkaha duyuyorum. "Lanet olsun. İhtimaller nedir?"

"Yaklaşık yedi milyarda bir."

"Tanrı aşkına. Antonio Moretti'nin kızı mı?" Daha fazla kahkaha. "Bu ciddi bir saçmalık."

"Söylemiyor musun?"

diyorum. "Peki bir sonraki hamlen ne olacak?" "Güzel soru."

Bilgisayar ekranımdaki FBI raporuna bakıyorum, çok halim ancak kısa bir süre önce daha kontrol edilebilir bir şaşkınlığa dönüştü.

Bugüne kadar tanıştığım en ilginç ve çekici kadının, New York'un kötü şöhretli İtalyan suç ailesinin reisinin tek çocuğundan başkası olmadığını her gün keşfetmiyorum.

Nefesi muhtemelen zehirli olacak kadar kötü bir adam.

Uygunsuz bir şekilde, bir süredir beni öldürmeye çalışan bir adam.

"Sence ona işi o mu ayarladı?"

Declan bebek bezi hırsızlığını kastediyor. "Hayır. Onunla babası arasında herhangi bir temas olduğuna dair kanıt bulamıyorum."

Juliet çocukken annesinin bir araba bombası patlamasında öldüğünü ona söylemedim. Bunun paylaşmamı isteyeceği bir şey olmadığını hissediyorum. Ayrıca on üç yaşında Vermont'ta ultra zenginlerin çocuklarının gittiği bir yatılı okula gönderilmeden önce evde eğitim gördüğü yılları ya da son derece korunaklı yaşam tarzını da paylaşmıyorum. Görünüşe göre asilik damarı o zaman kabarmış, çünkü babasının evinden ayrılır ayrılmaz başı neredeyse sürekli belaya girmiş.

On sekiz yaşında mezun olduktan hemen sonra hırsızlıktan tutuklandı. Suçlamalar düşürüldü - şüphesiz babasının etkisiyle - ama babasının güvenlik ekibinden kim sorumluyorsa, parmak izlerini polis veri tabanından silmeyi ihmal etti.

Asla yapmayacağım bir hata, ama benim için bir şans.

Tutuklandıktan sonra FBI dosyası kapanmış. Takma adı ya da bilinen bir adresi yok. Interpol ya da NSA'de de yok ve onlar herkesi tanıyor. Bu da izini kaybettirmek için mükemmel bir iş çıkardığı anlamına geliyor.

Bu da onun düşündüğümünden daha etkileyici olduğu anlamına geliyor.

"Peki o zaman neden bez işi için seni hedef aldı?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Görünüşe göre, o ve iki yardımcısı sadece kötü adamlardan çalışırmış. Bir şekilde ben de onların listesine girmişim."

Bir anlık sessizliğin ardından Declan, "Bu her şeyi açıklıyor," der.

"Ne?"

"Ondan neden hoşlanıyorsun?"

"Anlamıyorum."

"O bir iyiliksever. Bu senin özel Kriptonit markan."

"Sen nereden bileceksin ki? Liam'ın yerine geçtiğimden beri beni bir kadınla görmedin."

"Bana söyledi."

Dişlerimi sıkıyorum. Bu ilginç olmalı. Can sıkıcı ama ilginç. "Tam olarak ne dedi?"

"Hayatında gardını indirdiğin tek zaman, başka birine aşık olan ve onu kurtarmak için ölen bir kadın içindi."

"O ölmedi," diyorum çenemi sıkarak. "Ve ben onu kurtardı."

Onu göremiyorum ama şu anda duman halkaları üflediğini ve elini havada umursamaz bir şekilde salladığını biliyorum. "Detaylar. Mesele şu ki, o bir iyilikseverdi. Özverili. Cömertti. Bu da aynı."

"O bir hırsız."

"Hayırsever bir hırsız," diye düzeltiyor, kendini beğenmiş bir sesle. "Sadece kötü adamlardan çalan ve kazandığını hayır kurumlarına bağışlayan. Yani, eğer bu bir iyilikseverin tanımı değilse, nedir bilmiyorum."

Uzun süre sessiz kaldığımda Declan, "Orada oturup benimle nasıl tartışacağını bulmaya çalıştığını biliyorum, bu bir sorun çünkü haklı olduğumu da biliyorsun" diyor.

"Aslında ben sadece senin zehirlenerek yavaş ve acı dolu ölümünü hayal ediyordum."

"Psh. Zehir bir kadın silahıdır. Sen beni yüzümden vururdun."

"Cazip bir düşünce. Şimdi kapatıyorum."

"Sırplarla olan küçük çatışmamızdan sağ kurtulduğuma sevindiğini söylemeyecek misin?"

"Çok heyecanlıyım," diye kestirip atıyorum ve parmağımı telefonumdaki Bitir düğmesine vuruyorum.

Beş saniye sonra beni geri aradı. "Departmandaki arkadaşımın bir telefon aldım. Federaller şu anda olay yerinde."

"Güzel. Ellerinde ne varsa en kısa zamanda bana versinler."

Bir korsanın aksanını taklit ediyor. "Emredersiniz, kaptan." "Declan?"

"Hmm?"

"Bunu bir daha asla söyleme."

"Beğenmediniz mi? 'Evet, emrettiğiniz gibi yapacağım' anlamına gelen bir İngiliz Kraliyet Donanması denizcilik terimi olarak ortaya çıkmıştır. Bir emre yanıt olarak verilen ve itaat anlamına gelmeyen daha genel 'Anlıyorum' ifadesinin aksine. Çünkü, bilirsiniz, ordu itaate çok önem verir."

"Biliyorum. Ordudaydım."

Sesi düşünceli bir hal alıyor. "Bu doğru. Hep unutuyorum. Muhtemelen seni kimseden emir alırken hayal edemediğim içindir. Bahse girerim sürekli disiplin cezası almışsındır, değil mi?"

"Seni gördüğüm yerde vurmalıydım" diye mırıldanıyorum ve telefonu tekrar yüzüne kapatıyorum.

Uzun süre oturup düşünüyorum. Midem guruldadığında saatlerdir bir şey yemediğimi fark ediyorum. Yiyecek bir şeyler almak için mutfağa gidiyorum ama oturma odasında durup kulağımı dikiyorum.

Sesi tekrar duyuyorum. Alçak bir gümbürtü, duvara vurulmuş bir darbe gibi.

Juliet'in bulunduğu misafir odasına giden koridordan geliyor.

Birkaç saniye sonra, parmak eklemlerimi odasının kapısına sıkıca bastırıyorum.

Açılmadan önce bir duraklama oluyor. Yumruğumu tahtaya vurup bağdırmamak için şaşırtıcı derecede zorlandığım bir duraklama. Sonra kol dönüyor, kapı ardına kadar açılıyor ve işte orada.

Kırmızı yüzlü, darmadağınık ve zor nefes alıyor. Arkasında, oda bir enkaz.

Bakışlarımı devrilmiş mobilyaların, duvarlarda eğri büğrü asılı duran sanat eserlerinin, çarşafı sökülmüş yatağın üzerinde gezdiriyorum. Bir komodin odanın bir tarafındaki tavanda bulunan havalandırma deliğinin altına sürüklenmiş. Pencere kaplamaları yerde buruşuk bir yığın halinde duruyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, omzumu duvara yaslıyorum ve hafifçe, "Görüyorum ki yeniden dekore etmişsiniz," diyorum.

"Kameraları arıyordum." "Ve

bir çıkış yolu bulmaya

çalışıyordum." "Evet."

"Öyle bir şey yok."

"Bunu keşfettim. Teşekkür ederim."

Birbirimize bakıyoruz. Yanaklarındaki renk ve öfkeyle parlayan gözleriyle o kadar güzel ki. Uzanıp yüzünü okşamak istiyorum ama bu çabam için sadece tokat yiyeceğimi biliyorum.

"Sözümü tutacağıma inandığını söylemiştin."

"Sözünüzü tutacağınıza çoğunlukla inandığımı söyledim. Ve doğruluğun hakkında şüphelerim olduğu için beni suçlayamazsın." Bir süre durakladıktan sonra ekliyor: "Eğer bu aşağılayıcı olduysa özür dilerim. Sizi aşağılamak istememiştim." Gözlerini kapatıyor, iç çekiyor ve "Özür dilediğime inanamıyorum" diye mırıldanıyor.

"Yine de duyarlılığınızı takdir ediyorum."

Gözlerini açıyor ve kaşlarını birleştirerek bana bakıyor, sanki yarı çözmek istediği yarı da ateşe verip sokağa atmak istediği sinir bozucu bir bulmacaymışım gibi.

"Aç mısın? Ben de tam yiyecek bir şeyler almaya gidiyordum."

Bunu görmezden gelerek, "Bir şey bulabildin mi? Gidebilir miyim?"

Ouch.

Yavaşça, "Bana güvenmeni istiyorum." diyorum.

"Ben de tek boynuzlu bir midilli istiyorum. İşte buradayız."

Gülmemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum, çünkü bunun onu daha da kızdıracağını biliyorum. "Bunun üzerinde çalışacağım. Bu arada, seni besleyeceğim."

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum, giderken bakışlarını sırtımda hissediyorum, mermerin üzerinde ayak sesini duyduğumda ve beni takip ettiğini fark ettiğimde içimde hareket eden karanlık, güçlü arzu dalgasını bastırmaya çalışıyorum.

JULES

D değil bak at onun Göt, Salak. O ve
Şeytan, hatırladın mı?
Killian'ı koridordan mutfağa kadar takip
ediyorum,

Kendime rağmen onun sert, mükemmel poposuna hayranlık
duyuyorum. Bir kral gibi yürüyor. Başını dik tutuyor, geniş
omuzlarını dikleştiriyor, zahmetsiz çalımıyla tam bir
özgüven sergiliyor.

O bir pislik ve bunu biliyor.

Ayakkabımı çıkarıp kibirli kafasına fırlatmak ve onu bir
kademe aşağı çekmek isterdim.

Ama ben istemiyorum. Adamın misafir odasını zaten
mahvettim. Dekorü yıkmak bir akşam için yeterli olacaktır.

Yorgunluktan ayaklarım sürüyerek, daha önce
oturduğum tezgâh taburesine geri atlıyorum, çenemi
ellerimin arasına alıyorum ve İrlanda mafyasının başının
bana ton balıklı sandviç yapmasını izliyorum.

Yemin ederim o hipster barmen içkime bir şey koydu.

Sandviç hazır olduğunda, Killian onu bir tabağa koyar ve
çekmecedan bir bıçak alır. Omzunun üstünden, "Kabuklu
mu kabuksuz mu?" diye sorar.

Evet, işte bu. Kesinlikle halüsinasyon görüyorum.
"Kabuklar iyi, teşekkürler."

Sandviçi ikiye böldü ve dönüp bana uzattı. Sonra büyük
kollarını büyük, aptal göğsünün üzerinde kavuşturdu.

ve indirdiği göz kapaklarının altından, dudaklarında kendini beğenmiş bir yarım gülümsemeyle bana bakıyor.

"Sırtma," diyorum sandviçi elime alarak. "Yakışmıyor."

"Bu bir sırtma değil. Bu sadece benim yüzüm."

Bakışlarını tutarak sandviçi ısıyorum, işaret parmağı ile başparmağı arasındaki hassas boşlukmuş gibi davranıyorum.

Onu sevmeyi reddediyorum. O bir gangster, bir katil, iliklerine kadar kötü bir adam. Hayatımı kurtarmış ve bana ton balıklı sandviç yapmış olması hiçbir şeyi değiştirmez. Ayrıca, söylediği gibi gitmeme izin verip vermeyeceği konusunda jüri hala kararını vermedi.

"Beni tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri değilim."

Yüzümü bu kadar kolay okuyabilmesine sinirlenerek bir süre çığnıyorum.

Sonra hırlayarak beni tamamen kızdırdı, "Kahretsin, çok güzelsin."

"Yağcılıkla bir yere varamazsın."

"Bu dalkavukluk değil. Dürüstlük."

Yutkunuyorum ve boğazımı temizliyorum, yanaklarımda kanın nabzının attığını hissediyorum. "Peki. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, yüzümün her nüansını inceliyor, ben daha fazla dayanamayana kadar saf erkeksi cinsellik yayıyor.

"Hep böyle misin?"

Başını eğiyor. "Ne gibi?"

Elimi ona doğru salladım. "Bu. Bilirsin işte. Alfa."

Omuz silkiyor, umursamazlığın resmini çiziyor. "Tabii ki." Tanrım, ne bekliyordum ki? Alçakgönüllülük mü?

O saatler Ben chomp içinde

AĞIRLAŞMA için a birkaç dakika, sonra gülümsüyor. "O sandviç için üzülüyorum."

Akıllıca bir cevabım yok, bu yüzden sandviç bitene kadar çığneyip yutuyorum.

Cep telefonu çaldı. Gömleğinin cebinden çıkardı ve kısık bir sesle "Evet" dedi.

Dikkatle dinliyor. Ben de dinlemeye çalışıyorum ama karşımdakinin ne dediğini duyamıyorum. Sonra bir dizi hızlı soru soruyor, her biri arasında çenesi daha da sertleşiyor.

"Sadece bir tane mi? Bilinçli mi? Nerede? Yanında kim var? Ne kadar zamanımız var?"

Dinliyor, ifadesi giderek kararıyor, sonunda bana bakana kadar.

Koyu renk gözleri siyaha döndü.

"İlgileniyorum," diyor ve aramayı sonlandırıyor.

Tabağı itiyorum, midemde tuhaf bir his var. "Dur tahmin edeyim. Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor."

"Evet. Uzun sürmez. Ben yokken rahatınıza bakın."

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Elbette, yetkililere sunabileceğim kanıtlar için çekmecelerinizi karıştırıyor olacağım."

Eğer bunun beni yalnız bırakma konusunda onu iki kez düşündüreceğini -ve belki de beni yanına alıp kaçma şansı vereceğini- düşündüysem, yanılmışım.

"Al bakalım, kızım. Ofisimin kapısı açık. Eşleşen bir biyometrik parmak izi olmadan hiçbir şeye giremezsiniz, bu yüzden zamanınızı boşa harcayacaksınız, ancak kesinlikle deneyebilirsiniz."

Dönüp asansörün bulunduğu yöne doğru ilerliyor, ama durup bana bakmak için geri dönüyor. Sesi alçak ve sert geliyor. Koyu renk gözleri sırlarla parlıyor.

"Ve yetkililer zaten tam olarak ne olduğumu biliyor."

Adam bilmecelerle konuşuyor. Sözlerinin altında her zaman katman katman gizlenmiş gibi görünüyor, ses tonunda sanki şakanın içinde olan tek kişi kendisiymiş gibi sinsi bir göz kırpması var. Sinir bozucu olduğu kadar ilgi çekici de.

"Ben de senin kim olduğunu biliyorum gangster. Bu kasabadaki herkes senin kim olduğunu biliyor."

"Kim olduğunu söylemedim, kızım. Ne dedim."

Kelime oyunlarından bıkmaya başladım. "Ne fark eder ki?"

"Sadece önemli olan her şey, küçük hırsız." diye mırıldanıyor.

Gözleri yanıyor, dönüp dışarı çıkmadan önce bir süre daha bakışlarımı tutuyor.

Asansörün kapıları kapanıp gittiğinde arkasından bağıryorum, "Sen sinir bozucusun, şeytan adam!"

Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Görgü kurallarına uygun yetiştirildiğim için tabağımı durulayıp bulaşık makinesine koyuyorum, sonra da tezgahdaki kırıntıları siliyorum. Sonra da şeytan adamın ofisini aramaya çıkarım.

Çöpe attığım misafir odasının karşısındaki koridorun sonunda buldum. Büyük ve erkeksi, büyük siyah meşe bir masa ve gerekli tüm maço erkek dekoru, hantal deri kanepeler ve benzerleri ile.

Saçma sapan büyüklükteki kaptan koltuğuna oturuyorum ve dudaklarımı büzerek boş bilgisayar ekranına bakıp düşünüyorum. Bakışlarım önce klavyeye, sonra da masanın yüzeyine düşüyor.

Keşke burada olsaydı da gülümsememi görseydi.

Masadan uzaklaşarak ofisten çıkıyorum ve koridora geri dönüyorum. Ebeveyn yatak odasını bulduğumda - tamamen gri ve siyah renklerle dekore edilmiş, ne sürpriz ama - aradığım şeyi bulana kadar banyo çekmecelerini karıştırıyorum.

Elimde talk pudrası şişesiyle ofisine geri döndüm.

Bir kez daha kaptan koltuğuna oturup, masanın klavyeye yakın kenarına hafifçe talk serpiyorum. Hafifçe üflüyorum, sonra eğilip daha yakından bakıyorum.

"Merhaba," diyorum bir parmak izinin dış hatlarına.

Seloteybi bulmak yeterince kolay çünkü kurutma kağıdının üzerinde duruyor.

Bir parça bandı talk çizgisinin üzerine bastırıyorum, sonra yavaşça yukarı çekiyorum. Sonra da bandı neon sarısına yapıştırıyorum.

Post-it notu.

Bu işlem tamamlandığında etrafıma bakındım ve hiçbir yerde biyometrik parmak izi tarayıcısı görmediğimi fark ettim. İçeri girdiğimde Killian'ın ofisinin kapısı ardına kadar açık duruyordu ve masanın üzerinde çekmecelere ya da bilgisayara güvenli erişimi gösteren hiçbir şey yoktu.

Bu lanet biyometrik şey her neredeyse, saklanmış.

"Lanet olsun." diye mırıldandım.

Bilgisayarın faresini değiştiriyorum ama hiçbir şey olmuyor. Bir çekmeceyi deniyorum ama açılmıyor. Masanın ve sandalyenin altına bakıyorum ama orada da bir şey bulamıyorum.

Sonra klavyeye bakıyorum.

Masadan aldığım bu parmak izinin hangi parmağa ait olduğunu bilmiyorum, bu yüzden soldan sağa doğru başlıyorum. Önce Post-It'i A tuşuna bastırıyorum. Hiçbir şey olmuyor. S tuşuna geçiyorum ama orada da bir şey olmuyor. Yazmaya başlamak için ellerinizi koyduğunuz her tuşu deneyerek sırayı takip ediyorum ama hiçbir sonuç alamıyorum.

Ben boşluk tuşunu deneyene kadar.

Klavye ya n ı y o r . Bilgisayar ekranı da öyle.

Yüzüm de öyle.

Sırıtarak yüksek sesle "Bayanlar ve baylar, kalkışa geçiyoruz!" dedim.

Sonra bilgisayar ekranının ortasında erişimin reddedildiğini ve bir güvenlik ihlali nedeniyle tüm sistemlerin kapatıldığını bildiren bir kutu beliriyor. Ekran ve klavye karardı.

Beş saniye sonra cep telefonum çaldı.

Ceketimin cebinden çıkardım ve ekrana baktım. Kimlik bloke edilmiş.

Bu ilginç, çünkü dünyada bu kullan-at telefonun numarasına sahip olan sadece iki kişi var: Fin ve Max. Ve onların numaraları zaten programlanmış.

İçimde kim olduğunu bildiğime dair kötü bir his var. "Alo?"

"Merhaba, kızım. Eğleniyor musun?"

Kameranın nerede olduğunu merak ederek tavana bakıyorum. "Aslında bakıyorum. Sırada küçük bir mutfak yangını başlatmayı planlıyorum."

"Fıskiyelere dikkat edin. Yangın söndürme sistemi dakikada yaklaşık dört yüz litre püskürtüyor, umarım yüzebilirsiniz."

Zengin aksanına kahkahalar karışıyor. En ufak bir endişesi bile yok, pislik.

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Ben benim."

Bunu o kadar rahat ve büyük bir özgüvenle söylüyor ki, telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. Bunun yerine, "Hayır, ciddi, bunu nasıl aldın? Bu telefonu bir hafta önce havaalanındaki bir büfeden aldım. Parasını nakit ödedim. Sadece iki kez kullandım."

"Biliyorum," diyor, ses tonu hoşgörülü. "Bir sonraki iş için yeni bir brülör alacaksın ve ondan sonraki iş için de yeni bir tane. Seni dairenden arayacaktım ama şu anda orada değilsin."

Harika. Ev numaram da onda var. Aptal sabit hat. Fin'e bunun için kaydolmamamız gerektiğini söyledim.

"Hazır konu açılmışken, depoda bizim olduğumuzu nasıl anladınız? Bilmediğimiz başka bir güvenlik kamerası mı vardı?"

"Caddenin karşısındaki fabrikanın kameralarını devre dışı bırakmayı unutmuşsunuz."

Gözlerimi kapatıp sessizce lanetliyorum. Ne aptalca, bariz bir hata. "Peki ya oradan? Bizi nasıl takip ettiniz? Kamyonu boşalttığımız alandaki ve indirme bölgesindeki kameralar çalışmıyordu. Her iki yerin etrafındaki sokak lambası kameraları da öyle."

"Bir hava kuvvetleri uydusunu hackledim."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Bir devlet uydusunu nasıl hackleyeceğini biliyor mu? Ne tür bir gangsterle uğraşıyorum ben?

Şok olduğumu biliyor. Kıkırdaması her türden memnuniyet verici. "Hâlâ orada mısın, genç kız?"

"Dostum, kendini beğenmiş olmana gerçekten dayanamıyorum." "Oh, kızma. Kabul et: etkilendin."

Öyleyim ama bunu bir milyar yıl geçse de asla kabul etmeyeceğim. "Dünyanın yörüngesinde dönen makinelere girmek sana mafya okulunda öğrettikleri bir şey miydi?"

"Ah, hayır. Hacklemeyi mafyaya girmeden çok önce öğrendim."

Açıkça "Gerçekten mi?" diyorum.

"Zor bir şey değil. Uydular için herhangi bir siber güvenlik standardı yok, bu yüzden bilgisayar sistemleri ve programlama dilleri hakkında temel bilgiye sahip olan herkes hükümetin savunma departmanlarının kurduğu acınası güvenlik duvarlarını aşabilir. İsterseniz size gösterebilirim."

Ses tonum alaycı. "Bu harika olurdu."

"Gelecekteki işlerinden biri için kullanışlı olabilir."

Gülmemeye çalıştığını söyleyebilirim, orospu çocuğu-

"Sohbet etmeye devam etmek isterdim ama tip 2 diyabet olmayı tercih ederim."

"İtiraf et, genç kız. Benim çekici olduğumu düşünüyorsun."

"Yanan bir yetimhane kadar çekicisin."

"Sonunda seni öptüğümde nasıl olacağını düşünmeden edemiyorsun."

"Bir yerlerde önüne atlayan gereken bir mermi yok mu?"

"Eğer benden gerçekten hoşlanmasaydın, fırsatını bulduğunda beni takside bıçaklayabilirdin. Ya da misafir odamdaki komodinden çaldığın ve ceketinin altına sakladığın o silahla beni vururdun."

Her detayı fark etme şekli gerçekten sinir bozucu. "İkisini de yapmalıydım. Hayattaki tek amacın bir organ bağışçısı olmak."

Kahkahalar atmaya başladığında, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ama sesimi soğuk tutarak, "Yanığa

buz uygula. Hoşça kal."

Telefonu kapattım, fena halde sinirlenmiştim. Sonra, gizli bir kameradan izlediğini varsaydığım için, maço kaptan koltuğunda sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi dönüp duruyorum.

Sonra Max'e hâlâ hayatta olduğumu ve benden haber alana kadar Fin'le birlikte eve gitmemeleri gerektiğini yazıyorum. Eğer şeytan adam haklıysa ve o adamlar onun değil de benim peşimdeyse, daire güvenli değil demektir.

Birkaç dakika içinde Max'ten bir onay mesajı alıyorum ama bu sinirlerimi yatıştırmak için pek bir şey yapmıyor. şansım yaver gittiğine göre, muhtemelen "eve gitme "nin "tuvalet kağıdımız bitti" anlamına geldiğini düşünüyordur.

Sonra, dehşetle fark ediyorum ki, eğer Killian bu telefon numarasına sahipse, benim iletişimimi de izliyor olabilir. Daha da kötüsü, Max ve Fin'in telefonlarını da izliyor olabilir... ve onları yerlerimizi tespit etmek için kullanıyor olabilir.

Adam bizi bulmak için bir uyduyu nasıl hackleyeceğini biliyorsa, bir cep telefonunu manipüle etmek ocuk oyuncağı olacaktır.

Max'e bir mesaj daha gönderdim. Güncelleme: Tüm telefonlar ele geçirildi. En kısa sürede yok edin. Güvenli ev ele geçirilmiş olabilir. VM'ye mesaj atana kadar karanlık modda kalın.

Max'in cevap yazması sadece birkaç dakika sürer. Lütfen ona yine hakaret etmediğini söyle.

Karanlık modda konuşmak yok diye mesaj atarım! Sonra ben
SIM kartı telefondan çıkarıp topuğumun altında paraladım.

Parçaları cebime koydum. pnde bir şekilde kullanabileceği bir şey bırakma riskini almak istemiyorum. Onu tanıyorsam, muhtemelen ton balıklı sandviimin kırıntılarından bir gözetleme cihazı yapacaktır.

Yaklaşık bir saat boyunca çatı katında dolaştım ve çekmecelerini karıştırdım, ama kişisel, ilgi çekici hiçbir şey bulamadım. Ailesi varsa bile, onların resimleri yok. Kütüphanede büyük bir kitap koleksiyonu var ama raflarda tek bir biblo bile yok.

Ne bir ev bitkisi, ne bir dergi, ne de bir mağazadan alınmış buruşuk bir fiş var. Toz bile yok. Sanki bir müzenin içinde yaşıyor.

Sonunda yorgunluk beni ele geçirdi. Oturma odasındaki kanepeye sırtüstü uzanıyorum, umarım o süper anal temizlik manyaklarından biridir ve beni kameralarından birinde görür ve ayakkabılarımı çıkarmadığım için sinirlenir.

İstemedenden de olsa hemen uyuyakalıyorum.

Killian'ın kollarında uyandım. Beni asansöre doğru taşıyordu.

"Sakin ol kızım," diye mırıldanıyor ben panik içinde meleyince. "Seni eve götürüyorum."

Donup kalıyorum, gözlerim açılıyor. "Ev mi?

Gerçekten mi?" "Evet. Gerçekten."

Asansöre giriyoruz ve kapılar kayarak kapanıyor. Aşağı inmeye başlıyoruz.

Profiline bakarak, "Beni şimdi indirebilirsin." dedim.

"Yapabilirim. Sadece istemiyorum."

Bunu bir an düşündüm ama daha önemli meselelerim olduğuna karar verdim. "Eve gitmek benim için güvenli mi?"

Başını çeviriyor ve hararetli, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. "Benden uzak kalma düşüncesine dayanamıyor musun?"

Omzuna vurma isteğime karşı koyuyorum. "Lütfen bana neler olduğunu anlat. Bize saldıran o adamlar-"

"Hepsi öldü," diye araya giriyor, bakışları kararıyor. "Ve artık onları kimin ve neden gönderdiğini biliyorum. Ve o kişi de yakında ölecek."

Yoğun bakışları benimkilere yapışıyor ve beni ürpertiyor. Aklımdan milyonlarca soru geçiyor ama ben sadece bir tanesini cevaplayabiliyorum. Fısıldıyorum, "Onları kim gönderdi?"

Cevap verdiğinde sesi tüyler ürpertici derecede yumuşak. "Babanın bir düşmanı."

O benim kim olduğumu biliyor. Kalbim göğsümde durdu.

Nefesimi tutamıyorum ya da Killian'ın bakışlarının derin, karanlık gücünden başka bir yere bakamıyorum. Asansör sorunsuzca inip bizi kim bilir nereye götürürken sessizce birbirimize bakıyoruz.

Konuşurken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Beni yere bırak."

"Henüz değil."

Hâlâ o tuhaf yoğunluğuyla bana bakıyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş. Panik boğazıma doğru tırmanmaya başladı.

"Bana asla zarar vermeyeceğine söz vermiştin."

Başını eğiyor. Biraz daha rahat nefes alıyorum, çünkü çılgınca bir nedenden dolayı ona inanıyorum. Hemen hemen, her neyse. Ama bu hâlâ mantıklı gelmiyor.

"Ama sen... şimdi babamın kim olduğunu biliyorsun?"

Sesi belli belirsiz kuru. "Evet. Ve biz tam olarak kanka diyebileceğin kişiler değiliz."

Merhaba, yüzyılın yetersiz ifadesi. Babamın fazla pişmiş makarnadan daha çok nefret ettiği tek şey İrlanda mafyasıdır. Kendimi bildim bileli, hatta ben doğmadan çok önce bile savaş halindeydiler.

"Ama beni kendi yararına kullanmayacaksın, değil mi? Para, imtiyazlar, şartlar elde etmek için?"

"Bunu sanki imkansızmış gibi söylüyorsun."

Alay ettim. "Eğer babam senin kızına sahip olsaydı, inan ki bundan bir çıkar elde ederdi. Büyük bir şey."

Ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Bir meydan okuma gibi gelmişti. Ama Killian bana o garip, karanlık yoğunluğuyla bakıyor, bakışları benimkini hiç terk etmiyor.

"Bundan bir şeyler çıkarıyorum, genç kız." diye mırıldanıyor.

Ağzım kurudu. Oh, kahretsin. İşte geliyor. Yakında ayak başparmağımı kaybedeceğim. Fısıldıyorum, "Ne?"

"Bu."

Ayrıntı vermiyor ve şimdi kafam karıştı. "Bu... ne?"

Büyük kolları beni nazikçe sıkıyor. "Bu an.
Bu anı. Seninle geçirdiğim bu zaman."

Ağzım bir karış açık, şaşkınlıkla ona bakıyorum. Adam ciddi. Gerçekten ciddi.

"Ne tür bir gangstersin sen?" diye sordum.

Başını çeviriyor, bakışlarımızı ayırıyor ve beni hapisten kaçmış gibi hissettiriyor.

"Kimseye söyleme," diyor iç çekerek. "Romantik olduğumun duyulmasını istemem. Köpekbalıkları sudaki kanın kokusunu alır almaz her şey cehenneme döner."

Asansörün kapıları kayarak açılır ve binanın kapalı otoparkı ortaya çıkar. Koyu renk takım elbiseli altı adam rölantide çalışan bir cipin önünde beklemektedir. Killian asansörden çıkıp arabaya doğru ilerliyor. Takım elbiseli adamlarından biri bizim için arka kapıyı açıyor.

Ama Killian benimle gelmiyor.

Beni nazikçe açık kapının yanına ayağımın üzerine bırakıyor, doğruluyor ve bana bakıyor.

Ses tonu ve ifadesi kasvetli, "Benim için bir zevkti Bayan Moretti," diyor.

Alternatif bir evrendeymişim ve her şey tersine dönmüş gibi hissederek ona bakıyorum. "Şu anda neler olduğunu anlamıyorum."

"Olan şu ki Declan seni eve götürecekt."

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. "Ama..."

"İşte numaram. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ne zaman olursa olsun."

Küçük beyaz bir kart uzatıyor. Baykuş gibi göz kırparak kartı alıyorum. Karttaki tek şey bir telefon numarası. İsim yok, adres yok, neden bu kadar sönük hissettiğime dair bir açıklama yok.

Yüz ifademi gören Killian'ın bakışları için için yanmaya başladı.

Yaklaşıyor ve kulağıma mırıldanmak için eğiliyor. "Ne zaman o öpücüğe hazır olursan, küçük hırsız, ben bekliyorum."

Dönüyor ve arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor.
Asansör kapıları arkasından kayarak kapanır ve adam gider.

JULES

When Declan damlalar Ben kapalı içinde
ön . dairemde, cipin dışarı
çıkmasını bekliyorum

bir taksi çağırmak için caddeye geri dönmeden önce. Otele vardığımda güneş doğmak üzereydi. Otele giriş yapıp odaya çıkıyorum ve Fin ile Max için sadece acil durumlar için belirlenmiş bir numaraya sesli mesaj bırakıyorum.

Sonra, yorgunluktan ölmek üzereyken, yüzükoyun yatağa uzanıp uyuyorum. Rüya görmüyorum. Hareket etmiyorum. Bir uçurumdan minnettar bir unutuşa düşüyorum.

Uyandığımda güneş Charles Nehri üzerinde muhteşem bir altın ışık gösterisiyle batıyordu. Duş alıyorum, oda servisinden bir biftek ve bir şişe kırmızı şarap sipariş ediyorum ve İrlanda mafya kralının bebek bezi deposuna girmeden ve tüm dünyam alt üst olmadan önce giydiğim kıyafetleri tekrar giyiyorum.

Masanın üzerindeki otel telefonu çaldığında, check-in yaptığım isimle cevap veriyorum. "Ben Katniss Everdeen."

"Benim."

Rahatlayarak masa sandalyesine gömüldüm ve şaraptan büyük bir yudum aldım. "Max. Tanrıya şükür. Siz iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz. Randevu nasıldı?"

"Ha ha."

"Soruyorum çünkü mesajınızda sesiniz çok ateşli ve rahatsız geliyordu. Senin ve o çılgın

güzel şeytani gangster, kanepeden daha fazlasını yaptı."

"Neden hiç endişeli görünmüyorsun?
şu anda ölmüş olabilir mi?"

"Telefonu sen açtın, aptal. Belli ki ölmemişsin."

"Ne dediğimi biliyorsun. Beni öldürebilirdi!" "Dinle. Bir erkek bir kadına Liam'ın baktığı gibi bakarsa Black sana baktı, tehlikede olduğu tek şey onun azgın ereksiyonu yüzünden akciğerinin delinmesi."

Yüce Tanrım. İnsanlık dışı. "Dualarınız için teşekkürler Rahibe Teresa." diyorum.

"Doğruyu söyle. Senden hoşlanıyor." Öfkeyle şarabı yudumladım.

Bu sırada Max gülüyordu. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Seni incitmek istemiyor, dev ayaklarıyla masanın altında seninle ayak oyunu oynamak istiyor. Aklıma gelmişken, şu yavruların büyüklüğüne baktın mı? Onları barda fark ettim. Devasa şeyler. Eğer tüm vücut parçaları o kadar büyükse, muhtemelen seni ereksiyonuyla öldürebilir."

"Bu hiç komik değil, Max. Bana çok kötü şeyler yapmış olabilir."

"Ama yapmadı. Güvendesin. Sana zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü tutmakla kalmadı, gitmene de izin verdi... tekrar." Duraksıyor. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Oyun oynamayı seviyor."

"Belki de. Ya da belki de tüm o ateşli belalılığının altında bir ruhu vardır."

Homurdanıyorum. "Bir ruh mu? Kendimizi kaptırmayalım. Ne de olsa o, olduğu kişi."

Herkesin onu çağırdığından farklı bir isimle çağırmamı söylemesi dışında ve bu noktaya kadar yapmasını beklediğim her şeyin tam tersini yaptı, bu yüzden gerçekten kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da ne olduğu hakkında, kötü şöhretli bir gangster dışında.

"Kim olduğunu söylemedim, kızım. Ne dedim."

Bununla her ne demek istediye, büyüyen yığına eklenecek bir soru daha.

Max diyor ki, "Peki onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?"

Elimi cebime atıyorum ve parmağımı onun küçük beyaz kartının kenarında gezdiriyorum. "Umarım, asla. Konuyu değiştirelim: kullan-at telefonlarınızı bıraktınız, değil mi?"

"Evet, kullan-at telefonlardan kurtulduk."

"Güzel. Alternatif güvenli noktalarınızda mısınız? Takip edilmediniz mi? Kimse sizi nerede bulacağını bilmiyor mu?"

Max abartılı bir sabırla cevap verir. "Bu doğru, Yüksek Endişe'nin Kusursuz Tarikatı'ndan Rahibe Nevroz."

"Mantıksız davranıyormuşum gibi davranıyorsun."

Ağır bir duraksamadan sonra Max şöyle der: "Olduğumuz kişiyi telafi etmek için yaptığımız tüm bu şeylerin tamamen zaman kaybı olduğu hiç aklınıza geldi mi? Eğer dünyada gerçekten bir fark yaratmak isteseydik, tek yapmamız gereken babalarımızın beynine birer kurşun sıkmak olurdu."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Vay canına. Konuşma karanlık bir hal aldı."

Sesi sertleşiyor. "Bunu yaparak sayısız hayatı kurtarabiliriz, Jules. Çok fazla acıya son verebiliriz. Ama bunun yerine, doğru nedenlerle yanlış şeyler yapan mazlum kahramanlar olmaya çalışıyoruz. Ya da yanlış nedenlerle doğru şeyi, bilemiyorum."

"Max-"

"Babam kuzey yarımküredeki en kötü uyuşturucu kaçakçılarından biri. Fin'in babası ise en çok parayı veren küresel anarşist ya da güce aç otoriterlere silah satıyor. Seninki Michael Corleone'yi ağlak bir bebek gibi gösteriyor."

"Ne demek istiyorsun?" demeden önce bir süre nefes alışını dinledim.

"Üçümüz on üç yaşındayken okulda tanıştığımızda, bu kaderdi. Kaderdi ki bir anlaşma yaptık

Genlerimizin ve çocukluğumuzun bize hazırladığı şeye dönüşmek yerine insanlara yardım etmek. Dünyadaki onca insan arasından Liam Black'i bir iş için hedef seçmeniz kaderdi."

"Belki de tamamen aptallıktı."

Beni görmezden geliyor. "Ve seni bir değil, iki kez bırakması da kaderdi."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. "Anladığımdan emin değilim." "Onu etkilemişsin."

Devam etmeden önce bir an düşünmesine izin veriyor. "Sana zarar vermedi. Yaptığın şeye kızmadı bile. Seni takip etti, sana sırttan yatak odası bakışları attı, onunla güvende olacağına dair sana söz verdi ve seni onun gibi bir adamın bir kadını kullanabileceği milyonlarca farklı yoldan birinde kullanmayarak sözünü tuttu."

Bu kez duraklaması daha uzun. "Annelerimizin babalarımız üzerinde herhangi bir etkisi olabileceğini hayal edin. Pek çok insanın hayatının ne kadar farklı olabileceğini hayal edin."

"Soru: Ne içiyordun?" "Hiçbir şey."

"Gerçekten mi? Çünkü Killian Black'in şeytani imparatorluğu üzerinde bir tür etkiye sahip olmaya çalışmamı öneriyorsun gibi geliyor."

"Öyleyim. Bekle, Killian kim?"

Burnumun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Smoldery bir kelime değil."

Max'in sesinden alaycılık damlıyor. "Bak, yine rastgele bir konu değişikliği. En iyi iki arkadaşından daha zeki olanına, hoşlanmıyormuş gibi davrandığın seksi suçlu hakkında bir şeyler sakladığını açıklamak istemediğin için olabilir mi?"

"Ondan hoşlanmıyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Tabii. Ben de Brad Pitt'im."

"Tanıştığımıza memnun oldum Brad. Yüz yüze çok daha sinir bozucusun."

"Şimdi bir şey söyleyeceğim. Bundan hoşlanmayacaksın."

"Konuşmanın genel temasına uygun olarak."

"Eğer onu kötü bir şey yapmasını engellemek için etkileyebiliyorsanız, tek bir şey bile olsa, bunu yapmakla yükümlüsünüz."

Gözlerimi açıyorum ve duvara bakıyorum. "Haklısın. Hoşuma gitmedi."

Bir süre gergin bir sessizlik içinde oturuyoruz, sadece aşağıdaki caddeden gelen uzak trafik sesleri bozulmuyor. Sonra Max mantıklı görünmeye çalışarak, "Onunla yatmanı önermiyorum," dedi.

"Güzel, çünkü vajinamda kötü adamlara iyi şeyler yaptıran sihirli peri tozu kalmadı."

"Kendine yeterince kredi vermiyorsun."

"Oh, Tanrı aşkına. Devam edelim. Haberlerde silahlı çatışmayla ilgili bir şey gördün mü? Sabahtan beri kendimde değilim."

"Silahlı çatışma mı? Ne çatışması?"

"Sizi Poison Pen'de bıraktıktan sonra içinde bulduğum."

Sessizlik.

"Hani Birchland Caddesi'nde on kadar ceset vardı?"

"Bugün iki gazeteyi baştan sona okudum, haberleri izledim ve internete girdim. Silahlı çatışma hakkında hiçbir şey yoktu."

Bir katliamı haberlerden uzak tutabilecek kadar güçlü mü? Babamın bunu bile başarabileceğini sanmıyorum.

"Merhaba? Evde kimse

var mı?" "Hala

buradayım. Sadece

düşünüyordum."

"Biliyorum. Mücadelenin kokusunu alabiliyorum. Yani içinde bulunduğun silahlı çatışma. Dökül."

"Um. Bazı adamlar bizi öldürmeye çalıştı. Beni. Hangimizin peşinde olduklarından tam olarak emin değilim ama Ki-Liam

ben olduğumu düşündüğünü söyledi. Babamın düşmanları olduklarını söyledi, bununla tam olarak neyi kastettiğini açıklığa kavuşturmayı düşünmedim çünkü o sırada beni taşıyordu. Yani. Bilirsiniz işte. kafa karıştırıcı."

Max'in duraksamasında onun şaşkınlığını hissediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

senin kim olduğunu
biliyor mu?"

"Biliyor."

Sesi bir haykırışa dönüşüyor. "Ve yine de gitmene izin mi verdi?"

Ne demek istediğini anlıyorum. Ben onun kucağına bırakılmış altın yumurtaydım, rakip bir mafya kralına sopa göstermesi için bir ödül fırsattıydım ve o bunu değerlendirmede.

Neden?"

Dudağımı çiğniyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Bana acıyor ve başka bir yöne gidiyor. "Senin kim olduğunu nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Ama böyle şeyler yapmak konusunda esrarengiz bir yeteneği var. Bence yüksek mevkilerde arkadaşları olabilir. Devlet gibi yüksek yerlerde. Benim geçmişimi araştırdığını söyledi. Yıllardır kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadığım gibi tuhaf şeyler biliyordu."

"Bu normal bir geçmiş kontrolünde ortaya çıkmaz."

"Biliyorum, ben de bunu söylüyorum. Depodan çıktıktan sonra bizi nasıl bulduğunu tahmin edin."

"Nasıl?"

"Bir hava kuvvetleri uydusunu hackledi."

Max bir süre düşündükten sonra, "Hükümette üst düzey birini tanıyor olsaydı, bizi bulmak için bir uyduyu hackleme zahmetine girmesine gerek kalmazdı. Sadece bir telefon açıp, hey dostum, işte ihtiyacım olan zaman ve koordinatlar, benden bir şeyler çalan bu kızların görüntüsünü alabilir misin, böylece onları eve kadar takip edip kimliklerini öğrenebilirim diyebilirdi."

"Hmm. Doğru."

"Bu da demek oluyor ki -eğer gerçekten bir uyduyu hacklediyse ve bu sadece bir saçmalık değilse- sıradan bir gangster için çılgınca yetenekleri var."

"Belki de kötü yola düşmeden önce Google için çalışan bir programcı gibiydi."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

İnledim. "Biliyorum. Boşuna çabalıyorum. Tüm bu durum hakkında kafam o kadar karışık ki gözlerim şaşı oldu."

"Kafanızı karıştırıyorsunuz. Aslında çok basit."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum." diye mırıldandım.

"O seni istiyor. Diğer insanlara yardım etmek istiyorsun. İnsanlara yardım etmesini seni elde etmesinin bir koşulu haline getir."

"Az önce onunla yatmamı önermediğini söyledin!" "Yalan söylüyordum. Kesinlikle onunla yatmalısın. Benim Tanrım, Jules, şu adama bak. Erkeksi güzelliğin vücut bulmuş hali. Onu çıplak görsem bile orgazm olabilirim."

Açıkça "Berbat bir arkadaşsın."

dedim. "Değilim."

"Ben de."

"Peki, tamam. Bir kerelik bir şey olsun o zaman. Eğer onunla seks yapacağını söyle..." Düşünmeye devam ediyor. "Kızıl Haç'a bir milyon dolar bağışlarsa."

"O bir milyarder ve sen beni sadece bir milyon dolar için mi pazarlıyorsun? Senin için değerim bu kadar mı?"

Sesinde bir omuz silkme duyuyorum. "Hey, onu bedavaya yaparım." "Yap o zaman! Sana telefon numarasını vereceğim!"

"O beni istemiyor, Jules. O seni istiyor." Duraklıyor.

"Telefon numarası sende var mı?"

"Bana o verdi." Sessizliği suçlayıcı gibiydi, ben de savunmaya geçerek ekledim: "Bir şeye ihtiyacım olursa diye."

Gülmeye başlar başlamaz bunun yanlış bir şey olduğunu anladım.

"Oh ho! Demek bir şeye ihtiyacın olursa diye Koca Kötü Kurt'u hızlı aramaya aldın! Arsa kalınlaşıyor!"

İç çekişim yorgun. "Kendimi gözümünden bıçaklamak istememe neden oluyorsun."

"Biliyor musun, ihtiyacın olan şey onun büyük, şişman-"

Yüksek sesle, "Artık gitmeliyim. Penceremin dışındaki çıkıntı beni çağırıyor."

"Bu kadar namuslu olma. O adamla yatmak tüm hayatını yaşamaya değer hale getirebilir."

"Umarım bu bir rüyadır ve birkaç dakika sonra uyandığımda en iyi arkadaşımın korkunç bir şekilde yanlış giden çılgınca bir insani görevde benim kukumu kötü şöhretli bir gangsterle takas etmeye çalışmadığı bir gerçekliğe uyanırım."

Sesi düşünceli bir hal alıyor. "Biliyor musun? Bu iyi bir fikir. Bana numarasını ver, ben de bir sonraki randevunuzu ayarlamak için onu arayayım."

Kendime büyük bir kadeh şarap daha dolduruyorum ve içmeye başlıyorum. Bu arada Max hâlâ konuşuyordu.

"Temel kuralları koyabilirim. Müdürünüz gibi davranın."

"Aradığınız kelime madam. Ve bir zamanlar şarabından bir damla döktüğü için bir garsonu Capital Grille'in çatısından aşağı atan bir adamla dünyayı kurtarmak için herhangi bir anlaşma yapmayacağız."

"Bu bir şehir efsanesi. Muhtemelen."

"Bak, ben bir sonraki hamlemizin ne olacağını bulana kadar başını aşağıda tut, tamam mı?"

Max hoots. "Oh, bunu çözecek misin? Hırsız olması gereken ama bir kilidi bile açamayan ya da bir aracı düz kontak yapamayan kız mı?"

"Affedersiniz ama bebek bezi fabrikasının karşısındaki depoda kameraları devre dışı bırakmayı unutan ben değilim."

Onun dehşet içindeki duraksamasına karşılık, "Evet. Arkadaşımız Bay Black bundan bahsetmişti. Yani sen de Hans Gruber değilsin, bebeğim."

"Hey, Hans Gruber kötü bir adamdı!"

"Özür dilerim. Aklıma gelen tek ünlü hırsız oydu."

"Çünkü Zor Ölüm'ü binlerce kez izlemiştir, şüphesiz."

"Oh, oraya mı gidiyoruz? Hızlı ve Öfkeli'yi kaç kez izlediğini konuşalım mı?"

O andan itibaren sohbet, sinemadaki kötü zevklerimiz hakkında bir tartışmaya dönüşüyor. Otel odamın kapısı çalınana kadar yaşlı adamlar gibi didişiyoruz.

"Bekle. Kapıda biri var." "Birini mi bekliyorsun?"

Zaten ayaktaydım, kısa süre durdum. Birden kapalı kapı çok uğursuz göründü. "Hayır."

"Kim olduğunu görmek için gözetleme deliğinden bakın."

"Telefonu yere koymalıyım. Kablo yetişmiyor." "Ben burada olacağım. Sen git."

Ahizeyi masanın üzerine koydum ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim. Kendimi kapıya yaslayıp içeri bakıyorum.

Kapıcı üniforması giymiş yaşlı bir adam kapıda durmuş, elinde kahverengi bir kâğıt torba tutuyor. Beyaz saçları, neşeli bir gülümsemesi ve yakasında "Ernesto" yazan altın bir isim etiketi var.

Ernesto beni öldürmeye gelmiş gibi görünmüyor, ama asla bilemezsin. Sincaplar çok şirindir ama veba taşıyabilirler.

"Evet?" diye seslendim.

"Bayan Everdeen için bir teslimat." Daha geniş gülümseyerek çantayı kaldırıyor.

"Lütfen onu çıkarıp bana ne olduğunu gösterir misiniz?"

Gülümsemesi duraksıyor ama mecburen kabul ediyor. Çantadan mor kâğıt mendile sarılı bir şey çıkarıyor. Garip bir şekli var, bir ucu sivri.

"Paketini açar mısın lütfen?"

Ernesto paketi kapıda bırakıp kaçma şansı varken kaçmadığı için pişmanlık duymaya başlamış gibi görünüyor. Nesnenin sivri ucundaki kâğıt mendili yırtarak boynuza benzeyen bir şeyi ortaya çıkarıyor.

Altın bir boynuz, ısıltılı parıltılarla kaplı.

Kapıyı çekip açıyorum, ürkmüş kapıcıdan nesneyi alıyorum ve kalan kâğıt mendili yırtıyorum.

Şaşkınlıkla elimdeki pelüş hayvana bakarak, "Orospu çocuğu," diye nefes alıyorum.

"Paketi bırakan beyefendi bir de not eklemiş."
Kahverengi çantayı sallıyor.

Çantayı ondan alıp odaya geri dönüyorum, ona bahşış vermediğim için kendimi kötü hissetmeyecek kadar sersemlemiş bir halde.

Telefonu tekrar a ç t ı ğ ı m d a Max, "Yani? Kimdi o?"

"Kim değil. Ne."

"Anlamıyorum."

Şaka. "Kapıcı aradı. Benim için bir paketi varmış."

"Hoş geldin sepeti gibi mi?"

"Hayır. Birinin benim için masasına bıraktığı bir hediye gibi."

"Hediye mi? O otel senin güvenli yerin! Orada olduğunu kime söyledin?"

"Hiç kimse. Buraya kadar da takip edilmedim. Bundan eminim." "Hediye nedir?"

Elimdeki pelüş hayvana inanamayarak bakıyorum. Altın parıltılı boynuzuna, gökkuşağından yelesine ve kuyruğuna. Minik elmas taklidi kristallerle kaplı dört toynağına.

"Bana güvenmeni istiyorum."

"Ben de tek boynuzlu bir midilli istiyorum. İşte buradayız."

Killian'la yaptığım konuşmayı hatırlayarak hafifçe gülmeye başlıyorum. "Tek boynuzlu bir midilli."

Bir süre sonra Max, "Bu dildo falan mı demek?" diye sorar.

Ahizeyi kulağımla omzum arasına yerleştiriyorum ve ellerimde çevirerek tek boynuzlu ata hayretle bakıyorum.

"Hayır, çukur beyinli. Bu doldurulmuş bir hayvan."

"Sana kim pelüş hayvan gönderiyor? Daha da önemlisi, neden?"

"Bekle, bir not var."

Kahverengi çantadan kare şeklinde beyaz bir zarf çıkardım, açtım ve içindeki kartı çıkardım. Yüksek sesle okuyorum: "İki hane, ikisi de aynı saygınlıkta, sahnemizi kurduğumuz güzel Verona'da."

İmza yok, alıntıdan başka bir şey yok ama olması da gerekmiyor. İçimden küçük, etkilenmiş bir ses Vay be, bu adamda iş var diye fısıldıyor ama hemen bastırıyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra Max, "Bu Shakespeare," der.

"Evet. Romeo ve Juliet'in ilk satırı."

"Bu lanet olası tek boynuzlu at Büyük Kötü Kurt'un midillisi mi?" diye bağırıyor.

"Öyle."

Nefesi düşük ve heyecanlı. "Ve sana şimdiye kadar yazılmış en romantik aşk hikâyesinden alıntılar mı gönderiyor? Aman Tanrım. Kalbim."

"Öyle baygın baygın konuşma, salak! Romeo ve Juliet bir romantizm değil, bir trajedi! İki aptal genç yüzünden dört gün boyunca altı kişi ölüyor!"

Max mantığımdan etkilenmedi. "Ama bu alıntının sembolizmini anlıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi tavana doğru yuvarlıyorum. "Eğer yapmadıysam, eminim beni aydınlatmak üzeresinizdir."

"Sen Juliet'sin - tabii ki, o da Romeo. Kaderin bir araya getirdiği, kan davalı ailelerden gelen iki yıldız aşık-"

"Bir dizi saçma iletişimsizlik ve kötü zamanlama yüzünden ölmeye mahkum edildim."

"-gerçek aşkla bağlı-"

"Puh-lütfen. Insta aşk gerçek aşk değildir. Romeo, Juliet'i ilk gördüğü ve onun ruh eşi olduğuna karar verdiği gece başka bir hatunun özlemini çekiyordu. Döneklikten bahset."

"-ve nihayetinde aileleri arasındaki asırlık kan davasını sona erdirmek-"

"Çünkü öldüler. Öldüler! Bunu nasıl anlamazsın?"

"Bu bir işaret Jules," diye karşı çıkıyor, kararlı bir sesle. "Ölüm kısmını unut. Sana bir zeytin dalı gönderiyor."

"Daha çok bir uyarı gibi."

"Senin kim olduğunu bildiğini söylüyor. Kendisinin kim olduğunu biliyor. Risklerin ne olduğunu biliyor. Ve hala seni istiyor!"

"Sen gerçekten de dibe vurmuşsun, dostum." "Sen ne zaman bu kadar aşk karşıtı oldun ki?"

Bir süre sonra sessizce, "Annem evlendiği mafya babası için arabasına konan bombayla öldürüldüğünde" diyorum.

Max'in iç çekişi ağırdır. "Siktir. Özür dilerim. Ben ve koca ağzım."

"Bu konuda endişelenmeyin. Tarih oldu." Doldurulmuş tek boynuzlu atı odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Halıdan sekip yuvarlanarak durdu ve bana acı dolu mavi gözlerle baktı.

"Peki... bu konuda ne yapacağız? O otelde olduğunu biliyor. Fin'in ve benim telefon numaralarımızı ve muhtemelen güvenli noktalarımızın yerlerini de biliyor olabilir, çünkü insanları bulma konusunda ürkütücü derecede iyi yetenekleri var. Evimizin adresini biliyor. Muhtemelen hepimizin nerede çalıştığını biliyordur. Ve sonsuza kadar saklanamayız."

Ne önerdiğini biliyorum. Haklı olduğunu da biliyorum. Ama oğlum, bunu yapmak istemiyorum.

Benimle Büyük Kötü Kurt arasındaki bu şeyin -her ne ise- başlamadan bitmesini istiyorum.

İsteksizce cebimden küçük beyaz kartı çıkardım ve numarasına baktım.

Aptal Romeo. Suratını dağıtmak isterdim. Max'e dedim ki, "Tamam. Onu arayacağım. Tatmin oldun mu?"

"Hediye için ona teşekkür etmeyi unutmayın."

Başka bir şeyi odanın öbür ucuna fırlatmadan önce telefonu kapatıyorum ve Killian'ın numarasını çeviriyorum.

JULES

H İlk zil sesinde cevap verdi, zengin aksanına sıcaklık karışmıştı. "Merhaba, genç bayan."
"Merhaba." Dilim tutuldu. için a
O an. O
sessiz kalarak işimi kolaylaştırmıyor. "Hediye için teşekkür ederim."
"Bir şey değil."
"Bu sana güvendiğim anlamına gelmez." "Biliyorum."
"Aramamı öneren arkadaşımды. Ben aramak istemedim."
"Anlıyorum."
Söyleyecek bir şey bulamıyorum, bu yüzden o kıkırdayana kadar dudağımı çiğneyerek sessizce oturuyorum.
"Dudağınızı çiğnemeyi bırak."
İrkilerek nefes alıyorum ve panik içinde etrafıma bakıyorum. "Beni mi izliyorsun?"
"Hayır. Sadece kafamda bir şey kırmak mı yoksa beni öpmek mi istediğine karar veremediğinde yaptığın şey bu."
Egosunun ağırlığı tüm güneş sistemlerinin çökmesine neden olabilir. "Bunu yüzlerce kez konuştuk. Seni öpmek istemiyorum."
"Yüzümü göremediğinizi biliyorum ama yüzümdeki ifade son derece hoşnutsuz. Yalan söylememek konusunda anlaşmıştık, unuttun mu?"

O lanet tek boynuzlu midilliye lime lime edeceğim. Dişlerimle. Ve bu kendini beğenmiş piç kurusuna videoyu göndereceğim. "Eğer seni öpersem, bu sadece hayal kırıklığının tadının nasıl olduğuna dair hastalıklı bir merakı tatmin etmek için olur."

Kahkahalarla kükrüyor.

O kadar beklenmedik ki, bir an oturup dinliyorum, sesin kalitesinin tadını çıkarıyorum ama aynı zamanda kafam karışıyor. "Neden böyle şeyler söylememden hoşlanıyorsun?"

Cevap verirken hâlâ kıkırdıyor. "Çünkü başka kimse buna cesaret edemezdi."

Onunla ilgili diğer pek çok şey gibi, mizah duygusuna sahip olması da bir sürpriz. Ve evet, egosu çok büyük ama kendine de gülebiliyor. Ayrıca görgü kurallarının da oldukça iyi olduğunu itiraf etmeliyim.

Belli ki sofistike, daha da belli ki zeki ve aşırı şiddetle ün yapmış acımasız bir katil için garip bir şekilde kendini kontrol ediyor.

Babam istediği bir kadını asla reddetmezdi.

Eğer kadın direnirse, güler ve onu yine de alırdı. İştahı dillere destandır. Tüyleri diken diken eden öfkesi ve en ufak bir hakaret olarak yorumlanabilecek her şeye karşı olağanüstü hassasiyeti de öyle: Ceketinin dikişlerini açmanın gerekli olabileceğini söylediği için kendi terzisinin boğazını kesmişti.

Ama bu adam hakaretlerime gülerek karşılık veriyor.

Onu öpmeyi reddetmeme kabullenerek tepki veriyor.

Bana parmağını bile sürmedi, ancak on parmağını da bana sürme arzusu fazlasıyla belirgindi.

Bana zarar vermeyeceğine ve beni evine getirdiğinde serbest bırakacağına dair verdiği sözü tuttu, ancak beni esir tutmak onun için son derece kazançlı olabilirdi. Babamın, sadece aile onuru gerektirdiği için bile olsa, sağ salım dönmem için çok para ödeyeceğinden hiç şüphem yok.

Daha iyi bilmesem, Killian Black'i bir beyefendi olarak tanımlardım.

Gözlerinin sıcaklığıyla bir kadının vücudunda delikler açabilen güzel, tehlikeli, sıradışı bir beyefendi.

Diyor ki, "Uh-oh. Düşünüyor. Bunun sonu asla iyi bitmez."

Sesi yumuşak ve alaycı. Nazik ve sıcak. Killian Black'in şefkatli bir tarafı olduğu gibi imkânsız bir düşünceye kapıldım.

"Seni anlamıyorum." diye bağırdım.

Sesi daha da yumuşuyor. "Ama sen istiyorsun."

"Evet." Dudaklarımdan dökülen bu cümle beni dehşete düşürdü ve olabildiğince hızlı geri çekildim. "Hayır!"

Bir an sessiz kaldık, ta ki ben "Bilmiyorum" diyene kadar. Kızgınlıkla gözlerimi kapatıp bir nefes alıyorum. "Gerçek şu ki evet, ama bunu itiraf etmek istemiyorum, çünkü bu kendimi daha az sevmeme neden olur. Savunduğum her şeye karşı çıkıyormuşum gibi hissetmeme neden olur."

"Çünkü...?"

"Kim olduğun için. Ne olduğun için. Yaptıkların. Hepsi yüzünden."

Sonraki duraksamada, onun kararsızlığını hissediyorum. Bir konuda kendisiyle kavga ediyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Sonra sesi boğuk bir gürültüyle hatta geliyor.

"Ya düşündüğün gibi biri değilsem, genç kız?"

Cevabım hemen geldi. "Ama öylesin."

"Peki ya olmasaydım?" diye üsteliyor. Sesi nazik ama yoğun.

"Tamam. Eğer hayal dünyasına bir yolculuk yapacaksak, ben de katılırım. Eğer sen kim ve ne değilsen, ben... şey, ben..."

Seninle seks yapmak istiyorum, bir numara. Bol bol ateşli seks, çünkü sen çok güzel bir canavarsın ve ikimiz de yorgunluktan bayılana kadar seni alıstırdığım bir aygır gibi sürmek istiyorum.

"Lass? Hala orada mısın?"

Yanaklarım sıcaktan titriyor. Konuşmadan önce boğazımı temizlemem gerekiyor ki sesim bir telefon seks operatörü gibi çıkmaz.

"Aramamın nedeni, benim ve arkadaşlarım hakkında sahip olduğunuz bilgilerle ilgili niyetinizin ne olduğunu öğrenmek." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Ayrıca bu otelde olduğumu nasıl bildiğinizi öğrenmek için."

Bir süre sonra gırtlaktan gelen bir sesle, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, söylemeyeceğin her şeyi ben de yapmak isterim," diyor.

Nefesimi kesik kesik veriyorum, başımı elime gömüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bu konuyu daha fazla uzatmayarak bana acıdı. Ses tonu iş adamına benziyor. "Elimdeki bilgilerle yapacağım tek şey seni güvende tutmaya yardımcı olmak."

"Güvenli mi? Ne demek istiyorsun?"

"Acil bir tehlike altında değilsiniz ama Sırplar sizin için daha fazla adam gönderecek-"

"Sırplar tarafından mı avlanıyorum?"

Benim sesim bir oktav yükselirken, Killian'ınki bir oktav düşüyor. "Sana dokunmayacaklar. Sana asla yaklaşamayacaklar. Sana söz veriyorum Juliet, seni güvende tutacağım."

Sesi inançla çınıyor ama sinirlerime iyi gelmiyor. Ellerim nemli hale geldi. Nefesimi kontrol altında tutmaya çalışarak telefona sarılıyorum. "Neden benim peşimdeler?"

"Görünüşe göre babanız uyuşturucu ticareti yolları üzerindeki bir çatışmayı savaşa dönüştürmüş. Sırplar teminat arıyor."

Zihnim bu üzücü yeni bilgiyi anlamlandırmakta zorlanıyor. "Ama beni bulamamaları gerekirdi. Onun soyadını kullanmıyorum. On yıldan fazla bir süredir onunla yaşamıyorum. İzlerimi gizledim."

Nazikçe, "Herkes bulunabilir, genç kız. Ne kadar silmeye çalışırlarsa çalışsınlar herkesin dijital bir ayak izi vardır. Kredi kartları, internet kullanımı, cep telefonları, güvenlik kameraları, banka hesapları, faturalar, havayolu manifestoları, uydu görüntüleri, dronlar... Devam edebilirim. Birini bulmanın milyonlarca yolu var. Bunların çoğu düşündüğünüzden daha kolay."

Duraklıyor. "Yine de izlerini örtmek için iyi bir iş çıkardın. FBI dosyanda olanları sildim ama pek bir şey yoktu."

Görüşümü netleştirmek için bir süre hızla gözlerimi kırptırıyorum. "Özür dilerim, FBI dosyam olduğunu mu söylediniz?"

"Vardı," diye düzeltti. "Artık yok."

Ben bir şey söylemeyince devam etti.

"Varlığınızın diğer dijital kalıntıları da silmek için çalışıyorum, ancak banka hesaplarınız ve ehliyetinizle ne yapmak istediğinizi konuşmalıyız. Yeni bir isim de uygun olabilir. Seraphina'dan bahsettiniz ama şahsen ben bir sirk sanatçısı olmadığınız sürece bunun biraz abartılı olduğunu düşünüyorum."

"BEN... BEN..."

"Biliyorum. Bu çok fazla. Bir düşün ve bana haber ver."

Hepsini uyduruyor olabilir. Güvenimi kazanmak için bir çeşit akıl oyunu olabilir. Oynadığı garip bir oyun.

Ya da belki de bilgisayarlarla arası çok iyidir?

"Killian?"

"Evet, genç

kız?"

"Beni bu otele kadar takip ettin mi?"

"Hayır."

"Kıyafetlerimde başka takip cihazı var mı?"

"Hayır."

"O zaman burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Size verdiğim ve üzerinde telefon numaramın yazılı olduğu kartın içinde mikroskobik bir coğrafi konum belirleme cihazı var."

Tabii ki öyle. Çünkü bu tamamen normal. Muhtemelen damarlarımda yüzen küçük robot kameralar da vardır.

"Anlıyorum. Bu çok havalı."

"Öyle. Katılıyorum." Bir an duraksıyor. "Yine çıldırıyorsun."

"Sanırım öyle,

evet." "Kapıyı

aç."

Şaşkınlıkla kapalı otel kapısına bakıyorum. "Neden? Beni bekleyen başka bir pelüş hayvan mı var?"

"Onun gibi bir şey."

Sesi sıcak ve eğlenceli, sanki özel bir şakadan hoşlanıyormuş gibi. Bu beni tedirgin ediyor.

"Bana tavşan falan mı aldın? Göbekli domuz mu? Şu bayılan keçilerden mi? Aman Tanrım, sakın bana karakulak olduğunu söyleme."

"Kapıyı aç ve gör."

Bağlantıyı kesti ve beni hiperventilasyonda bıraktı.

Ahizeyi yerine koyup kapıya yöneldim, sanki atardamarlarım aşırı basınçtan patlayacakmış gibi hissediyordum. Gözetleme deliğinden bakıyorum... ama kimse yok.

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Bir insana, göbekli bir domuza ya da başka bir şeye dair hiçbir iz yok. Her şey hareketsiz ve sessiz.

Kapıyı açıp içeri bakıyorum.

Kapının yanından büyük bir el uzanıyor ve kapının üzerinde düzleşiyor. Sonra Boston'un mafya kralından başkasının büyük ve heybetli varlığı tarafından odaya geri itildim.

Ben daha şaşkınlığımı belli edemedim, ayağıyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, kollarımın üstünden tutup beni döndürüyor ve kapıya yapııştırıyor.

"Seni öpmemi iste, genç kız," diye mırıldanıyor, başparmaklarını sert pazularımın üzerinde ileri geri ovuşturarak. Ellerim göğsünün sert genişliği üzerinde düzleşiyor. Ona doğru bastırıyorum ama nafile. Adam dağ gibi yapılı.

Hayır demeyi başarsam da o bunu pek inandırıcı bulmuyor çünkü gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal alıyor ve gözleri yanmaya başlıyor.

Aklımı başıma toplamak için burnumdan derin bir nefes çekiyorum. Ne yazık ki, onunla birlikte teninin baş döndürücü kokusu da geliyor, misk ve baharatın sarhoş edici bir karışımı ve en verimli çağındaki erkeksi bir erkek.

Osmoz yoluyla hamile kalmış olabilirim.

Toparlanın! Atın onu dışarı! Daha kararlı bir şekilde,
"Hayır.

Neden buradasın?"

"Çünkü bir öpücük istiyorum."

Ağızma yönelttiği yoğun özlem dolu bakışı beni hiç etkilememiş gibi davranıyorum. "Dışarıda koşturman gereken bir şeytan imparatorluğun yok mu?"

"Evet." Yumuşak bir sesle ekliyor, "Bu daha önemli."

Olamaz. Çekici olmaya karar vermiş. İhtiyacın olduğunda bekaret kemeri nerede? "Gitmeni istiyorum."

Başını iki yana sallar. "Bir yalan daha söylersen seni dizlerimin üzerine yatırırım küçük tatlı hırsız."

Beni tokatlamakla mı tehdit ediyor? Yüzümü sıcaklık kaplıyor. Kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı. Öfkeyle ona bakıyorum. "Yapamazsın."

"Dene beni."

Dünyada daha fazla istediği bir şey yokmuş gibi görünüyor.

Sonra eğiliyor ve boğazıma doğru derin bir nefes çekiyor. Ben sertleşirken, ateşli bir şekilde, "Siktir. Cennet gibi kokuyorsun."

Burnunu saçlarıma sokuyor ve tekrar içine çekiyor. Elleri kollarımın etrafında sıkılaşıyor. Sesi hırıltıya dönüşüyor. "Eminim senin tadın da cennet gibidir."

En iyi koşullarda bile dikkati kolayca dağılan zihnim bomboş. Ondan nefret etmeyi, gitmesini istemeyi ya da bu konuyla ilgili başka herhangi bir şeyi unutuyorum ve sadece takım elbise ceketine yapışıp dik durmaya çalışıyorum.

Sert vücudunun tamamını benimkine bastırıyor, büyük bir elini ensemdaki saçlarıma sokuyor, diğerini boğazıma doluyor ve gözlerimin içine bakmak için uzaklaşıyor.

Kendisi ise azgın bir cehennem.

"Devam et. Bana yalan söyle. Yüzümü bacaklarının arasına gömmemi istemediğini söyle. Çünkü tek düşünebildiğim bu."

Başparmağını boynumun yan tarafındaki nabzın üzerinde yavaşça ileri geri oynatıyor, şüphesiz ne kadar çılgınca zonkladığını hissediyor.

"Aardvark" diye fısıldadım.

Gözleri parlıyor. Dudaklarını ıslatıyor ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şey.

Kalçamda ereksiyonu zonkluyor.

Güçlü ve soğukkanlı bir özgüven yansıtmaya çalışsam da konuşurken sesim titrek çıkıyor. "Sana sormak istediğim bir şey var."

Kıpırdamadan duruyor, yaylanmak için sarmalanıyor. Göz kırpmayan bakışları benimkilere odaklanıyor. Nefes alış veriş düzenleniyor.

"Bir adım geri çekilmenizi rica ediyorum. Bu benim için çok bunaltıcı. Sen çok bunaltıcısın. Düşünemiyorum."

Sessizce yüz ifademi inceliyor. Aramızda elektrik akımı gibi bir sıcaklık oluşuyor. Bakışları o kadar sıcak ve yoğun ki yanmış hissediyorum. Sonra bir kez daha bakışları ağzıma düşüyor.

"Killian. Lütfen."

Gözleri kapanır. Çenesindeki bir kas titriyor. Burnundan yavaşça nefes veriyor, sonra beni bırakıyor.

Geri adım attığında dizlerim o kadar lastik gibi oluyor ki neredeyse yere kayıyorum.

Kravatını düzelterip boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Sen beni... Ben biraz..." Durur ve bir nefes alır. Kahkahası alçak ve belli belirsiz şaşkın. "Korkarım beni biraz delirtiyorsun."

"Bu duyguya aşınayım."

Bakışlarımız birbirine kilitleniyor. Sadece bir metre kadar ötede duruyor ve bedenlerimiz arasındaki hava aşırı yüklenmiş gibi hissettiriyor. Mıknatıslanmış. Sanki güçlü bir şey varmış gibi,

İkimiz de ayrı kalmak için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, görünmez bir çekim bizi birbirimize çekiyor.

Nefes alış verişlerimiz senkronize oluyor. Kulaklarım ısınıyor. Yanlarında asılı duran elleri, sanki bana uzanmamak için kendini kasıtlı olarak zorluyormuş gibi bir esneyip bir çözülüyor.

"Bu çok garip." dedim.

"Evet."

"Tuhafın da ötesinde. UFO'lar ve perili evler gibi garip. Doğaüstü gibi."

"Anlamıyor olmanız, bunun olmaması gerektiği anlamına gelmez."

"Ama bu olmamalı. Böyle bir şey olamaz. Ben benim, sen de sensin."

"Evet, orada biraz yük var. Hepsini bu gece boşaltmak zorunda değiliz."

Gözleri arzuyla parlıyor ama sesi kadife yumuşaklığında, duygularla boğuklaşıyor. Hayvani şehvet ve ham kırılganlığın birleşimi sarhoş edici. Özellikle de onun gibi bir adamdan geliyorsa.

Hala. Hayatım boyunca bunu çözemedim.

"Kaba olmak istemem ama belki de benden sadece sürekli hayır dediğim için hoşlanıyordursundur. Belki de sen meydan okumayı seven bir adamsın. Belki de sana çekici gelmemin tek nedeni-"

"Senin çekiciliğin kendin olman," diye araya giriyor, sesi hâlâ aynı kadife eldiven gibi tenimi okşuyor. "Cesur, zeki ve sert ama aynı zamanda nazıksın. Ve komiksin. Ve güzelsin. Tanrım, sana bakmak bir zevk. Ve hiç çabalamıyorsun bile.

"Bir erkeği etkilemek için belli bir şekilde giyinmekten, belli bir şekilde davranmaktan ya da olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmaktan daha önemli işlerin varmış gibi görünmeni seviyorum. Özür dilemeden kendin oluyorsun. Kendi kurallarınıza göre yaşarsınız. Kendi içgüdülerinize güvenin. Kendinize yer açıyorsunuz. Uyum sağlamak için küçülmeyi reddediyorsunuz. Pek çok kadın bunu yapmıyor. Sen sadece... özgürsün. Bu çok ferahlatıcı. Bana hissettiriyorsun..."

Beklenmedik ve pek de hoş karşılanmayan bir anlayışa varmış gibi yavaşça gözlerini kırıştırmadan önce bir an için bir kelime arıyor.

Sonra başını sallar ve yutkunarak başka tarafa bakar.

Orada öylece duruyor, gergin ve sessiz, ben ise onun söylemesine izin vermediği her şeyle boğuşmasını izliyorum.

İnanılmaz çekici, lanet olsun ona.

"Hey. Gangster."

Başını çevirmeden bana bakıyor. Gözleri temkinli.

Kendimi beklenmedik bir şekilde ona gülümserken buluyorum. "Seni böyle seviyorum. Tüm o sert siyah zırhının altında, derinlerde bir yerde gerçekten bir kalbin olabileceğine dair bana umut veriyor."

"Teşekkür ederim derdim ama bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

Bir an için birbirimize bakıyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz, ta ki ben nefesimi verene kadar. "Ben ve arkadaşlarım için evimize dönmek güvenli mi?"

Cevap verirken hiç tereddüt etmiyor. "Evet."

Yüzünü inceliyorum, söylemeden bıraktığı şeyin ne olduğunu sezgisel olarak anlıyorum. "Çünkü bize göz kulak olacaksın."

"Evet."

"Ve kötü bir şey olmasına izin vermeyeceksin." "Evet."

"Çünkü sen... açıklanamaz bir şekilde... benden hoşlanıyorsun."

Elini uzatıyor ve parmak eklemlerini yanağıma hafifçe sürüyor. Bakışları dokunuşunun izini takip ediyor. Yumuşak bir sesle, "Bu açıklanamaz bir şey değil. Newton'un yerçekimini sevdiği gibi seviyorum seni."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Onu bulduğunda, evrendeki diğer her şey anlam kazandı."

Bir an için bununla oturdum ve cümlenin bana hissettirdiği her şeyi hissetmek için kendime izin verdim. Onu içime çekmek ve onunla birlikte oturmak için kendime alan açıyorum.

Killian bana üzerinde çalışmam için zaman verdi ve sadece bekledi.

Cevap vermem için ısrar etmiyor. Herhangi bir tepki vermem için zorlamıyor. Sadece sessizce duruyor ve hiçbir beklentisi olmadan beni izliyor.

Ona gülebilirdim. Ona öfkelenebilirdim. Onu aşağılayabilirim. Onun bana armağanı, bunların herhangi birini kabul etmesi ve yine de bunu söylediğine memnun olmasıdır çünkü bu onun gerçeğidir.

Güneşin dağların üzerinden doğuşu gibi kafama dank ediyor: Bana yalan söylemek istemiyor. Benimle oyun oynamak istemiyor. Bana sadece gerçekleri söylemek istiyor.

Eğer hayatım bir film olsaydı, Alfred Hitchcock ve Woody Allen tarafından birlikte yönetilirdi.

Nazikçe, "Sence orta yaş krizi yaşıyor olabilir misin?" diye sordum.

Başını arkaya atıyor ve gülüyor.

"Yani, daha öpüşmedik bile."

Hâlâ kıkırdayarak, "Denemediğim için değil," diyor.

"Yine de kabul etmelisiniz ki, bu arayışınız çok abartılı. Neredeyse hayal ürünü. Romeo'nun kendisi bile senin bu kararlılığından etkilenirdi."

"Eğer benim abartılı olduğumu düşünüyorsan, bir de kardeşimle tanışmalısın. Bütün bir yıl boyunca boktan bir lokantanın aynı bölümünde oturup müstakbel karısına baktı ve onunla tek kelime bile konuşmadan takıntı haline getirdi."

Bunu söylediği anda, kardeşinden bahsetmek bir hataymış gibi görünüyor.

Ona gülümsüyorum, garip bir şekilde bunu yapmasından memnunum. "Merak etme gangster. Kimseye insan olduğunu söylemeyeceğim. Pandora seni o kutudan çıkardığında herkesin buraya geldiğini düşünmesine izin vereceğiz."

Başparmağını düşünceli bir şekilde elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, sonra çenemi avucunun içine alıyor. Bir süre sabit bir şekilde bana baktıktan sonra, "Bunu düşünmen için sana bir hafta veriyorum" dedi.

"O mu?"

"Öpücük. Eğer bir hafta dolduğunda beni gerçekten öpmek istemediğine karar verirsen, bu işin peşini bırakırım. Benden bir daha haber alamazsın." Duraklıyor. "Açıklığa kavuşturmak için: Hâlâ güvende olduğundan emin olacağım. Bu bir şantaj değil."

İnanılmaz bir şekilde ona inanıyorum. Ama bunu itiraf edemeyeceğim için alaycı bir tavır takınıyorum. "Ne kadar cesurca."

"Uluslararası bir suç örgütünün lideri olmam, benim de onurlu olamayacağım anlamına gelmez."

"Komik, ben de tam olarak bu anlama geldiğini sanıyordum."

O sinsî, bir sırrım var pırıltısı gözlerine geri dönüyor. "Benim söz konusu olduğum yerde, genç kız, yanılmaya alışmalısın."

Başını eğiyor, dudaklarını yanağıma değdiriyor, sonra beni omuzlarımdan tutup birkaç adım öteye götürüyor. Sonra kapının arkasından çarparak kapanmasına izin vererek gidiyor.

Beni bıraktığı yerde uzun süre kıpırdamadan duruyorum, elimi yüzüme götürüyorum, dudaklarının hayaletinin tenimi yaktığını hissediyorum, kendimi Max'in Killian Black olan elemental güçle çarpışmamın kader olduğunu söylediğinde çok yanıldığına ikna etmeye çalışıyorum.

Deniyorum ama tam olarak inanamıyorum.

JULES

I Max'i geri arayıp ona her şeyi anlatacağım. Sonra ona ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü sordum.

"Doğruca en yakın hastaneye gitmek dışında kayganlaştırıcı ve file çorap stoklamak için yetişkin mağazası mı? Brezilya ağdası için randevu al. Sonra da dolaba bir video kamera yerleştir. O görüntüleri tekrar tekrar izlemek isteyeceğim."

"Onunla seks yapmayacağım. Ayrıca, sen çok rahatsız birisin. Ne yapmamız gerektiğini söyledim. Şimdilik güvenli noktalarımızda kalalım, değil mi?"

"Senin güvenli yerinin neresi olduğunu biliyor, dahi." "Belli ki başka bir yere taşınacağım."

"Uh-huh. Peki seni orada bulamayacağını düşündüren ne?"

İyi bir noktaya değindi. Elini saçıma gömdüğünde başka bir izleme cihazı yerleştirip yerleştirmediğini merak ederek saçıma dokunuyorum.

İhtimallerin iyi olduğuna karar verdim. Bir duş daha almalıyım.

"Hiçbir şey olmamış gibi eve geri dönemeyiz. Bu pervasızlık olur."

Max güler. "Doğru. Çünkü üçümüz asla pervasızca bir şey yapmayız."

Yatağın kenarına oturuyorum ve bir çift çimento ayakkabı giyerken beni atmayı planlamakla suçladığım Charles Nehri manzarasına bakıyorum. Beni Newton'un yerçekimini sevdiği gibi sevdiğini söylediği zamanki yüz ifadesini düşünüyorum.

Gözlerini düşünüyorum.

Sessizce, "Bana yardım et, Max. Kayboldum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Kayboldun çünkü ondan hoşlanıyorsun. Ve ondan hoşlandığın için kendinden nefret ediyorsun. Çünkü o her şey. Çünkü en kötü kabusun annen gibi olmak: aşk sarhoşu olmak ve bunun sonucunda ölmek."

Başka birinin beni bu kadar iyi tanıması hem bir hediye hem de bir lanet. Göğsüm acı verene kadar daralıyor.

Fısıldıyorum, "Babama nasıl taptığını hatırlıyorum. Onun her sözüne nasıl asıldığını. Küçükken bile onun bağlılığını anlayamazdım. Onun kötü olduğunu biliyordum... O neden bilmiyordu?"

Max kararlı bir şekilde, "Sen annen değilsin. Ya da baban.

Sen sensin, parçalarının toplamı değil. Bırak bu saçmalığı."

Bırakmak, hayatım boyunca yapmaya çalıştığım şeydi. Ancak bir insanın yaşam öyküsü, bir kelebeğin kozası ya da bir yılanın ölü, büyümüş derisi değildir. Ondan uzaklaşamayız. Geçmişimizi kalbimizde, anılarımızda ve kemiklerimizin derinliklerinde taşıyoruz. O canlı ve iyi durumda, kanımızda dolaşıyor.

Biz bilmesek bile geçmişimiz kim olduğumuzu tam olarak bilir.

Ya da bunu kabul etmek istemiyoruz.

Belki de benim hatam budur: geçmişle yüzleşmek yerine ondan kaçmak. Ejderhayı öldürmek yerine ondan kaçmak.

Saklanmakla devam etmeyi karıştırıyorsun.

Killian'ın misafir odasından çaldığım ve komodinin üzerinde duran silaha bakıyorum. Ceketimin cebinde sakladığım bıçağı hatırlıyorum. Killian'ı öldürmek için çalıştığım tüm yolları düşünüyorum.

Kendimi tehlikeden kurtarmak, tek bir adamın günahlarını telafi etmek için kendimi büktüğüm tüm yollar ve tüm bu eğitim ve çabanın amacının güvenlik ya da kefarete değil de hazırlık olup olmadığını merak ediyorum.

Her savaşçı savaşa gitmek zorundadır. Bir kılıçla eğitim gören herkes eninde sonunda onu savaşmak için kullanmalıdır.

Max "Alo?" diyor.

"Ben daireye geri döneceğim. Şimdilik sen ve Fin gözden uzak durun."

"Jules-"

"Güvenliğinizi riske atmayacağım."

Kıkırdıyor. "Bu çok hoş bir düşünce bebeğim, ama bu senin kararın değil. Sen nereye gidersen biz de oraya gideriz. Diğer Silahşörler olmadan D'Artagnan sadece aptal bir pelerin giymiş bir özentidir."

İçimi bir duygu dalgası kaplıyor. Bu tür bir sadakati hak etmiyorum, ama lanet olsun, kesinlikle harika. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bir an sessiz kaldı. "Tanrım. O kadar da korkunç gelmesin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin 'Seni seviyorum' demen, başka birinin 'Köpek öldü' demesine benziyor."

Güldüğümde, yaşaran gözlerimi silerken Max, "Bu daha iyi. Evde görüşürüz."

Ben daha fazla iç karartıcı açıklama yapamadan telefonu kapatıyor.

İki saat sonra Fin, Max ve ben birlikte apartmanımızın önündeki büyük cumbanın önünde durmuş aşağıdaki sokağa bakıyorduk.

Fin diyor ki, "Ne yapıyor?"

Killian'ı park halindeki iki cipin arasında bir ileri bir geri yürürken izliyoruz. Belli ki bunlar onun, karartılmış camları, parlak jantları ve genel tehdit havasıyla büyük olanlar. İçindeki adamlarla konuşmak için durmuyor, sadece aralarındaki yarım blokluk mesafeyi yürüyor ve sonra dönüp diğer tarafa gidiyor.

Max, "Volta atıyor." diyor.

"Neden?"

"Belki de bu şekilde egzersiz yapıyordur." Ben daha iyi biliyorum.

Şu anda aşağıda kendisiyle savaştığını biliyorum. İşaretleri tanıyorum. Elleri açılıp kapanıyor, başının üzerinde fırtına bulutları toplanıyor, çene kasları zıplıyor.

Merdivenleri koşarak çıkmaktan, ön kapıyı tekmelemekten, beni evden çıkarmaktan, omzuna atmaktan ve yarasa mağarasına geri götürmekten kendini alıkoymaya çalışıyor. Uzaktan bile, takıntılı bir adam gibi görünüyor.

Gururum mu okşandı yoksa polisi mi aramalıyım karar veremiyorum.

Adımlarına ara vermeden pencereye bakıyor. Bakışlarımız kilitlendi ve tutuştu. Üzerimde bir sıcaklık belirliyor. Yumuşak, şaşkın bir kahkaha atıyorum, sadece ona bakmanın ateşimi birkaç düzine derece yükseltmesinin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum.

Fin bana dirsek attı. "Kaba olma. El sallama."

Max diyor ki, "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ondan istediği şey bir el sallamak değil. Adam çok gergin."

Fin onaylar gibi bir ses çıkarır. "Belki de onu aramalısın, tatlım."

"Ona ne derdi, Fin? 'Merhaba, buradan ereksiyonunu görebiliyorum. Görkemli görünüyor. Yukarı gönder.'"

"Sadece onun sesini duyarsa biraz sakinleşebileceğini söylüyorum."

"Ya da aşırı ısınmış bir milyon mafya kralı parçasına dönüşebilir."

"Bütün gece kaldırımda bir ileri bir geri yürümesine izin veremeyiz. Aşağıda Bayan Lieberman'ın 911'i aradığını biliyorsunuz."

"Onu aramıyorum," diyorum sessizce, topuklarının üzerinde dönüp ters yöne gitmesini izlerken. "Onunla hiçbir şey yapmayacağım. Bizi Sırlardan koruyacağını söyledi ve eğer bu işi halletmenin yolu çimentoda bir oyuk açmaksa, öyle olsun. Benden bir tepki almayacak."

Fin'in düdüğü alçak ve etkileyici. "Oyuna devam et, oyuncu." "Oyun yok. Sadece ayrılmam gerekiyor, gerilimi tırmandırmam değil."

Max homurdanıyor. "Ben olsam işi yüz çığlık orgazmına kadar tırmandırırdım."

Fin sert bir şekilde, "Tanrım, ne kadar şaşırtıcı." der.

Ben de diyorum ki, "Ne amaçla? Bu bir felaket olur. Aptalca, tehlikeli ve tamamen önlenabilir bir felaket."

Ciplerden birinden bir adam indi. Onu tanıdım. Bu Declan, bana Majesteleri diyen ve bunun üzerine Killian'dan sert bir azar işiten yakışıklı.

Onu fark eden Max yüksek sesle, "Lanet olsun, bu da ne? Şeytani Süper Model toplantısı mı? İlk yıllık Elmacık Kemikleriyle Çelik Kesebilen Suçlular etkinliği mi?"

Declan Killian'a yaklaşıp. Birkaç kelime konuşurlar, sonra Killian yeniden volta atmaya başlar. Declan başını sallayarak arabaya geri döner.

Bana gelince, pencereden uzaklaşıyorum ve oturma odasının zeminine uzanıyorum. Tavana bakarak şöyle diyorum: "Lütfen biri bana Xanax getirsin. Birkaç saat içinde işe gitmek için kalkmam gerekiyor. Böyle giderse o zamana kadar kalp krizi geçireceğim."

Fin der ki, "Kahretsin, doğru ya. Yarın pazartesi. O bebek bezi deposuna girdiğimizden beri hayatlar geçmiş gibi geliyor." Dönüp yerde yatan bana bakıyor ve gülümsüyor. "O bebek bezi deposuna girdiğimden beri."

Isınmadan diyorum ki, "Berbatsın. Ayrıca yanıyorsun. O zinciri aşmak için cıvata kesicisini kullanan bendim, unuttun mu?"

"Hatırladığım kadarıyla ben sana cıvata kesicileri verene kadar yeni doğmuş bir zürafa gibi çırpınıyordun. Ki ben getirmiştım."

Tavana yalvarıyorum, "Neden her şey bir yarışma olmak zorunda?"

Max araya giriyor, "Çünkü sen Bayan Crabtree'nin favorisiydin. Bunun için seni asla affetmedi."

Yatılı okuldaki göz alıcı dokuzuncu sınıf öğretmenimizi hatırlıyorum ve "Aman Tanrım. Carolyn Crabtree. Acaba şimdi ne yapıyor?"

Fin, "Kristal mavisi gözleri ve dalgalı kıvılcıklı saçlarıyla hâlâ genç erkekleri avladığına şüphe yok," diyor. Gülümsemesi duraksıyor. Daha yumuşak bir sesle, "Genç erkekler ve kadınlar." diyor.

Fin'e sevgiyle bakan Max, "Sen her zaman zencefillere bayılırdın," diyor.

"Ve sen her zaman penisli her şeye bayılırdın."

"Cazibeleri var."

"Birini söyle. Ben beklerim."

Fin ve Max birbirlerine sırtırtırken ben yerde yatıyor ve ağlamaklı inilti çıkarıyorum. "Xanax!"

"Evde Xanax bulundurmadığınızı biliyorsunuz, aptal." Max yanıma gelip yere bağdaş kurarak oturuyor. Elim tutup okşuyor. "Ama vibratörümü ödünç almaya izin vereceğim."

Gözlerimi kapatıyorum ve bir iç çekiyorum. "Çok iğrenç."

Fin diğer tarafıma oturuyor ve diğer elimi tutuyor.

"Burada bir ruh çağırma seansına mı başlıyoruz yoksa?" diyorum ihtiyatla. "Daha çok grup terapisi gibi," diyor Max, beni inleterek

Tekrar.

"Hayır. Terapi yok. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey hakkında!"

Bir süre kimse tek kelime etmez. Fin parmaklarını fırçalamaya başladı aracılığıyla benim Saç. Saçlar Sessizlik o ağır ile

Beklenti.

Israr ediyorum, "Onun hakkında konuşmuyorum. Adını bile söylemek istemiyorum."

"Hmm," diyor Fin, tam da bir terapistin yapacağı gibi.

Gözlerimi açtım ve ona ters ters baktım. "O bir suçlu! Konuşacak bir şey yok!"

"Onun hakkındaki derin çelişkili duygularınız ve libidonuza yaptıkları dışında hiçbir şey."

Tropik bir adada tek başına yaşayan bir münzevi olmayı ve tek arkadaşlarımın bir papağan ve bir ağaç salyangozu olmasını dileyerek gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Dilsiz bir papağan ve bir ağaç salyangozu.

Sessizlik doğum yapacakmış gibi büyüdüğünde vazgeçiyorum. "Peki. İlk kim gidiyor?"

"Öyleyim," diyor Fin hızlıca, zaten sorgulama modunda. "Max bana tek boynuzlu midilli meselesini anlattı ama ben bunların başlamasından öncesine dönmek istiyorum. En başına. En başta bu iş için onu nasıl seçtiniz?"

"Onu bir yıl önce haberlerde görmüştüm. Tutuklanıyordu. Bir grup federal ajan tarafından elleri kelepçeli olarak adliyenin merdivenlerine götürülüyordu. Ama onlara liderlik ediyormuş gibi görünüyordu. Ugh. Hiç böyle bir özgüven görmemişsinizdir. Böyle bir kibir. Saçları bile kendini beğenmiş görünüyordu. Bu beni gerçekten çok kızdırdı." Düşündükçe yine sinirleniyorum.

"Bunu hatırlıyorum," diye düşünüyor Fin. "Çok çabuk serbest bırakılmıştı, değil mi?"

"Tam anlamıyla aynı gün. Hiçbir suçlama yapılmadı. Hükümet aylarca süren yoğun bir soruşturmanın ardından adamı yakalıyor ve ona yönelttikleri suçlamaların hiçbirini yirmi dört saat bile sürmüyor."

Max başını sallıyor. "Öfkeliydin."

"Haklı olarak öfkeliydim," diye ekledi Fin, sesi yatıştırıcıydı. "Evet, öyleydim! İşte bu adam-"

"Bu inanılmaz muhteşem iri yarı adam. Bu aşırı erkeklik örneği. Sadece bir gülümsemesiyle kadın nüfusunun büyük bir bölümünde spontane orgazmlar yaratabilen bu kavurucu sıcak, ahır yakan adam."

Bakışlarımı Max'e yöneltiyorum. "Devam edebilir miyim?"

Utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Özür dilerim. Sadece o çok güzel, Jules."

"Kimse adamın çekici olduğunu inkar etmiyor. Panterlerin sevimli, okşanabilir, tüylü gövdeleri var, ama kimse elini dokunacak kadar yaklaştıracak kadar aptal değil."

"Anlaşıldı. Devam edin."

"Teşekkür ederim. Dediğim gibi... ne diyordum?"

Fin, "Öfkeliydin." dedi.

"Evet! Teşekkür ederim. Öfkeliydim. İşte bu adam, bu rezil suçlu, bir ağacın özsuğu gibi özgüven ve üstünlük sızdırıyordu. Gördüğüm anda ondan nefret ettim. Sanki paçayı sıyracağını biliyordu. Bunu yüzünde görebiliyordum. O... o..."

Fin etkilenmiş bir sesle, "Cesaret" diyor.

Hayalperest bir sesle Max, "Élan." diyor.

"Beni rahat bırakın kızlar. Bakışlarım tükeniyor."

Özür dilediler ve ben devam ettim. "Aradığım kelime kibirdi. Kibir ondan duman gibi çıkıyordu. Sadece bu da değil, kendini beğenmişlik. Kendisi olduğu için kurtulacağını biliyordu. Çünkü bunu hak ettiğini düşünüyordu. Çünkü onun gibi bir adam için dünyada hiçbir şey imkânsız ya da ulaşılabilir değildir. Kalpsiz piç."

Fin "Babamla ilgili bazı sorunlar seziyorum" diyene kadar bir an için öfkeleniyorum.

Ses tonum alaycı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Max, "Dürüst olmak gerekirse, eğer babamın sorunları plütonyum olsaydı, üçümüz tüm galaksiyi yönetmeye yetecek kadar nükleer güce sahip olurduk" diyor.

"Doğru," diyor Fin başını sallayarak. "Hepimiz çocukken duygusal olarak terk edilmiştik."

"Bizler duygusal dalgaların sürüklediği odunlarız."

Kasvetli bir sessizlik içinde otururken ben, "Bu kesinlikle harika bir konuşma oldu. Çok moral vericiydi. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Ben hoşnutsuzluğumla meşgulken Max bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Bekle. Eğer matematiğim doğruysa, geçen yıl dört iş çıkardık." diyor.

"Öyle mi? Ne olmuş yani?"

"Liam Black'i bir yıl önce haberlerde gördüğünüzü söylemişsiniz."

"Ve?"

Gözlerini bana dikti. "Ve o zamandan beri onun hakkında düşünüp duruyorsun."

Ben otomatik bir ret cevabı verince Max, "Hayır mı? O zaman neden o haberi gördükten sonra planladığımız ilk iş onun işi değildi?" diye sordu.

"Araştırma yapıyordum."

"Araştırma. Uh-huh. Bütün bir yıllık araştırma." Ses tonu kendimi savunmada hissetmeme neden oluyor.

"Aynen öyle."

Buna inanmıyor. "Geri kalan tüm işlerimizi araştırmak ve planlamak birkaç ayınızı alıyor... Onunla neden bir yıl sürdü?"

"Belki de çok dikkatli davranıyordum!"

"Belki de içten içe bunun sıradan bir iş olmayacağını biliyordunuz."

Doğrulup ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve yorgun bir nefes çekiyorum. "Lütfen yine şu kader meselesine başlama."

"Kader gerçek bir şey,
Jules." "Elbette. Diş Perisi de
öyle."

"Hayır, bu ebeveynlerin çocuklarına anlattığı saçma bir hikaye. Kader de aşk kadar gerçektir. Onu göremiyor olmanız, var olmadığı anlamına gelmez. Hayattaki en önemli şeylerin hepsi görünmezdir."

Fin ve ben birbirimize bakıyoruz, sonra Max'e dönüyoruz. Omuz silkiyor.

Fin diyor ki, "Başka hangi görünmez şeyler önemli? Gerçeklikle yaşadığın zihinsel kopuş mu?"

Güzel. O da kadere inanmıyor. İkisinden daha zeki olduğunu iddia ettiğinde Max'in yanıldığını anlamıştım.

Ama Max yılmıyor. Burnunu bize bakacak kadar havaya kaldırıyor. "Sadakat gibi şeyler. İnanç gibi şeyler. Dostluk gibi şeyler, aptallar."

Fin tatlı bir gülümsemeyle, "İnsan sadece arkadaşlığın görünmez olmasını dileyebilirdi," diyor.

Max kaşlarını çatarak ona bakar. "O küçümseyici gülümsemeni bir dakika içinde görünmez yapacağım. Yüzünü tokatladığım zaman."

Ayağa kalkıp yatak odama yöneliyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum: "Birinizin diğerinin cesedini gömmesine yardım etmem gerekirse beni uyandırın. Aksi takdirde, sabah ikinizin de kâbus gördüğünü görecekim."

Odama gidip kapıyı kilitliyorum, sabah görecekim tek yüzün onlar olmayacağını biliyorum.

Yarın Killian Black'in onu bıraktığım yerde, pencerenin önünde tedirgin bir şekilde volta atıyor olacağını bilmeden.

Benim karanlık, ölümcül Romeo'm Juliet'ini bekliyor. Tanrıya şükür balkonum yok.

KILLIAN

B Liam telefona cevap verdiğinde, bir şeyleri kırmaya hazırdım.

"Kardeşim," diyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

"Bana bunun acil bir durum olduğunu söyle. Beni sabahın üçünde aile sohbeti için aramadığını söyle."

Homurdanıyorum, "Burada saat iki. Ve evet, bu lanet olası bir acil durum." Topuğumun üzerinde dönüyorum ve cipin içindeki Declan'ı görmezden gelerek diğer yöne doğru ilerliyorum. Beni izliyor, umutsuz bir vakaymışım gibi başını sallıyor.

Ses tonumu duyan Liam'inki keskinleşiyor. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Hayır, ben iyi değilim. Ben iyyinin tam tersiyim, her ne demekse."

"Neler oluyor?"

Juliet'in dairesinin penceresine bakıyorum. Karanlıktı. Sokak lambaları ve heyecanımın nükleer parıltısı dışında tüm sokak karanlık. "Tru'yu kendine nasıl aşık ettin?" diye soruyorum.

Kısa bir sessizlikten sonra Liam temkinli bir şekilde, "Yine mi geldin?" diye sorar. "Ne dediğimi duydun. Soruya cevap ver."

"Anlamıyorum."

"Anlaşılacak bir şey yok. Bu basit bir soru." "Senden gelmiyor, değil."

Kısa bir süre duruyorum, başımı geriye atıyorum ve yıldızlı gece gökyüzüne bakıyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes veriyorum. Durumun vahametini üç kelimeyle özetliyorum.

"Bir kadın var."

Sessizlik. Sonra, açıkça: "Şaka yapıyorsun." "Hayır."

Daha fazla sessizlik. Uzaklarda bir yerde bir köpek aya doğru uluyor. Zavallı yaratığın nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Liam, "Ben çenemi yerden kaldırırken beklediğiniz için teşekkür ederim. Ne kadar kötü?"

Gülüşüm alçak sesle ve inanmayarak. "Kötü. Lanet olsun... kötü." Bir başka ağır duraksamadan sonra Liam, "Biliyor mu?" diye soruyor. "Evet."

"O da aynı şekilde mi hissediyor?"

Juliet'in yüzünü hayal ediyorum. Öfke, tiksinti, merak ve arzuyla dolu o iri kahverengi gözleriyle bana bakışını. Arzunun galip gelme şansının yüksek olduğunu düşünmemin sadece benim açımdan bir umut olduğunu biliyorum.

"Duyguları konusunda benim kadar net değil."

Liam'ın sesi küçümseyici bir hal alıyor. "O zaman aptalın teki."

"O aptal değil. Mükemmel biri. Beni görmeye dayanamıyor, bana hiç güvenmiyor ve her fırsatta benimle alay ediyor..." İç çekişim ağır ve umutsuz. "Ve o mükemmel."

"Aman Tanrım," diyor Liam telaşla. "Kiminle konuşuyorum ben? Sesin gerçek bir insan gibi geliyor!"

"Biliyorum. Korkunç bir şey. Yardım edin."

Şaşkın bir sessizlikten sonra Liam, "Az önce ağzından 'yardım' kelimesi mi çıktı? Çünkü eğer öyleyse, bu telefon görüşmesinin akşam yemeğinde içtiğim kırmızı şarabın yol açtığı bir rüya olduğunu anlayacağım. Gerçek Killian Black için 'yardım' neredeyse 'aşk' kadar iğrenç bir dört harfli kelimedir."

Göğsümden hoşnutsuz bir hırıltı yükseliyor.

Liam keyifle gülüyor, şerefsiz herif. "Bence benimle konuşmayı bırakıp bir ambulans çağırmalısın kardeşim. Pek iyi görünmüyorsun. Yakın geleceğinde büyük bir kalp krizi olabilir."

"Bundan keyif almana sevindim," diye çıkışıyorum. "Şimdi bana Tru'nun sana aşık olmasını nasıl sağladığını anlat."

"Pekâlâ, sakın olun. Bilmeniz gerekiyorsa, onu ben kaçırdım."

Sessizliğe gömülme sırası bende.

Savunmacı bir sesle, "İdeal değil, biliyorum" diyor. "Sen ciddisin."

"Öyleyim."

"Ve işe yaradı mı?"

"Yanımda uyuyor. Yüzüğümü takıyor. Çocuğumu taşıyor. İşe yaradığını söyleyebilirim."

Sesi ılık ve yumuşak bir hal aldı ve yatakta ona sarılmış bir şekilde uyuyan karısına baktığını biliyorum. Sadece kıskançlık olarak tanımlanabilecek rahatsız edici bir sızı hissediyorum.

Hayır. Açlık olmalı. Hayatım boyunca kimseyi kıskanmadım.

Sonra bir zamanlar kıskandığım bir adam olduğunu fark ettim. Dışarıdan güzel görünen bir şeye sahip olan bir adam, tıpkı kardeşimin Tru ile sahip olduğu şeyin dışarıdan güzel görüldüğü gibi.

Buna asla sahip olamayacağım. O güzel şey asla benim olmayacak. Kendime intikam ve cesetler üzerine kurulu bir hayat kurdum ve bunun gibi güzel şeyler benim gibi erkekler için değil.

Hissettiğim ıstırap o kadar ezici ki telefonu elimde paramparça etmemek için kendimi nefes almaya zorlamam gerekiyor.

"Killian?"

"Buradayım."

"Bunu söylediğim için benden nefret etmeyin, ama olması gereken neyse o olacak. Kader bunun icabına bakacaktır."

Alay ediyorum. "Kadere inanmak çocuklar ve aptallar içindir. Ben ikisi de değilim."

"Bir şeyin doğru olması için ona inanmak zorunda değilsiniz.

Bir fikre sahip olmanız onun doğru olduğu anlamına gelmez." "Tabii ki öyle. Ben her zaman haklıyım."

Konuştuğunda Liam'ın sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "İşte orada. Ben de senin ele geçirildiğini düşünmeye başlamıştım." Bir kıkırdamayı bastırıyor. "Romeo Montague'un hayaleti tarafından."

"Lafı açılmışken, bundan hoşlanacaksın: Adı Juliet."

Gülüyor. "İşte bu komik."

"Bu bir şaka değil. Tahmin et başka ne var?"

"İrlanda Cumhuriyeti'nin Birleşik Krallık'ta olduğunu sanıyor." "Daha da kötüsü. O Antonio Moretti'nin kızı."

Kardeşimin nefesi kesilmez. Bu onun yaptığı bir şey değil. Ama telefon hattının öbür ucundan, şoktan zorlukla alınan bir nefesin kendine özgü sesi geliyor.

Sonra öksürmeye başlıyor. Sanki boğazına büyük bir et parçası takılmış gibi.

"Evet," diyorum sertçe. "Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun." "Antonio-Moretti'nin kızı mı?"

Kelimeler karmakarışık, boğuk öksürükler arasında boğuluyor. Arka planda Tru'nun sesi endişeli bir mırıltı.

Kahretsin. Onu uyandırdım. "Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Karının yanına dönmene izin vereceğim."

"Hayır! Bekle!" Fil gibi bir trompet sesi beni neredeyse sağır ediyor. Boğazını temizliyor. Sonra tekrar hatta geliyor ve gürlüyor: "Antonio Moretti'nin kızı da ne demek?"

"Tam olarak bunu kastediyorum. Adı Juliet Moretti. Sevgili babacığı da iyi dostumuz Antonio. Hayatıma hoş geldin."

Hırıldıyor. Onu gözleri fal taşı gibi açılmış, yataкта oturmuş, telefonu elinde o kadar sıkmış ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş, genç ve güzel karısı, geçirdiği felç yüzünden devrilmemek için çabalarken endişeyle ellerini ovuşturarak başında beklerken hayal ediyorum.

Görüntü garip bir şekilde tatmin edici.

"Benim için artık kaderle ilgili basmakalıp sözler yok mu kardeşim? Ölümcül düşmanımızın tek çocuğuna nasıl aşık olunmayacağına dair bilgece tavsiyeler yok mu?"

"Senin kim olduğunu biliyor mu?" diye
bağırıyor. "Evet."

"Size katlanamamasına şaşmamalı! Onlar Capulet'ler, biz Montague'leriz! Bizden nefret etmek aile işidir!"

"O ve babasının arası açık. Yıllardır görüşmüyorlar."

"Oh."

"Aynı zamanda babası gibi kötü adamlardan çalan ve her şeyi hayır kurumlarına bağışlayan bir hırsız. Bu şekilde tanıştık."

"Bir hayır etkinliğinde mi?"

"Hayır, depolarımdan birine girip benden iki bin bebek bezi çaldığında."

Bir süre sonra Liam, "Bu doğru olamaz." dedi. "Tanrı şahidim olsun, kardeşim."

"Böyle bir durumda olmana şaşmamalı."

Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum."

Hafif bir duraksamadan sonra, "En son ne zaman bir kadın hakkında ciddi oldun?" diye soruyor.

"Otuz yıl önce."

"Dalga geçmiyorum."

"Ben de öyle. En son böyle hissettiğimde on yaşındaydım. Adı Katie Dunham'dı. Bizim sokağın aşağısında oturuyordu. Siyah saçlı. Yeşil gözlü. Ön dişleri arasında büyük bir boşluk vardı."

Bir an düşünüyor. "Her zaman bir avuç toprak yiyen mi?"

"Arayan kız kardeşiydi, Lizzie."

"Yani bunca yıldır -bir yetişkin olarak- hiç

."

"Hayır," diyorum o daha devam edemeden. Bunu yüksek sesle söylerse dayanamam. "Bir keresinde çok yaklaştım. Ama o başkasına aitti. Bu..."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, bunu tarif edecek kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Bu seferki farklı. Elektrik çarpmış gibi hissediyorum. Ateşe verilmiş gibi. Kanseri olmuşum ve sadece birkaç haftalık ömrüm kalmış gibi. Ölümcül durumdayım. Çok çaresizim. En kötüsü bu."

"Kulağa en kötüsü gibi geliyor," diyor Liam kıkırdarak. "Ve ben onu daha öpmedim bile."

Birçok farklı türde duraklama ve sessizlikten oluşan bir konuşmada, bu en uzun olanıdır. Uzun ve gürültülü ve kuşkuyla yankılanıyor. Sonra Liam, "Yakın zamanda düştün mü? Kafanı keskin bir cisme mi çarptın?"

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak. Arkamı dönüp diğer yöne doğru ilerliyorum, ilerlerken yolumdaki bir taş vahşice tekmeliyorum.

"Çünkü beynin için endişeleniyorum. Doğru çalışmıyor gibi görünüyor."

"Öyle değil! Söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadın mı?" "Bu senin tarzın değil."

"Değnekli İsa, biliyorum!"

"Senden çalan, senden hoşlanmayan ve hiç öpmediğin bir kadın için mi bu kadar heyecanlanıyorsun?"

Açıkça söylüyorum, "Bunu söyleyen, karısıyla konuşmaya cesaret edemeden önce onu bir yıl boyunca takip eden adam. Ve sonra onu kaçırdı, çünkü bu her kadının en romantik jestler listesinde üst sıralarda yer alır."

"En azından babası beni altı kez öldürmeye çalışmadı." "Beni sadece iki kez öldürmeye çalıştı."

"Ben kendimden bahsediyordum. Sen oraya gelmeden önce işleri ben yürütüyordum, hatırladın mı?"

"Ah. Doğru. Özür dilerim."

"Yani ikimizin arasında, Antonio Moretti sekiz suikast girişiminde bulundu." Liam duraklar. "Sanırım sen

onu düğüne davet etmeyeceğim."

Bana gülüyor. Sesinde duyabiliyorum. "Hatırlat da bir daha görüştüğümüzde burnuna yumruk atayım."

"Bu kadar depresif olma. Bu senin için iyi bir şey!"

"Benim için nasıl iyi olabilir ki?"

Bir kahkahayı bastırır. "Acı karakteri geliştirir." Homurdanıyorum, "Defol git, otuzbirci."

"Telefonu yüzüme kapatma, sana söyleyeceğim yararlı bir şey var."

Sonunda. "Dinliyorum."

"Tru ile tanıştığımdan beri kadınlar hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da kontrol edildiklerini hissetmekten nefret ettikleri, yani nefret ettikleri."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Bunun ne faydası var?"

"Bunu nazikçe nasıl ifade edebilirim?" diye düşünüyor. Bir süre sonra: "Sen gelmiş geçmiş en kontrolcü pisliksin."

"Ben komuta ediyorum, kontrol etmiyorum. Bir geminin kaptanı gibi."

"Seni kırmak istemem ama kadınlar denizci değildir. Güverteyi temizlerken kendilerine emir verilmesinden hoşlanmazlar."

Juliet'le tanıştığımdan beri ondan kaç kez şunu ya da bunu talep ettiğimi düşünüyorum ve hafif bir dehşete kapılıyorum.

"Ayrıca aşırı baskın olmanızdan da nefret ederler. Güçlü ve kendinden emin olmak bir şeydir, ama mağara adamı gibi hükmetmek başka bir şeydir. Yatak hariç. Yatakta baskınlığa izin var. Yatak odası dışında yasak. Oh, ve küçümseyici olmayın. Bu, bir kadının yüzünüzü ateşe verip çekiçle söndürmek istemesine neden olur. Bakalım, başka ne var?"

"Başka ne olduğu önemli değil. Ben zaten lanetliyim."

Beni görmezden geliyor ve devam ediyor. "Özellikle bir açıklama istemediği sürece ona bir şey açıklamayın."

"Ne gibi mesela?"

"Her şey gibi. Ekonomi. Paralel park etme. Bulaşık makinesinin doğru şekilde nasıl doldurulacağı."

"Bir açıklama neden kötü olsun ki?"

"Kim bilir? Öyle işte. Bunun için bir kelime bile var: mansplaining. Bu onları çıldırtıyor."

"İşte şişme bebekler bu yüzden icat edildi." diye mırıldandım.

"Daha yeni başlıyorum. Bütün gece telefonda konuşabiliriz." Duraksıyor. "Belki de sana bir liste göndermeliyim."

"Söylediğinizi duyduğum şey, özetle, benim gibi olmayın."

"Aynen öyle. Senden başka biri ol. Ryan Reynolds ol. Kadınlar ondan hoşlanıyor gibi. Komik, çekici ve kendini küçümseyen biri." Snicker. "Bu kelimelerin sana yabancı olduğunu biliyorum ama ne anlama geldiklerini Google'da aratabilirsin."

Elimi yüzümde gezdirecek kadar uzun süre volta atmayı bırakıyorum ve iç çekiyorum. "Aradığıma çok sevindim."

"Ben de öyle. Sert ağabeyimin yumuşak karnını ortaya çıkaracağı günü asla göremeyeceğimi sanıyordum."

Açıkça söylüyorum, "Benim yumuşak bir göbeğim yok. İyi geceler."

Bağlantıyı keserken yüksek sesle "Unutma, Ryan Reynolds!" diyordu.

Tek çocuk olmak çok güzel olmalı.

JULES

I Hava hala karanlıkken uyanıyorum. İlk içgüdüm pencereye gitmek ama onun yerine duş alıp kahvaltı ediyorum.

Sonra mutfak masasına oturuyorum ve kendime nadiren izin verdiğim bir şeyi yapıyorum.

Babamı düşünüyorum.

Annem onunla evlendiğinde yirmi beş yaşındaydı. Şu anda benim olduğum yaşta. Dört oğlunun en küçüğü ve açık ara en hırslısı olarak zaten kötü bir şöhrete sahipti. Ve en şiddet yanlısı. Anlatılanlara göre, büyükbabam rakip bir aileye göz ardı edilmeyecek bir mesaj vermek istediğinde, bu işi yapması için Antonio'yu gönderirmiş.

Benim büyükbabam da bir mafyaydı. Capo dei capi, tüm patronların patronu. Tıpkı babam gibi.

Bu bok damarlarımda dolaşıyor.

Babamı hedef alan bomba onun yerine annemi öldürdüğünde on iki yaşındaydım. İlk adetimi yeni görmüştüm. Aile dışında hiç arkadaşım yoktu, kuzenim ya da teyzem dışında konuşabileceğim bir kadın yoktu. Büyükannem hala hayattaydı - babamın annesi - ama huysuz, yaşlı bir kadındı, korkutucu derecede dindardı, yazın öldürücü sıcağında bile her zaman siyah giyinirdi. Hayatındaki tek iki zevk yemek pişirmek ve Tanrı'ydı.

Son derece ie dönük, hayatımı kitapların güvenliği içinde yaşıadım. Evde eğitim, güvenlik eğitimi ve ailemin kapalı çevresi üçlüsü beni yabancılara karşı olağanüstü güvensiz ve aşırı derecede beceriksiz yaptı. "Gerçek" dünyada nasıl hareket edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra annem öldürüldü ve gerçek dünya kapımı çaldı. Başıa bir eyalette yatılı bir okula gönderildim.

O zamanlar babam bunun benim güvenliğim için olduğunu s ylemişıti. Şimdi düşünüyorum da, annem öldükten sonra benimle ne yapacağını bilemedi. Onun tek çocuğu. Ergenlik  ncesi bir kız.

Vermont'ta zengin çocukların gittiği özel bir okula gittim. Başıma gelen en güzel şeydi. Tanıştım. Fin ve Max ve hayatımda ilk kez arkadaşlarım oldu.

Annemin hiç arkadaşı yoktu. Olmasına izin verilmemişıti. Aslen Kaliforniyalı olan annem, babamla Manhattan'a yaptığı bir tatil sırasında tanışmış. Onu sadece bir hafta tanıdıktan sonra, onunla New York'ta yaşamak için tüm hayatından vazgeçmiş. İşte bu kadar aşıktı.

Ya da ne kadar yalnız olduğunu.

Oraya taşınmadan önce onun ne olduğunu bilmiyorduydu, kesinlikle hızlı bir şekilde öğrendi.

O bir kraldı. Zengin. Gururlu. Karizmatik. Hem korkulan hem de saygı duyulan biriydi ve herkes tarafından onuruna olan bağlılığıyla ama özellikle de şiddete olan alılığıyla tanınırdı.

Aynen Liam Black gibi.

"Killian," diyorum yüksek sesle, kendimi düzelterek.

Killian. Ne bir lakap, ne bir göbek adı, ne de başkaları tarafından çağrılan bir isim. Ona böyle hitap etmemi istemesi hiç mantıklı değil. Bu beni rahatsız ediyor.

Beni daha çok sinirlendiren şey ise Fin ve Max'e bundan bahsetmemiş olmam. Sır saklamakta her zaman iyiydim ama onlardan değil. Yine de bu isim meselesi... Hala üzerinde çalışıyorum. Orada önemli bir şey var. Bir ipucu. Ama ne için, bilmiyorum.

Babamla en son yedi yıl önce konuşmuştum. Hırsızlıktan tutuklanmışım. O zamandan beri karakolun içini ilk kez o zaman görmüştüm. Kefalet sadece beş yüz dolardı ama benim kendi param yoktu. Bir işim de yoktu. Her şeyi babam ödüyordu. Mezuniyetimin ertesi günüydü ve bir hafta içinde New York'a dönmem gerekiyordu.

Ama babamla yaptığım o telefon görüşmesi her şeyi değiştirdi.

Mafyada hırsız, ispiyoncudan sonra en aşağılık pisliktir. Mafya mensupları çalıntı malların ganimetlerinden mutlu bir şekilde faydalanırlar, ancak asla bu malları satın almaya tenezzül etmezler. "Onurları" buna izin vermez. Bunun yerine bu tür işleri yapan ortakları vardır - mafya saflarına girmesine izin verilmeyen kişiler. İtalyan olmayanlar, kötü şöhretliler, vesaire. Kefalet parasını yatırmak için babamı aramak zorunda kaldığımda ve hırsızlık yaparak ailemin adını lekelediğimi öğrendiğinde, öfkeden deliye döndü. Bana bağırdı. Bana isimler taktı.

Bana aptal olduğumu, annemin kızı olduğumu söyledi.

Ve içimden bir şey koptu.

Bitmişti. Hepsiyle işim bitmişti. Özellikle de onunla.

Tiradının ortasında telefonu kapattım.

Tutuklayan memura mahkemeye kadar hapiste kalacağımı söyledim. Bana garip garip baktı, sonra yargıçla konuşacağını söyledi. İyi bir kıza benzediğimi söyledi. Ve bu benim ilk suçumdu. Benim yaşlarımda bir kızı vardı ve bir mağazadan on dolarlık bir ruj çaldığım için beni seks suçluları ve uyuşturucu satıcılarıyla birlikte hapse atmak pek mantıklı değildi.

Yargıç hoşgörülü olmaya karar verdi. On iki saat hücrede tek başıma oturup düşündükten sonra serbest bırakıldım. Hayatımda ilk kez gerçekten yalnız kalmışım.

Bayılmışım. Kapıda ve pencerede parmaklıklar vardı ama kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Öfkeli olsa da babamın benim için geleceğini biliyordum. Ben aileye aittim. Bir meta idim. Sahip olduğum

Tercih edilen bir müttefik için bir gelin ya da bir borç için ödeme olarak değer: beni öylece bırakmak düşünülemezdi.

Onun yerine ortadan kayboldum.

Fin ve Max ile Boston'a taşındık. Fin'in tanıdığı birinin bana sahte kimlik bulduğunu biliyordu. Yerel bir gazetenin posta odasında işe girdim.

Berbattım ama öğrendim.

Posta odasından kısa sürede reklam departmanına, oradan da yazı işleri departmanındaki yazarlardan birinin asistanlığına terfi ettim. Hank'in büyük hedefleri vardı: Habercilik dalında Pulitzer kazanmak istiyordu. "Gerçek haber" arayışında inatçıydı ve bana araştırma için internette nasıl veri madenciliği yapacağımı, görünüşte ilgisiz bilgi parçalarını nasıl bir araya getireceğimi ve en önemlisi gerçekleri nasıl doğrulayacağımı öğretti.

Tüm bu şeylerde ustalaştım. Boş zamanlarımda bu becerilerimi izlerimizi bulmak için kullandım.

Suçlular da -en azından "iyi" olanlar- özellikle suç faaliyetlerini gizleme konusunda yeteneklidirler. Liam Black'in tutuklanması ve hemen ardından serbest bırakılmasıyla ilgili haberleri gördüğümde, onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye karar verdim.

Ancak böylesine büyük bir üne sahip bir adam için ilginç bir şekilde bulunacak çok az şey vardı. Doğrulanabilir bir adres, son tutuklamadan önce tutuklanma geçmişi, sosyal medya varlığı, fotoğraf yok. Sanki sadece kulaktan kulağa yayılan bir söylentiyle var olmuş gibiydi. Sanki bir hayalet, ebeveynlerin yaramazlık yapan çocuklarını korkutmak için kullandıkları bir öcü gibiydi.

İlgim arttı.

Bir şey bulana kadar araştırmaya devam ettim: Massachusetts Dışişleri Bakanlığı'nın kurumsal lisans veritabanında Black Irish Enterprises, Inc. için bir liste vardı. İsim gözüme çarptı. Şirket merkezinin adresi bir posta kutusuydu. Tüm memur pozisyonları Mail Kcalb adı altında listelenmişti.

Tersten yazılana kadar hiçbir anlam ifade etmeyen bir isim.

Biraz daha araştırdıktan sonra, Bay Kcalb'ın çoğu yabancı ülkelerde bulunan ve DBA'lar altında faaliyet gösteren doksan beş şirketin daha sahibi olduğunu keşfettim. Bunların çoğunluğu paravan şirketlerdi. Yani çalışanları, aktif ticari faaliyetleri ve önemli varlıkları yoktu.

Sadece kara para aklama ve vergi kaçırma amacıyla kurulduklarını öne sürüyor.

Liam Black'in FBI ajanları tarafından federal binaya götürüldüğü videoyu tekrar tekrar izledim, yüzünü ezberledim, sol elinin parmak eklemlerindeki dövmelemleri not ettim. Üzerimde silinmez bir etki bırakmıştı. Daha önce onun kadar güzel ya da onun kadar kendini beğenmiş bir suçlu görmemiştim.

Bu kombinasyon sinir bozucuydu.

O zamana kadar on yıldan fazla bir süredir Boston'da yaşıyordum. İrlanda mafyası ve onun acımasız lideri hakkındaki hikayeleri duymak için yeterince uzun bir süreydi. Babamın bana aptal olduğumu haykırdığını hatırlayarak, aslında evrenin kralı olmadığını göstermesi gereken başka bir kibirli gangster olduğuna karar verdim. Dışarıda ondan korkmayan biri vardı.

Bir kız olmak -daha genç, daha küçük, daha güçsüz- onu kendi oyununda yenemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Max haklıydı. Bu konuda aylarca düşündüm. Aylar, aylar ve daha da aylar, sonunda tetiği çekene kadar neredeyse bir yıl geçti.

Tüm bu süre boyunca kendime bir kez bile neden oyalandığımı sormadım.

Şimdi burada, mutfak masamda oturmuş geçmişle boğuşurken, Max'in başka bir konuda haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Onu ilk gördüğüm andan beri, müthiş Bay Black'in bir yıldırım, benim de bir paratoner olduğumu biliyordum.

Onun saldırısını çekmek için yapılmış.
Boş mutfağa karanlık bir sesle, "Tamam, gangster. Bu oyunu oynamak ister misin? Hadi oynayalım."
Ama ben kazanmak için varım.

Kahve sabahın serin havasında buharlaşıyor, reklamlardaki gibi mükemmel beyaz kıvrımlar oluşturuyor. Her elimde bir fincanla cipe yaklaşıırken, güzel beyaz elbisemin önüne dökmemeye dikkat ediyorum.

Ben yirmi adım uzaktayken, Killian sanki araba onu tükürmüş gibi yolcu koltuğundan fırladı.

Ben yaklaşıırken hareketsiz duruyor. Bana bakıyor. Gözleriyle beni yiyordu.

Önünde duruyorum ve yanan bakışlarına bakıyorum. Fincanlardan birini uzatarak hoş bir şekilde "Günaydın" diyorum.

Yüzüme bakmadan kupayı kabul ediyor. "Günaydın."

"Bok gibi görünüyorsun."

"Uyumadım."

"Maço kamyonunuzun ön koltuğu bu tür şeyler için iyi değil, değil mi?"

Dudaklarını yalıyor. Kahvesini içiyor. Dudaklarını tekrar yalar.

"Goombah'larınızla burada sokakta takılmanızın belli bir miktar dikkat çekeceğini düşündünüz mü? Beni güvende tutmaya çalıştığınızı düşünürsek, bu en iyi strateji olmayabilir." Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Pek de kılık değiştirmiş sayılmazsın."

"Kılık değiştirmeye çalışmıyorum. Mesele de bu zaten."

Birbirimize bakıyoruz. Kahvelerimizi içiyoruz. Hafif bir esinti ağaçlardaki yaprakları hışırdatıyor.

"İrlandaca'da goombah'a comhlach denir." diyor.

"Kulağa boğazını temizlemeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet. İrlandaca'nın çoğu kulağa böyle geliyor."

Başımı eğiyorum ve onu değerlendiriyorum. "Buna Galce denmiyor mu?" "Öyle ama biz evde İrlandaca deriz. İskoçça'nın aksine

Galce, ki bu tamamen farklı bir şeydir."

Sabahın serin havasının meme uçlarımın sertleşmesine neden olduğunun ve Killian'ın da bunu fark ettiğinin aşırı farkındayım. İkimiz de fark etmemiş gibi davranıyoruz.

"Aynı kelimeyi İrlandaca ve İskoç Galcesi'nde söyle."

Bir an düşündü. "Áilleacht. Brèagha."

"Bunlar aynı kelimeler mi?"

"Evet."

"Ne demek istiyorlar?"

Sesi boğuklaşıyor. Bakışları yoğunlaşıyor. "Güzellik."

Yanaklarımın kızarmamasını dileyerek biraz daha kahve içiyorum.

Diyor ki, "Brèagha babamın anneme her zaman taktığı isimdi. İskoç'tu. Bunu onun dilinde söylemek isterdi, ben de İrlandaca bir kelime olduğunu düşünerek büyüdüm. Öyle olmadığını ancak ikisi de öldükten çok sonra öğrendim."

Bu kişisel aile anekdotu beklenmedikti. Çocukluğunu ya da anne babasını hayal ettiğim türden bir adam değil. Bu gezegene tam teşekküllü bir yetişkin olarak gelmiş, kış tekliyor ve külot yakıyor gibi görünüyor.

"Yani yarı yarıyasınız."

"Evet."

"İtalyan mafyasında, tam kan İtalyan olmadığınız sürece adam olamazsınız."

"Sanırım İtalyan mafyasına talip olmamam iyi bir şey."

"Ben de yarı yarıya İngilizim. Annemin ailesi İngilizdi."

Başını sallıyor. "Leeds'ten, kuzeyden." Ben şaşkınlıkla ona bakarken, "Ülkenin güzel bir bölgesi" diye ekliyor.

Aklımı başıma toplamak için bir an duruyorum, sonra da "Geçmiş araştırması epey kapsamlıydı, değil mi?" diyorum.

Bakışları yumuşuyor, sesi de öyle. "Bana her şeyi anlatmadı."

"Hayır mı? O zaman sorun. Sizi bilgilendirmekten mutluluk duyarım. Ne bilmek istersiniz? Ayakkabı numaramı mı? En sevdiğim renk? Yumurtalarımı nasıl sevdiğimi mi?"

"Sekiz buçuk. Menekşe mavisi. Çırpılmış, yanında domuz pastırması."

Çok zeki olduğumu sanırdım. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanırdım, değil mi? Ve işte karşımda, konuşmaya başladıktan iki dakika sonra beni şaşkına çevirdi.

Yüzümdeki ifadeye gülümsüyor ve sonra nazıkçe, "Senin hakkında bilmediğim bazı şeyler var," diyor.

Ben de alaycı bir şekilde, "Ne gibi? En çok hangi aletle gözlerini oymak isterdim?"

Doğruca gözlerimin içine bakıyor. "Boşalırken çıkardığın ses gibi."

Bir dalga halinde, sıcaklık boynumdan yüzüme doğru akıyor.

"Ya da acı yerine gerçekten mutlu olduğunuzda nasıl güldüğünüzü. Ya da alaycı. Ya da kızgın."

Ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için tekrar kapatıyorum.

Sesi bir oktav düşüyor. "Ya da sana babanı hatırlattığım için beni ne kadar cezalandıracağını."

Yanaklarım alev alev yanıyor. Kalbim boğazıma kaçıyor. Beni bu şekilde zorlayabilmesinden nefret ediyorum. Benim hakkımda bilmemesi gereken her türlü acı verici, kişisel şeyi bilmesinden.

Nefret ediyorum ve ondan da nefret ediyorum.

"Sonsuza dek," diyorum hararetle. "Ve sen bana sadece onu hatırlatmıyorsun. Sen osun. Sadece farklı bir bedende."

"Değilim, kızım. Gerçekten değilim."

Melankolinin belli belirsiz bir izi sesini renklendiriyor. Melankoli, özlem ve pişmanlık. Çatırdayan bir sessizlik içinde birbirimize o kadar uzun süre bakıyoruz ki dayanılmaz hale geliyor. Gözlerimi kaçırıyorum, nefes almakta zorlanıyorum.

Yumuşak bir sesle, "Sen de beni cezalandırmak için o elbiseyi giydin, değil mi? Altında sütyen olmayan o elbise, böylece neye sahip olamayacağımı tam olarak görebiliyorum. İsteddiğimi bildiğin ama bana vermek istemediğin şeyi."

Gözlerimi kapatıyorum. Ellerim titremeye başlıyor. "Kes şunu."

Sesi hâlâ o nazik okşayışıyla devam ediyor. "Yaptığını biliyorum. Ve bunu kabul edeceğim. Vereceğin ceza ne olursa olsun, hepsini kabul edeceğim genç kız. Çünkü biliyorum ki öfkeyi aştığımızda ve bana her şeyini verdiğinde, a l m a n gereken her bir litre kana değmiş olacak."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, öfke tüm sinir uçlarımı aydınlatıyor ve damarlarımdan taşıyor. "Seni kibirli, çekilmez, kendini beğenmiş pislik."

"Suçlu. Ama doğru."

Çok kızgınım, tükürmek istiyorum. Bir şeye vurmak istiyorum. Öfkenin aşırı ısınmış dalgalar halinde üzerimden aktığını hissedebiliyorum. Ona bir adım daha yaklaşıyorum, elim kahve fincanının etrafında o kadar sert kıvrılıyor ki kırılmamasına şaşırıyorum.

Sesim titreyerek, "Bana asla sahip olamayacaksın. Asla. Kendimi sana vermektense ölmeyi tercih ederim. Bir uçurumdan açlıktan ölmek üzere olan pirana havuzuna çırılçıplak atılmayı tercih ederim. Tüm derimin soyulup tuza bulanmasını, sonra da katranlanıp tüylerimin yolunmasını tercih ederim. Tercih ederim-"

Elindeki kupayı bırakıyor, benimkini elimden alıyor, yüzümü tutuyor ve beni öpüyor.

KILLIAN

F Ryan Reynolds'a lanet olsun.
Ben değil Komik. Ben değil Büyüleyici. Ben
kesinlikle kendini küçümseyen
biri değil.
Ben Killian Black'im.

JULES

O Bir zamanlar bebeklerle oynayan, görünmez bir arkadaşı olan ve beyaz atlı prensimin geleceği günü hayal eden yalnız bir kızdım.

ayaklarımı yerden kesecek ve beni kapalı, klostrofobik hayatımdan alıp güzel şatosunda onunla birlikte yaşamaya götürecekti.

Prensım nazikti. Asildi. Güçlü ve cesurdu, ama en önemlisi iyiydi.

O kadar iyiydi ki, bir ejderha böylesine iyi bir adam tarafından öldürölme onuru için kendini onun ayaklarına atar ve boynunu isteyerek uzatırdı.

Prensım başka adamları öldürmedi.

Prensım ayrıca yalan söylemez, hile yapmaz, hırsızlık yapmaz, tüccarlardan haraç almaz, fuhuş şebekeleri, uyuşturucu kartelleri ya da yasadışı kumar operasyonları yürütmezdi.

Kibirli değildi. Sinir bozucu, otoriter ya da kibirli de değildi.

Hükümetin cezai soruşturmalarına konu olmamıştır.

Siyah Armani takımları dışında giysileri vardı.

Kısacası, masum bir çocuğun hayal edebileceği en mükemmel erkeklik örneğiydi.

Ama en çılgın hayallerimde bile iyi kalpli prensimin böyle öpüşebileceğini hayal etmemiştim.

Killian'ın ağız sıcak ve talepkâr, vahşî bir ihtiyaçla benimkiyle kaynaşmış. Beni açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor. Sanki ölüyormuş gibi. Sanki hayatı boyunca tam da bu anı bekliyormuş ve artık o an geldiğine göre, her damlasına kadar zevk alacak ya da bunu denerken kendini öldürecekmiş gibi.

Beni döndürüyor, arabaya doğru itiyor, vücudunu benimkine yaslıyor ve dilini ağızımın derinliklerine sokuyor. Ona doğru eğilip parmaklarımı sırtındaki kaslara geçirdiğimde, boğazının altından tamamen erkeksi ve cinsel bir zevk sesi çıkarıyor.

Bu bir hırıltı. Bir gümbürtü. Bir aslanın dişi aslanına binerken gırtlaktan gelen hakimiyet hırıltısı.

Ona karşı koymadığımı ya da onu itmeye çalışmadığımı anladığında ağızımın içine doğru iniyor, bir elini boğazımı sarmak için hareket ettiriyor ve diğerini saçlarıma gömüyor.

Başımı geri çekiyor ve beni daha derin öpüyor.

Öpüşme ben sayıklayana kadar devam ediyor. Göğüslerim ağırlaşıyor ve ağrımaya başlıyor. Bacaklarımın arasında ısı titreşiyor. Kalbim kapana kısılmış bir kuş gibi göğsümdeki kafese karşı çılgınca atıyor ve zihnim sarhoş bir şekilde tekrarlanan evet evet kutsal tanrının annesi EVET ilahisi dışında boş.

Kalçalarını benimkilere doğru sallıyor, böylece aletinin tüm sert uzunluğunu hissediyorum, ısrarla zonkluyor, ağız kadar talepkar.

Ona doğru sarktığımında, zayıf ve miyavladığımında bile beni bırakmayı reddediyor.

Tam bayılacağımdan emin olduğum anda öpücüğü aniden kesiyor ve ağızını kulağımın yanına koyuyor. Sertçe nefes alarak kabaca, "Evet bebeğim. Hisset bunu. Benimle birlikte hisset."

Ağızını tekrar benimkine dayıyor ve iniltimi bastırıyor.

Bu sefer öpücük daha yumuşak. Daha yavaş. Daha lüks. Dumanı tüten sıcak bir banyoda erimek gibi, tüm kaslarım sıvı sıcaklığında. Ondandır nefret etmeyi unuttum ve kollarımı yukarı sardım.

geniş omuzlarının etrafında. Göğüslerimi göğsünün sert genişliğine bastırıyorum.

İnlediğinde içimde yüksek, tatlı bir heyecan yükseliyor.

Boynumu saran elini göğsüme doğru kaydırıyor, elbisemin içinden kavırıyor, başparmağını meme ucumun sert tepesi üzerinde ileri geri sürüyor.

O ateşli ağzını oraya koyup emerse boşalacağımı biliyorum.

Öpüşmeyi tekrar kesiyor, bu sefer boynuma sokuluyor ve kulağıma sıcak bir şeyler fısıldıyor. Dudakları tenimde geziniyor. Sakalları beni gıdıklıyor. Söylediğı kelimeleri anlamıyorum: İngilizce değiller. İrlandaca konuşuyor ve bir şekilde bu beni daha da tahrik ediyor. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum.

Başımı geriye atıyorum, nefes nefese kalıyorum.

Başım arabanın camına çarptığında, sersemlemiş beynim için bir uyandırma alarmı görevi gören düz, seksi olmayan bir gümbürtü oluyor.

Bekle. Ne halt ediyorum ben?

Donup kaldım.

Bendeki değişimi hisseden Killian da durgunlaşıyor. Doğruldu, yüzümü kocaman ellerinin arasına aldı ve bana baktı. Gözlerinde tüm gezegenler yanıyor.

"Henüz kaçma," diyor huysuzca. "Bir süre daha onunla otur."

Birbirimize bakıyoruz, burun buruna, düzensiz nefes alıyoruz. Dudaklarım morarmış hissediyorum. Kalbim morarmış hissediyorum. Dizlerim titriyor, külotum sıırılsıklam ve sanırım aklımı kaçırdım.

Korku içinde fısıldadım, "Beni öptün."

"Evet. Daha sonra saçını başını yolmana neden olacak şey, beni ne kadar şehvetle öptüğünü hatırlamak olacak."

Ellerimi göğsünde birleştirip onu iterek kollarından kurtulacak kadar uzağı itiyorum. Birkaç adım ötede duruyorum, elimi ağzıma götürmüşüm, ona bakamıyorum.

"Bilgin olsun, ben de bayıldım." dedi. Döndüm ve yüzüne bir tokat attım.

Başı yana kayıyor. Bir ömür gibi gelen saniyeler boyunca hareketsiz duruyor, sonra yavaşça başını çeviriyor ve yanan bakışlarını benimkilere kilitliyor.

Dudaklarını yalıyor. Bana doğru hamle yapmamak için tüm iradesini kullandığını biliyorum.

Arkamı dönüp apartmana geri dönüyorum ve sokağın yarısında koşmaya başlıyorum.

Şaşkınlıkla hareket ederek elbiseyi çıkardım ve yatak odamın zemininde bir yığın halinde bıraktım. Kot pantolon, tişört, hafif bir ceket ve botlarımı giydikten sonra binanın arka merdivenlerini kullanarak kapalı otoparka giriyorum.

Sonra arabama binip işe gidiyorum.

Daha erken. Trafik hafif. On beş dakika içinde masamdayım, karanlık bir bilgisayar ekranına boş boş bakıyorum, ellerim hala titriyor, ağzım hala morarmış hissediyor.

Bir saat sonra patronum geldiğinde yine aynı yerde oturuyordum.

"Hey, ufaklık. Hafta sonun nasıl geçti?"

Hank bunu geçerken söylüyor ve giderken parmaklarını odamın tepesine vuruyor. Bir cevap mırıldanıyorum. Ne olduğunu söyleyemedim.

Durdu, geri çekildi ve koyu mavi gözlerinde endişeyle bana baktı. Elli yaşlarında, kum sarısı saçlarıyla bronzlaşmış, fit ve yakışıklı bir adam. Her zaman onun sağlıklı yaşamın faydalarını anlatan bir reklama benzediğini düşünmüşümdür.

"Biri mi öldü?"

"Hayır. Neden?"

"Bir çarşaf kadar beyazsın." Ellerime baktı. "Ve ellerin titriyor."

Ellerimi masamın altına kaydırıp suçluluk duygusuyla sıkıyorum. "Ben iyiyim. Dün gece pek iyi uyuyamadım."

Bakışları sabit. İfadesi ikna olmamış gibi. Şimdiye kadar adamın karanlıkta saklanan bir fareyi bulabilecek kadar keskin gözlem becerilerine sahip olduğunu bilmeliydim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gülüşüm zayıf ve yarı histerik. "Nereden başlayacağımı bilemezdim."

Başını iki yana sallıyor. "Ofisime gel. Bize kahve getireyim."

Kahve, ha ha. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir. En son bir erkekle kahve içtiğimde delirdim ve devasa, titreşen bir klitorise dönüştüm.

Ayağa kalkıyorum, ofisine doğru dengesiz bir şekilde yürüyorum ve en yakın sandalyeye çöküyorum. Hank birkaç dakika içinde iki strafor bardakla dönüyor ve birini bana uzatıyor. Sonra büyük maun masasının arkasına oturup bana bakıyor.

"Peki. Anlat bakalım. Kim, ne, ne zaman, nerede ve neden?"

Kendime rağmen gülüyorum. Tam bir muhabir. Biraz zaman kazanmak için acı kahvemden bir yudum alıp masasının arkasındaki duvarda asılı çerçeveli ödüllere bakıyorum. Ofis küçük ama rahat, bej ve krem tonlarında dekore edilmiş. Dikkat çekici bir şekilde aile fotoğrafları yok.

"Çocuk sahibi olmadığınız için hiç pişmanlık duyuyor musunuz?" diye soruyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Bu soru, çocuk sahibi olmak istediğim bir kadınla tanıştığımı varsayıyor."

Utanarak elimdeki çirkin beyaz fincana bakıyorum.

"Özür dilerim. Kabalık ettim. Beni ilgilendirmez." Bir anlık sessizlikten sonra Hank, "Birazdan cevaplayacağım ama önce bunun çok önemli bir konu olduğunu belirtmek isterim" dedi.

vesilesiyle."

Kaşlarımın altından ona bakıyorum.

Gülümsüyor, iki yanağında da gamzeler parlıyor. "Asistanım olmanızdan bu yana geçen beş yıl içinde, bugün

bana ilk kez kişisel bir soru soruyorsunuz."
"Umursamadığım için değil."

"Biliyorum." Sesi yumuşuyor. "Çünkü karşılığında kişisel sorular sorulmasını istemiyorsun."

Aman Tanrım. O kadar belli mi ediyorum?

Ses tonu canlanıyor. "Her neyse. Sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır. Çocuk sahibi olmadığım için pişman değilim. Beni kesinlikle korkutuyorlar."

Bu beni güldürüyor. "Çocuklar seni korkutuyor mu?"

"Onların tek amacı büyüüp bizim yerimize geçmek. Yerimize geçecekleri yetiştiriyoruz. Bunu hiç düşündünüz mü?"

"Çok fazla uzaylı filmi izliyorsun."

"Kız kardeşimde o küçük canavarlardan altı tane var. Altı tane." Ürperiyor. "Onun evini ziyaret etmek Dante'nin yedinci cehennem çemberine inmek gibi. Yarım düzine vahşi, minyatür zorba etrafta dolaşp bir şeyleri kırıp döküyor ve uyuşturucu kullanan bir grup Viking gibi çılglık atıyor. Tam bir kaos. Kırk iki yaşında ama yüz iki yaşında gibi görünüyor. Yirmili yaşlarımda vazektomi yaptırmamış olsaydım, onun geleceğin suçlularını yetiştirdiğini görmek beni kesinlikle doktora koştururdu."

Soğuk bir panik hissettim. "İnsanların kötü doğabileceğini mi düşünüyorsun? Sanki önceden programlanmış bir şekilde öyle doğuyorlar ve ne kadar iyi olmaya çalışırlarsa çalışsınlar hep çürümüş mü olacaklar?"

Başını eğip kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Hayır, abartıyorum. Kız kardeşim çok iyi bir annedir. Çocukları iyi yetiştirir. Gerçekten ne soruyorsun?"

Elimdeki fincana bakıyorum, bulanık olduğunu fark edince dehşete kapılıyorum. Gözlerim sulanıyor. Boğazımı temizliyorum ve sert bir nefes veriyorum. Neyse ne. Söyle gitsin. Kaybedecek bir şeyin yok.

"Tavsiye istiyorum." Hank bir şey söylemeyince ona bakıyorum. "Bir erkeğin fikrine ihtiyacım var. Yaşlı bir adamın. Akıllı birinin. Dünyevi biri. Senin gibi."

"Tamam. Bu gurur verici, teşekkür ederim. Ama babana soramaz mısın?"

"Yakın değiliz. Aslında yıllardır konuşmuyoruz."

Bir an için bu bilgiyi sindirir. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Olma. O kötü bir adam. Kanser gibi kötü huylu bir kötü."

Yüz ifadesinden sandalyesinde öne doğru oturup beni sorgulamak için can attığını anlayabiliyorum, çünkü bu onun içgüdüğü. Muhabirlik içgüdüğü devreye giriyor, tıpkı bir köpeğin bir sincap gördüğünde kovalama içgüdüğü devreye girmesi gibi. Ama kendini tutuyor ve sadece başını sallayarak dinlediğini belirtiyor.

"Bir adamla tanıştım." Duruyorum ve bir nefes daha alıyorum. "Devam et."

Tekrar aşağı bakıyorum. Bu çok zor. "Um. O..." Çok güzel. Karmaşık. Ağırlaştırıcı. İlginç. Suçlular arasında bir kral. Kıyaslanamayacak kadar seksi. "Ondan hoşlanıyor muyum yoksa nefret mi ediyorum karar veremiyorum. Yani, ondan nefret etmeliyim. İstememem gereken her şey onda var. Ama aynı zamanda... beklenmedik biri. Zeki. Büyüleyici."

Gözlerimi kapatıyorum ve Killian'ın yüzünü düşünüyorum. "O şimdiye kadar tanıdığım en ilginç adam. Ve -babamı saymazsak- aynı zamanda en tehlikelisi."

"Tehlikeli mi?"

Gözlerimi açtığımda Hank'in kaşlarını kaldırmış bana baktığını görüyorum, yüzünde kuşkulu bir ifade var. "Ne kadar tehlikeli? Sarhoşken araba kullanmakla Darth Vader arasında bir ölçekte."

Tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Darth Vader onun yanında ana kuzusu kalır. O daha çok Lex Luther ve Malefiz'in aşk çocuğu gibi. Çarpı on bin."

Birbirimize sessizce bakıyoruz, ta ki Hank dikkatlice, "Eğer bu adam sana zarar veriyorsa, Juliet, polise gidip bunu bildirmeliyiz," diyene kadar.

Tuttuğum tüm nefesim yüksek sesli, vahşi bir kahkahayla dışarı fışkırıyor. "Tanrım, hayır. Benim için oluşturduğu tek tehlike tüm külot koleksiyonumun mahvolması."

Hank göz kırpmıyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıyorum ve dehşet içinde ona bakıyorum. "Özür dilerim."

Yüzünü buruşturup bir elini saçlarında gezdirdikten sonra gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Sorun değil, sadece bunu beklemiyordum. Şey." Boğazını temizleme sırası onda. "Bu, ah, senin şu tehlikeli adam. Onunla nasıl tanıştınız?"

"Ondan bir şey çaldım. Aslında pek çok şey. Yani hepsi aynı türden şeylerdi, sadece bir sürü şey."

Hank bu özel sohbete giriştiğine pişman olmuş gibi görünmeye başlıyor. Kelimelerini seçerek bir an geçiriyor ve sonra "Hırsızlık yaptın." diyor.

"Oh, evet. Büyük bir tane. Sonra bu tehlikeli adam bunu yapanın ben olduğumu keşfetti -ben olduğumu nasıl öğrendiğine dair detaylarla sizi sıkmayacağım ama oldukça ilginçler- ve beni takip etti. Ve beni takip etmeye devam etti, çünkü benden hoşlanıyordu, babamın onun en büyük düşmanı olduğunu öğrendiğinde bile."

Hank bana bakıyor. Kafası karışmaya başladı. "Uh- huh."

Konuya ısınarak sandalyemde daha dik oturuyorum. "Asıl sorun da bu aslında. İkisinin düşman olması değil, babamla aynı iş kolunda olması. Temelde aynı tür bir yaşam tarzına sahip."

"Kötü huylu tip." "Evet."

"Kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Profesyonel terapiyi düşündün mü?" Garip bir şekilde incinmiş bir halde ona bakıyorum.

"Tanrım, Hank."

Nazikçe, "Bu bir azarlama değil. Bunu gerçek bir endişeden dolayı söylüyorum. Çünkü duyduğum kadarıyla uzak durman gerektiğini bildiğin ama duramadığın bir adama karşı yoğun bir cinsel çekim hissediyorsun." Duraksıyor. "Ayrıca, hırsızlık olayı da bir sorun."

"Daha çok bir hobi gibi."

Sesi yükseliyor. "Bir şeyi birden fazla kez mi çaldın?"
Pervasız hissediyorum, o yüzden kabul ediyorum.
Skandal kabul treni tam gaz ilerlemeye devam etsin bari.
"Tanrım, evet. Birçok kez."

Bana bön bön baktı. "Sonun hapishane olabilir!"
"Evet." Omuz silkiyorum. "Daha önce hapse girmişt看.
Şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. Çok iyi düşünme fırsatı
buluyorsun."

Hank yavaşça sandalyesine oturur, kaşları çatıktır ve
yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardır.

"Biliyorum," diyorum usulca, yüzünü izleyerek. "Çok iyi
bir kıza benziyorum."

"Sen iyi bir kızsın. Dürüst olmak gerekirse, bu şok edici."
"Ya size sadece kötü adamlardan çaldığımı ve aldığım her
şeyin daha az şanslı olanlara yardım etmek için gittiğini
söylersem?"

"Bu hikayenin tepeler kadar eski olduğunu
söyleyebilirim."

"Musa'nın hikayesi de öyle. Bu doğru olmadığı anlamına
gelmez."

Dirseklerini masasına dayıyor, başını ellerinin arasına
alıyor ve inliyor. "Lütfen konuşmayı kes."

İşte bu yüzden insanlara sır vermiyorsun. Gerçekler
onları tedirgin eder. "Oh, sakın ol, Hank. Sadece şaka
yapıyorum. Hoşlanmamam gereken adam hakkında değil,
diğer her şey hakkında."

Bana baktığında, ona en içten gülümsememi
gönderiyorum. Gözlerini kısıyor, açıkça şüpheli. "Yani
ondan bir şey çalmadın mı?"

Elimi umursamaz bir şekilde havada sallıyorum. "Tabii ki
hayır.
Saçmalama."

"Peki tehlikeli değil mi?" "O bir
muhasibeci."

"O zaman neden ondan hoşlanmayasın ki?"

"Çünkü benim babam da bir muhasibeci. Asla bir
muhasibeciyle evlenmeyeceğime yemin ettim. Tüm o
fasulye sayma işleri bir kıızı delirtebilir."

Birbirimize bakıyoruz. Ben düz bir suratla, Hank ise

acıdan kabız olmuş gibi bir suratla.

Sonunda iç geçirir. "Tamam. İşte benim tavsiyem. Değeri neyse onu al. Hazır mısınız?"

"Evet."

"Hayat kısa. Tekrar yaşama şansın yok. Öpmen gereken kişileri öp, sevmen gereken kişileri sev, sana saygısızlık edenlere siktirip gitmelerini söyle. Bırakın kalbiniz sizi istediği yere götürsün. Asla korkuya dayalı bir karar vermeyin. Aslında, sizi korkutuyorsa, en hızlı koşmanız gereken şey budur, çünkü gerçek hayat oradadır. Korkutucu kısımlarda. Dağınık kısımlarda. O kadar da güzel olmayan kısımlarda. Hayatın sunduğu tüm acı ve güzelliklerin içine dalın ve yüzün ki sonunda pişmanlık duymayın.

"Bu yola sadece bir kez çıkıyoruz. Mucizevi yaşam armağanını almak için yükümlülüğümüz onu gerçekten, tam anlamıyla yaşamaktır."

Duraklıyor, gözlerini kırıştırıyor. "Vay canına. Keşke bunu kaydetmiş olsaydım. Harikaydı."

Sesim boğuklaştı, "Senin için yazıya dökeceğim. Ruhuma kazındığından oldukça eminim."

"Aman Tanrım. Ağlıyorsun."

"Değilim," diyorum hıçkırıklar arasında. Sulanan gözlerimi silip, "Sadece regl dönemimdeyim," diye ekliyorum.

Başını sallayan Hank kıkırdar. "Sonunda Pazartesi sabahı saat sekizde paylaşma işini yaptığımız için çok mutluyum. Hasta olduğumu söylemeliydim."

Ayağa kalkıyorum, masasının etrafında dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Hâlâ sandalyesinde, babacan bir tavırla sırtımı sıvazlıyor.

Bir süre sonra boğazını temizliyor. "Tamam. Babalık içgüdülerimin sınırı bu kadar evlat. Eğer daha fazla yardıma ihtiyacın olursa seni İnsan Kaynakları'ndan Ruth'a göndereceğim çünkü duygusal genç kadınlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Doğrudum ve ona gülümsedim. "Sen iyi bir yumurtasın, Hank Hauser."

Beni başından savdı. "Bana yağ çekmeye çalışmayı bırak. Beş ay daha maaşına zam yapılmayacak."

Hank'in ofis kapısının çalınması bizi döndürdü.

Kapıda genç bir adam duruyor. Latin kökenli, iyi görünümlü, belki yirmili yaşlarının sonunda, pahalı siyah bir takım elbise ve yakası açık beyaz bir gömlek giymiş. Elinde koyu kırmızı güllerden oluşan büyük bir buket ve siyah kurdeleyle bağlanmış, yaklaşık on iki inç karelik düz siyah kadife bir kutu vardır.

"Juliet," diyor sertçe, sanki korkunç bir kabahatle suçlanıyormuşum gibi bana bakarak.

Aman Tanrım. Bu da ne? "Bugün hasta."

Ağzını kıvırıyor ve başını sallıyor. "İyi denemeydi. Bunları burada mı istiyorsun?" Çenesini Hank'in masasına doğru salladı.

Bu yeni gelişme karşısında şaşkına dönen Hank, koluyla geniş bir hareket yapar. "Elbette bayım..."

"Diego. Sadece Diego."

Diego belli ki sıradan bir teslimatçı değil. Takım elbisesinin yanı sıra, çok iyi bildiğim o ukala havası da var.

Adamların hepsi kışlarında bir milyon dolar para varmış gibi yürüyor.

Gül demetini yere bırakıyor, siyah kutuyu yanına koyuyor, sonra dönüp kapıya yöneliyor. Dışarı çıkmadan önce aniden durdu ve bana baktı.

"O düşündüğün gibi biri değil."

Birbirimize sabit bir şekilde bakıyoruz. Hank'in endişeyle aramızda bir ileri bir geri baktığını hissediyorum, müdahale etmeli mi yoksa bu tuhaf küçük dramın oynanmasına izin mi vermeli emin değilim.

Bu işin bitmesini istiyorum. Bu "kim değil, ne" saçmalığından bıktım artık.

"O zaman bana onun ne olduğunu söyle."

Diego Hank'e baktı. O da bana bakıyor. Sesi kısık, "Anneme bir ev aldı. Parasını ödedi. Tapusunu ona verdi. Ailemde hiç kimse mülk sahibi olmadı."

"Çok dokunaklı bir hikâye Diego. Benim babam da bir keresinde birine mülk satın almıştı. Tapuyu ona verdi, onu ve tüm ailesini oraya taşıdı. Ev kısa süre içinde yanıp kül oldu.

bir hafta, herkes hala içindeyken. Tahmin edin yangını başlatan kibriti kim çaktı?"

Hank'in ağzı açık kaldı.

Diego'nun gözleri parlıyor. "Bu çok boktan." diyor.

"Öyle. Kötü insanlar bazen iyi şeyler yapıyormuş gibi davranabilirler ama bu sadece bir oyundur. Hayal ürünüdür. Yerinizde olsam, işvereniniz gerçek yüzünü gösterip bir kibrit çakmadan önce annenize yaşayacak başka bir yer bulmasını söylerdim."

Hank ayağa kalkıyor, ellerini sanki bir müdahalede bulunuyormuş gibi iki yana açıyor. "Tamam, bu iş garipleşmeye başladı. Diego, sanırım senin için-"

"Onlar ne yaptı?" diyor Diego, agresif bir şekilde sözünü keserek. "Yangında yanan aile bunu hak etmek için ne yaptı?"

Yumuşak bir sesle, "Hâlâ bunun onurla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Katıldığın bu küçük kulübün ilkelere dayalı bir kardeşlik olduğunu sanıyorsun, oysa aslında zalim adamların insanları ezip geçmesi için bir bahane."

Birbirimize bakıyoruz. Hank dehşet içinde bakıyor.

Sonra Diego, "Ben de kötü insanlardan geliyorum. Patronum onlardan biri değil. Başlangıçta öyle olduğunu düşünmüştüm. Ama benim cehaletim onun suçluluğuna eşit değil."

Sabırımın sonuna geldiğimde, "O zaman neye eşit?" diye soruyorum.

Bana bakıyor, kara gözleri parlıyor. "Umarım bir yolunu bulursun. Çünkü o buna değer. Ve yaptığı şey önemli bir iş."

Ağzım açık kaldı. Gangster olmak önemli bir iş mi?

Diego arkasını döner ve dışarı çıkar.

Bir süre sonra Hank adımı söyledi. Elindeki siyah kadife kutudan başını kaldırıyor. Kurdeleyi çözmüştü ve kapak elinde açık duruyordu. İçinde ne olduğunu görebilmem için kutuyu çeviriyor.

Bu bir kolye. Elmaslar siyah kadifenin üzerinde parıldıyor, üç büyük sıra halinde büyük bir orta taşın etrafında bir araya getirilmiş, bir robin yumurtası kadar büyük ve mürekkep kadar siyah.

İçimden bir ses bunun da elmas olduğunu söylüyor.

Hank sert bir şekilde, "Şu muhasebeciniz. Sadece sadık çalışanlara ve olağanüstü bir mücevher zevkine sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda oldukça romantik biri."

Cevap vermemi bekleme zahmetine girmiyor, sadece hediyeyle birlikte gelen küçük beyaz kartı kaldırıyor ve içinden yüksek sesle okuyor. "Böylece bir öpücükle ölüyorum."

Biraz daha Shakespeare. Bu Romeo'nun oyundaki son repliği, öbür dünyada aşkına kavuşmak için zehri içtikten sonra. İçimde bir önsezi ürpertisi dolaşıyor.

Hank bana dikkatle bakarak, "Bir öpücük olmalı, Juliet," dedi.

Gülüşüm tamamen neşeden yoksun. "Evet. Gerçek bir katildi."

JULES

DBu halimle ona bir faydam dokunmayacağını düşünen Hank, o gün izin almamı söyledi. Kafamı dağıtmak için şehir dışına çıkmamı önerdi.

Kafam.

Ayrıca mümkün olan en kısa sürede bir terapist çağırmamı söylüyor ama ihtiyacım olanın daha fazla konuşmak olmadığını biliyorum. Bir şeyler yapmam gerekiyor.

Ama o şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

İşten çıktıktan sonra ilk uğradığım yer bankam oluyor. Bir kiralık kasa kiraliyorum ve kolyeyi içine bırakıyorum. Değerini daha sonra, doğru dürüst düşünebildiğimde öğreneceğim. Elmaslar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sadece ne kadar büyük ve parlak olurlarsa o kadar pahalı olduklarını biliyorum, bu yüzden Killian'ın hediyesi sattığımda muhtemelen yüklü bir miktar para getirecek.

Parayı hayır kurumlarına mı bağışlayacağıma yoksa hepsini ateşe verip yanışını mı izleyeceğime henüz karar vermedim.

Bir markette daha durup şişe su alıyorum ve benzin dolduruyorum, sonra otoyola çıkıp sürmeye başlıyorum. Aklımda bir varış noktası yok ama hızlı gitmek, dikiz aynasına bakmak ve arkamda büyük siyah SUV'lar görmemek iyi hissettiriyor.

Tepemde uçan bir uçak görene ve Killian'ın beni takip etmesinin tek yolunun bu olmadığını fark edene kadar bir dakika boyunca iyi hissettiriyor.

Adamın gökyüzü de dahil olmak üzere her yerde gözleri var gibi görünüyor.

"Aptal uydular," diye mırıldanıyorum bir alışveriş merkezinin kapalı otoparkına girerken.

Kalabalık bir araba sırasının ortasına park ediyorum, içeri giriyorum ve ankesörlü telefon arıyorum. Tuvaletlerin yakınında bir tane buluyorum ve beni götürmesi için bir taksi çağırıyorum. Taksi geldiğinde arka koltuğa çöküyorum ve şoföre beni güzel bir yere götürmesini söylüyorum.

"Manchester-by-the-Sea," diyor hemen. "Güzel bir sahil. Güzel marina. Her şey güzel. Arabayla sadece kırk dakika."

"Hadi gidelim."

Yolda kendimi Killian'ı düşünmek dışında her şeyi yapmaya zorluyorum.

Gördüğüm kırmızı arabaların sayısını sayıyorum. Önünden geçtiğimiz kiliselerin sayısını sayıyorum. Annemin en sevdiği şarkı olan Beatles'ın "Let It Be "sinin tüm sözlerini hatırlamaya çalışıyorum. Şoföre yirmi soru sorarak nereli olduğunu, Boston'u nasıl sevdiğini ve Başkan hakkında ne düşündüğünü soruyorum.

Sonra arkama yaslanıp sadece kibarca "Mmm" ve "uh-huh" diyecek kadar dikkatimi vererek onu dinliyorum.

Gideceğimiz yere vardığımızda bir içkiye ihtiyacım vardı. Birini düşünmemek şaşırtıcı derecede zor bir iş.

Bir bara gitmek için çok erken, bu yüzden öğle yemeği vakti gelene kadar birkaç saatimi marinada ve sevimli küçük dükkanlarında dolaşarak geçiriyorum. Açlıktan ölüyorum, bir çiftlik hayvanı gibi ağzıma yemek tıkıştırıyorum. İki bardak soğuk bira içiyorum. Sonrasında kendimi çok daha iyi hissediyorum. Kafam daha berrak. Muhtemelen sadece deniz havasıdır, ama alacağım.

Burayı çok sevdiğime ve daha uzun süre kalmak istediğime karar verdim.

Restoranın tuvaletlerinin yanındaki ankesörlü telefonda Hank'i aradım.

"Tahakkuk etmiş ne kadar tatil sürem var?"

"Beş yıldır benim için çalışıyorsun. Yılda iki hafta ücretli izin hakkın var. Hiç kullanmadın. Hesabı sen yap. Neden soruyorsun?"

"Bu sabah gittiğim terapist işten biraz izin almamın benim için iyi olacağını söyledi."

Hank duraklar, sonra iç çeker. "Bu bir yalan, değil mi?" "Evet."

"Juliet, senin için endişeleniyorum."

"İyi olacağım. Sadece birkaç gün izne ihtiyacım var." "Kaç gün?"

"Yüz seksen yedi gibi mi?"

"Hafta sonunu atlattın," diyor kararlı bir şekilde. "Aklını başına topla ve gelecek pazartesi zinde bir şekilde geri gel. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyorum, rahatlamış bir şekilde.

"Peki ufaklık?"

"Evet?"

Sesi düşer. "Sen akıllı bir kızsın. Muhasebecinle ne yapacağını zaten biliyorsun. İçgüdülerine güven."

"Muhasebeci" kelimesinin etrafındaki tırnak işaretlerini duyabiliyorum. "İsterdim, ama içgüdülerim şu anda kanlı bir savaş veriyor.

başım ve belim arasında. İşler çirkinleşiyor. Kayıplar giderek artıyor."

Kıkırdıyor. "Ah, aşırı hormonla genç olmak. Yaşlandığıma çok memnunum. Her şey çok daha az kafa karıştırıcı."

"Sen yaşlı değilsin!"

"Senden iki kat daha uzun süredir hayattayım. Bu yarım yüzyıl eder."

"Yarım yüzyıl yaşlı sayılmaz. Büyükannem doksan iki yaşındaydı ve onu en son gördüğümde hala güçlüydü."

"Ve bahse girerim bir papatya kadar taze görünüyordu, değil mi?" Ben bir şey söylemeyince güldü. "Evet, işte bu Düşündüm de. Elli yaş zihnen ya da ruhen yaşlı değil, ama inan bana evlat, benim yaşıma geldiğinde aynalardan kaçmaya başlıyorsun."

Cildiniz tuhaf benlerle ormanlaşır. İşemek için kalkmak zorunda kalmadan bütün gece uyumak uzak geçmişte kaldı. Sarkabilecek, kırışabilecek ya da sallanabilecek her şey sarkar."

"Kusmama izin verin lütfen." "Hey, yerçekimi için beni suçlama."

"Senden Newton'un yerçekimini sevdiği gibi hoşlanıyorum. Onu bulduğunda, diğer her şey anlam kazandı."

Gözlerimi kapatıp alnımı ankesörlü telefonun soğuk metal gövdesine dayıyorum ve Killian'ın sözlerini -ve güzel yüzünü- aklımdan çıkaracak bir mucize olması için dua ediyorum.

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Sadece beynimi beyazlatmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. ve iğrenç görüntüler sen markalı üzerine Bu. Travma geçiriyorum. Bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağım." "Yaşayacaksın. Pazartesi görüşürüz." Telefonu kapattı.

bir cevap bekliyorum.

Bir sonraki aramam Fin, Max ve benim acil durumlar için kullandığımız telesekretere oluyor. Birkaç günlüğüne şehir dışında olacağımı ama iyi olduğumu bilmeleri için kontrol edeceğimi söyleyen bir mesaj bırakıyorum. Aşırı tedbirli olduğum için daha fazlasını söylemiyorum. Özellikle de nerede kaldığımı. Anlayacaklarını biliyorum.

Haftanın geri kalanı için su kenarındaki bir motelde oda kiraladım. Marinada huzur içinde sallanan tekneleri gören bir manzarası, tamamen dolu bir mini barı ve üç kişiye yetecek büyüklükte jakuzili bir küveti var. Cennetin böyle bir yer olduğunu düşünseydim, daha iyi bir insan olmak için çabalamaya başlayabilirdim.

Sonra sesli mesajı geri arıyorum ve Fin'e arabamı alışveriş merkezinde nereye bıraktığımı söylüyorum ki çekilmesin. Mutfak çekmecesinde yedek bir anahtar var ama onu tanıyorsam, sırf gözüme sokmak için düz kontak yapacaktır.

Motelin lobisinde dış macunu ve birkaç tuvalet

malzemesi aldığım küçük bir hediyelik eşya dükkânı var.
Caddenin aşağısında bir butik

turistlere hitap eden tişörtler ve şortlar, parmak arası terlikler ve uçuşan, çiçekli elbiseler satıyor. Kendime en son ne zaman kıyafet aldığımı merak ederek birkaç şey için savurganlık yapıyorum.

Moda tabağı Fin'in ya da her zaman Tomb Raider'ın bir sonraki bölümündeki bir rol için seçmelere katılıyormuş gibi görünen Max'in aksine, ben genellikle kot pantolon giyerim.

Öğleden sonrayı aklımda bir hedef olmadan yürüyerek dolaşarak geçiriyorum. Güneş ufukta batmaya başladığında ve boş midem itiraz etmeye başladığında akşam yemeği için bir yer arıyorum. Kalabalık bir açık hava verandası ve yemek salonunun bir köşesinde klasik rock coverları çalan canlı bir grubu olan bir istiridye barda karar kılıyorum.

İçerideki bara oturuyorum ve yaklaşık iki yüz yaşında olan deri tenli, vahşi saçlı barmenden bir chardonnay sipariş ediyorum. Bana adının motosikletten esinlenerek Harley olduğunu, doğduğu günden beri bu kasabada yaşadığını ve ayrıca bana aşık olduğunu söylüyor.

"Ben de seni seviyorum Harley," diyorum ona gülümseyerek. "Hadi birlikte Meksika'ya kaçalım."

Kıkırdıyor, sonra barın aşağısına, sağıma bir bakış gönderiyor. Sesini alçaltıyor. "Bunu kabul ederdim, tatlım, ama sanırım bu gece kızartacak daha büyük balıkların olabilir."

Başını eğmesini takiben o yöne dönüyorum.

Bir taburede arkaya doğru oturmuş, iki dirseğini barın tepesine dayamış bir adam kalabalığa bakıyor. Kot pantolon giymiş adamın uzun bacaklarından biri koridora doğru uzanmış, diğeri ise taburenin altındaki ayaklıkta rahatça sallanıyor. Güneş gözlüğü, Western botları, kovboy şapkası, karın kaslarının her bir dalgalanmasını sergileyen dar beyaz bir tişört ve mekandaki tüm kadınların ortak şehvetini üzerinde taşıyor.

Dövmeler, şişkin pazularından kalın bileklerine kadar kaslı kollarını kaplıyor.

Bir elini kare çenesindeki kısa siyah sakalın üzerinde gezdirerek diğer dövmelerini mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

Parmak eklemlerindekileri.

Bu duyguyu tarif edemem. Şok, öfke, inançsızlık, zevk, dehşet, hayranlık ve insanlarla dolu bir odada bir kokteyl kazmasıyla kanlı bir cinayet işleme dürtüsü, hepsi bir arada.

Killian başını çevirip bana bakıyor. Aynalı gözlüklerin arkasındaki gözlerini göremiyorum ama onları hissediyorum, ateş kırmızısı Süpermen lazer ışınları beni ikiye bölüyor.

Dikkatimi tekrar Harley'e veriyorum. "Biliyor musun? Bu şarap benim için yeterli değil. Bir shot tekilaya ihtiyacım var." "Aferin kızıma!" Barın altından bir shot bardağı çıkardı,

Özensiz bir şekilde içine tekila döküyor, bana uzatıyor ve "Unutma tatlım, eldiven yoksa aşk da yok." diyor.

Ve bu benim hayatım.

Harley diğer müşterileriyle ilgilenmek için uzaklaşıyor. Killian yanımdaki tabureye otururken ben kalbim çarparak bekliyorum.

Barın arkasındaki duvarda asılı tebeşirle yazılmış menüyü inceliyormuş gibi yapıyor. Sonra, Teksas'taki bir sığır çiftliğinden çıkmış gibi ses çıkararak, "Selam hayatım. Bu gece nasılsın?"

Alnımı bara çarpma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine tekilamı içiyorum.

Sonra, hiç aksanı olmadan, "Kovboy havası hissetmiyorsun, ha? İngiliz aksanıyla konuşmam gerektiğini biliyordum. Kadınlar İngiliz aksanına bayılır."

"Aslında bizim sevdiğimiz şey, sandalyeye bağlanmış sinir bozucu bir adamın göğsüne bir dirgen saplamak ve ardından onu ateşe vermektir."

"Hmm. Bunun için bir aksan var mı bilmiyorum."

Sesindeki boğuk kahkahayı duyuyorum ve bir tekila daha içmesi için Harley'e el sallıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Tıpkı senin gibi, sevgilim. Geziyorum. Bir şeyler içiyorum.

Bütün güzel insanlara bakıyorum."

Teksas aksanı geri döndü. Kulağa inanılmaz aptalca

geldiğini söylemek isterdim ama öyle değil. Onun yerine,
kulağa

inanılmaz derecede sıcak, bu da inanılmaz derecede sinir bozucu. "Demek beni takip ettin. Yine."

"Seni güvende tutacağımı söylediğim kısmı unuttun mu?"

"Bunun her zaman yakınımda olacağın anlamına geldiğini düşünmemiştim. Ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, teşekkür ederim."

"Biri diğerini yok etmez." "Tanrım, böyle konuşmandan nefret ediyorum." "Ne gibi?"

"Sanki mantıksız davranıyormuşum gibi."

"Senin mantıksız olduğunu düşünmüyorum. Seni arayanlar da mantıksız değil, sadece daha iyi silahlanmışlar."

Sırlardan dolayı olarak bahsedilmesi omurgam boyunca bir ürperti gönderiyor. Parmağımı soktuğum bir priz gibi hissederek ve şokun ne kadar kötü olacağını merak ederek dudaklarımı ıslatıyorum.

"Beni nasıl buldun?"

Teksas ağzı tüm gücüyle geri döner, ama bu sefer alaycıdır. "Şimdi, şimdi, sevgilim. Sana tüm sırlarımı anlatamayacağımı biliyorsun." Kıkırdıyor. "Takıntı haline getireceğin bir gizem kalmaz."

Artık resmi: Onu öldüreceğim.

Gülümsemeden ona doğru dönüyorum. Avcı gözlüklerindeki yansımama bakıyorum, bana bakan kadını zar zor tanıyorum. Kızgın, evet, ama aynı zamanda gerçekten öpülmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

Yıllardır kafeste tutulan ve serbest bırakılmak üzere olan vahşi bir hayvan gibi görünüyor.

Killian yavaşça bardakları çıkarıyor. Benimle göz temasını kesmeden onları barın üzerine koyuyor.

Artık gülmüyor. Aslında, beni bütünüyle yutmak üzere olan aç bir kurt gibi görünüyor. Aramızda enerji yayılıyor. Bu o kadar güçlü bir çekim ki, görülebilseydi şaşırmazdım.

"Ne yapacağınızı zaten biliyorsunuz. İçgüdülerine güven."

Hank'in sözlerini hatırlayınca içimde bir şeyler yükseliyor. Bir baskı oluşuyor. Karanlık, isimsiz bir duygu göğsümün içinde genişliyor, ciğerlerimi eziyor ve kalbimi zar zor atana kadar düzleştiriyor.

İçgüdülerim, liderliği ona bırakmam için bana bağıyor. Olamaz. Gerçekten aptalca bir şey yapmak üzereyim. Derin bir nefes alıyorum, üflüyorum ve zıplıyorum.

"Chris Hemsworth."

Killian kara kaşlarından birini kaldırır. "Affedersiniz?"

"Aktör Chris Hemsworth gibi ses çıkarabilir misin?"

Ne istediğimi biliyor. Gözleri parlıyor. Karanlık ve tehlikeli, derinliklerinde arzu parıldıyor. Yumuşak bir sesle, "Elbette yapabilirim. Her şeyi yapabilirim, Juliet. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

Avustralya aksanı mükemmel.

Dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki kan tadı alıyorum.

Killian yine adımı söylüyor. Bu sefer zar zor duyuluyor. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Dokunmuyoruz ama tenimin her santimi onu hissediyor. Vücudumdaki her hücre onun sıcaklığıyla yanıyor.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, sessizce diyorum ki, "Bir kez. Bir kez. Bir gece. Hepsi bu, sonra bitecek."

Killian bir sonraki nefesimi vermemi beklemeden ayağa fırlıyor, paraları barın üzerine atıyor, beni kucağına alıyor ve kollarında taşıyarak restorandan çıkıyor.

JULES

My otel restorandan sadece birkaç dakika uzaklıkta, ancak oraya gitmek sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor.

Yoldaki her küçük tümseği hissediyorum. Kalbimin her çılgın atışını. Bir trafik ışığı kırmızından yeşile döndüğünde Killian ayağını gaz pedalına vururken motorun her gürültülü devrini.

Yola çıkmadan önce beni yolcu koltuğuna oturttu ve bir eli boğazımda, diğer eli saçlarımdayken beni sertçe öptü. Ayrıldığında, emniyet kemerimi koparmak, beni yüzüstü koltuğa itmek, külotumu yırtmak ve park yerinde içime sokmak yerine beni orada oturur halde bırakmak için her şeyini harcamış gibi görünüyordu.

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Vücudumdaki her sinir ucu onun için çılgılık atıyor. Bana vereceğini bildiğim şey için.

Serbest bırakmak için.

Motelin önündeki park yerinden odama kadar olan yolculuktan hatırladığım tek şey asansördeki doyumsuz öpücükler. Ağzı çok sıcaktı. Vücudu çok sertti. Elleri üzerimde gezinirken titriyordu. Kapımın önünde durduğumuzda, ellerim

Ben de titriyorum, o kadar kötü titriyorum ki anahtarı elimden alıp kapıyı kendisi açmadan önce iki kez düşürüyorum.

Beni içeri itti, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı, beni yakaladı ve yatağa fırlattı.

O üzerime gelmeden önce bir kez zıpladım.

Onun altında cüce gibi hissediyorum. Çok büyük ve lezzetli bir şekilde ağır. Ağırlığı beni yatağa gömüyor. Kendimi garip bir şekilde güvende hissettiriyor, sanki sadece onun cüssesi beni her şeyden koruyabilirmiş gibi.

Ağzı. Tanrım, ağzı. Bu öpücüklerde boğulabilirim.

İnlediğimde, kesik kesik nefes alarak uzaklaşıyor.

"Canını yakıyor muyum?"

Sersemlemiş bir halde gözlerimi kırıştıırıp yüzüne bakıyorum. Gözleri vahşi. Burun delikleri alevlenmiş. Dudakları öpücüklerimden ıslanmış. O kadar güzel ki, fiziksel olarak acı veriyor. Ona bakmak kalbime bir ok saplanması gibi.

Fısıldıyorum, "Hayır. Ama eğer yaparsan, bunun seni durdurmasını istemiyorum.

Yarın morarırsam, öyle olsun."

Ellerimi saçlarına gömüyorum ve başını aşağı çekiyorum. Bir inilti çıkarırken ağzı benimkiyle buluşuyor.

Altında kıvranaa kadar öpüşüyoruz, başım dönüyor ve miyavlıyorum, kalçalarımı onunkilere doğru sallıyorum. Uzun ve sert ereksiyonu aramızda sıkışıp kaldı.

Üzerimdeki elbise turist butiğinden aldığım bir elbise. Tropik çiçeklerle desenli, tüllü, dökümlü bir şey. Dizlerinin üzerine kalkıp yakasını kavradığında, elbise ellerinde ipek gibi parçalanıyor. Sabırsızca sütyenimi yukarı itiyor.

Sonra o güzel, sıcak ağzını göğüslerimin üzerine koyup onları yalayıp yutuyor.

Eğildim, inledim. Başım geriye eğildi. Gözlerim kayarak kapanıyor. Sert meme uçlarımı emdiğini hissediyorum - birbiri ardına, ileri geri- o kadar delice bir zevk ki, eğer devam ederse, sadece bu yüzden bile doruğa ulaşacağımı biliyorum.

Parmaklarımı saçlarının derinliklerine **s o k u p** çekistiriyorum.

Kalçalarımı sallıyorum. Nefes nefese.

Emmediği meme ucunu çimdikliyor. Sarsılıyorum, inliyorum.

Ne yapıyorum ben? Ne halt ediyorum ben?

Düşünmeyin. Sadece hisset. Yarın kendinden nefret edebilirsin.

Birden ağzı kayboldu. Topuklarının üzerinde oturmak ve bana bakmak için geri çekiliyor. Göğsü kabarıyor, dudaklarını yalıyor. Sonra elbisemin eteğini kalçalarımın kadar itiyor, yüzünü bacaklarımın arasına koyuyor ve külotumu derin derin içine çekiyor.

Çok şehvetli ve çiğ. Çok hayvani.

Başka bir zaman ve başka biriyle olsam utancımından ölürdüm. Ama onunlayken bacaklarımı daha geniş açıyorum. Kalbim çarparak, külotumu kenara çekip beni ortaya çıkarmasını izliyorum.

Fısıldıyor, "Siktir, bebeğim. Şu haline bak." Eğiliyor ve en nazik öpücüklerini tam klitorisimin üzerine konduruyor. Sertçe nefes aldığımda bana bakıyor. Sonra ağzını etime doğru indiriyor ve emmeye başlıyor.

İnanılmaz bir his. Çıkardığım ses insan sesi bile değil.

Benimle göz teması kurarak emmeye devam ediyor. İffetli yanımla bu samimiyet karşısında şok oluyor ama bu, porno yıldızına dönüşen diğer yanımla -daha büyük, daha güçlü yanımla- eşleşmiyor. İnliyorum, başımı yatağa yaslıyorum ve kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum.

Etime karşı hırlıyor ve beni yerken göğüslerimi sıkmak için uzanıyor.

Meme uçlarımı çimdikliyor, sonra tekrar yapıyor, daha sert, ben alçak, kırık bir zevk iniltisiyle tepki verdiğimde. Ağzına karşı kıvranıyorum, terlemeye başlıyorum. Onu içimde hissetmek için ölüyorum.

"Lütfen, Killian. Sana ihtiyacım var. İhtiyacım var-"

"Ağzıma boşalmalısın bebeğim," diye hırlıyor. "Ondan sonra başka neye ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim."

Aman Tanrım. Avustralya aksanı. Chris Hemsworth bacaklarımın arasında. Öleceğim.

Klitorisimi emmeye devam ediyor, kalın bir parmağını içime kaydırıyor. Acımasız, yüzüne karşı çaresizce eğilmeye başladığımda karnımın üzerinde yayılmış büyük bir eliyle beni tutuyor.

Orgazm olduğumda nefesimi kesiyor.

Sertleşiyorum ve haykırıyorum. Sert kasılmalar vücuduma dalga gibi çarpıyor. Sanki her yerim yarılp açılıyor. Dikiş yerlerinden parçalanıyorum.

Killian bacaklarımın arasından hayvani onay homurtuları çıkarıyor.

Vahşi kasılmalar arada bir seğirmeye dönüştüğünde, yatağın üzerinde nefes nefese yatıyorum, gevşek ve doygun, ve Killian'ın dizlerinin üzerine yükselip tişörtünü başının üzerinden çıkarmasını izliyorum. Yere bırakıyor.

Göğsüne ve karın kaslarına ilk kez bakıyorum ve gözlerim açılıyor. Ateş gibi hissettiren bir nefes veriyorum.

Belli belirsiz "Vay anasını gangster." diyorum.

Sıcak, kara gözleriyle bana bakarak gülümsüyor. "Keşke bir kameram olsaydı, genç kız. Bu bakış paha biçilemez."

Usta bir heykeltıraş tarafından taştan oyulmuş olmalı. Güçlü omuzlarının genişliğinden sivrilen beline kadar güzel bir orantısı var. Karnı, kaslarla dalgalandığı yerler dışında dümdüz. Göğüs kasları muhteşem. Pazuları... Kelimeler kifayetsiz kalır.

Ve her yerde -beni kör eden- dövmelemler var.

Kurşunlardan kaynaklandığını hemen anladığım küçük yuvarlak yara izleriyle birlikte.

Yüzüne baktığımda artık gülümsemediğini görüyorum.

Kalbim hızla atarken fısıldadım, "Kaç kez vuruldun?"

"Vuruldun mu yoksa

vuruldun mu?"

"Vuruldum."

"On iki."

On iki. Bunun şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum, ta ki "Vurulanların sayısı muhtemelen binlercedir." diye ekleyene kadar.

"Bu doğru olamaz."

"Sana yalan söylemiyorum." Pantolonunun fermuarını yırtarak açtı. Sesi bir oktav düşer. "Sen ve hayatta olan sadece bir kişi."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, külotumu bacaklarımdan aşağı çekip omzunun üzerinden fırlatıyor. Çürük elbisemin geri kalanını etek ucuna kadar yırtarak açıyor, sonra beni bir o yana bir bu yana döndürerek üzerimden yırtıyor. Sutyenimi atıyor, parmaklarının profesyonel bir hareketiyle açıyor, sonra beni yüzüstü karnımın üzerine itiyor ve ensemden kavrayarak beni aşağıda tutuyor.

O sessizce durup beni incelerken ben hareketsizce yatıyorum, duvara bakıyorum, kalbim boğazımda yatak örtüsünü tutuyorum.

Bir süre sonra nefes verir. Sesi zar zor duyuluyor, fısıldıyor, "Lass. Çok güzelsin."

Eğiliyor, sırtımın küçük kısmına nazik bir öpücük konduruyor. Diğer eli uyluğumun arkasını sıkıyor, sonra daha yukarı kayıyor. Bir dizini kalçalarımın arasına koyup onları birbirinden uzaklaştırıyor.

"Killian-"

"Sus. Hoşuna gitmeyen hiçbir şey yapmayacağım. Bana durmamı söyle, duracağım."

Dudaklarımı nemlendiriyorum ama faydası olmuyor. Ağzım çok kuru. Ellerim titriyor. Hissettiğim korku değil, sadece saf adrenalin.

Dudaklarını kuyruk sokumuma doğru kaydırıyor, dokunuşu tüy kadar hafif. Eli daha da yukarılara çıkıyor, etimi sıkıyor. Popomu avuçluyor, sonra ısıriyor, dişleri hassas tenime batıyor.

"O kadar güzel ki," diye fısıldıyor yine, görünüşe göre kendi kendine.

Parmakları hala ağzından ıslak olan merkezimi buluyor. Klitorisimi okşuyor. Onu çekiştiriyor. Onu çimdikliyor, nefesim kesildiğinde mırıldanıyor. Parmağını içimde

kaydırdığında

ve bir inilti ve ürperti ile baskısını karşılamak için geriye doğru eğildim, "Lanet olası cehennem" diye mırıldandı.

Neden bu kadar yavaş gittiğini bilmiyorum ama bunu aşım. Ona içimde ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var.

"Kalp ilacını almak için bir dakikaya ihtiyacın var mı, ihtiyar? Çünkü bu yatağı ateşe vermek üzereyim."

Cevabım bir kıkırdama, karanlık ve alçak. "Ah, genç kız. Bu ukalalık benim sonum olacak."

Beni ters çeviriyor, yatağın kenarına sürüklüyor ve topuklarımı omuzlarına atıyor. Kot pantolonunun arka cebinden bir prezervatif çıkarıyor ve folyo ambalajı dişleriyle yırtarak açıyor. Kocaman ereksiyonunu külotundan çıkarıyor, prezervatifi takıyor ve sert sikini içime sokuyor.

Çelik pazularına tutunuyorum. Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlandı. Nefesim o kadar yüksek ki muhtemelen lobidekiler bile duyabilir.

"Şımarıklık bitti mi?" diye homurdanıyor.

Titriyorum, konuşamıyorum. Aletine gömülmüş, onun büyüklüğü karşısında gerilmiş durumdayım. Bunu o kadar çok seviyorum ki, zevkten gözyaşlarına boğulabilirim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor dişlerini sıkarak ve itmeye başlıyor.

Bu sefer beni öperken vahşice öpüyor. Üzerime eğiliyor, dizlerim omuzlarının üzerine gelene kadar kalçalarımı aşağı bastırıyor ve sert, kaba bir öpücükle ağzımı alıyor, dişleri benimkilere çarpıyor.

Beni sikerken dirseklerine dayanmış, ellerini saçlarıma doluyor.

Parmaklarımı sırtındaki sert kaslara geçiriyorum.

Göğsünün derinliklerinde bir yerden bir inilti yükseliyor.

Kalçalarımızın hareketi senkronize oluyor. Kısa süre sonra o dalganın tepesine tekrar çıkıyorum, ürettiğimiz tüm ısı ve ışıktan kör olacağımı düşünene kadar gökyüzüne doğru yükseliyorum.

Kıçının sert topaklarını kavriyorum ve sarsılarak boşalıyorum.

Sesi kulağımda boğuklaşıyor, "Ah, kahretsin. Geliyorsun. Tanrım, evet, ver onu bana bebeğim. Ver onu bana."

Kıpırdamadan içime gömülene kadar hamlelerini yavaşlatıyor, ben onun etrafında sarsılırken zevkle inliyor. Hıçkırıyorum, pelvisimi onunkine sürtüyorum ve tırnaklarımı kıkına geçiriyorum.

Boynumu öpüyor ve ben ona doğru eğilip sayıklayarak ağlarken bana İrlandaca fısıldamaya başlıyor. "Güzellik" anlamına geldiğini söylediği o kelimeyi duyuyorum ve beni övdüğünü biliyorum. Sesinin tutkulu ama şefkatli tonundan, bu tek gecelik ilişkimizin benim için olduğu kadar onun için de yoğun olduğunu anlıyorum.

Bir gecenin yeterli olmayacağını da biliyorum. Onun gibi bir adamla asla yeterli olamaz.

"Gözlerini aç" diye emrediyor.

Göz kapaklarım açılıyor. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. İçimde bir başka sert kasılma beni ürpertiyor.

Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde tekrar itmeye başlıyor, yavaşça, her kasılma boyunca içime giriyor, kalçalarının sabit hareketiyle onları içimden çıkarıyor. Geleceğini keşfetmek için kristal bir küreye bakıyormuş gibi, gözlerimdeki her duygu nüansını hayranlıkla izliyor.

Çok yoğunlaştığında ve başımı çevirmeye çalıştığımda, çenemin etrafında kenetlenmiş bir el ile beni ona bakmaya devam etmeye zorluyor.

"Kaçmak yok," diyor boğuk bir fısıltıyla. "Elime geçen tek şey bir geceyse, vermen gereken her parçanı alacağımdan eminim."

"Yapamam, bu çok fazla."

"Yapabilirsin. Cesur ol, bebeğim. Haydi. Bana her şeyini ver."

Kalbim uçuyor. Sanki uçuyormuşum ya da düşüyormuşum gibi hissediyorum, sanki yerçekimi yok olmuş gibi. Sanki dünya yok olmuş gibi. Tüm evrende sadece bu yatak, bu oda ve ikimiz varız.

zamanın başlangıcından beri var ama bir şekilde onu biz icat etmişiz gibi görünüyor.

Göğsümün ortasında bir şey sanki çatırdayarak açılıyormuş gibi hissediyorum.

Bu hissi hemen soğuk bir dehşet sarsıntısı takip eder. Onunla olmaz. Tanrım, hayır. Bunu onunla hissedemem.

Gözlerime nem doluyor, şakağımdan aşağı kayıyor. Killian adımı fısıldıyor.

Kesik kesik nefes alıyorum ve ellerimi çıplak sırtında gezdiriyorum. Yumuşak bir iniltiyle beni derinden öpüyor ve gözlerini kapattığında beni gözlerinin kafesinden kurtarıyor.

Yüzünü boynuma saklıyor ve daha sert itiyor, nefesi hızlı geliyor. Bir titreme tüm vücudunu sarstığında ve kalçalarının hareketini yavaşlatıp inlediğinde yaklaştığını anlıyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyorum kulağına. "Boşaldığında beni öpmeni istiyorum."

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri puslu ve yarı kapalı. Gırtlaktan gelen bir sesle, "Burada yetkili sen değilsin, genç kız." dedi.

Kalçalarımı esneterek ondan bir inilti daha çıkarıyorum. Başımın iki yanında tuttuğu kolları titremeye başladı.

Yüzüne gülümseyerek, "Üzgünüm gangster, ama öyleyim" diyorum.

Başını aşağı çekip onu öpüyorum, kalçalarımı sallıyorum ve vücudumla onu tahrik ediyorum. Birkaç dakika buna izin veriyor, sonra aniden içimden çıkıyor ve beni yüzüstü çeviriyor. Kıçımı havaya kaldırıyor, bacaklarımı ayırıyor, büyük elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve arkamdan içime giriyor.

Akıl almaz bir zevkle inlediğimde kıkırdıyor. Üzerime eğiliyor, bir elini yüzümün yanındaki yatağa koyuyor ve zonklayan klitorisimi okşamak için belime uzanıyor. Tekrar inliyorum, daha yüksek sesle.

"Bana nasıl yetkili olduğunu tekrar anlatır mısın?" diye dalga geçiyor. "Kibirli piç."

"Evet, kızım. Ve sen de başka türlüünü istemezdin."

O beni sikerken göğüslerim sallanıyor. Yüzüm battaniyeye gömülü. O homurdanıyor ve ben inliyorum ve bu kirli, seksi ve ateşli, özellikle de botlarını ve kot pantolonunu çıkarmak için çok sabırsız olduğu için.

Tekrar İrlandaca konuşmaya başlıyor, kelimeler nefes nefese kalmış nefesler arasında tıslıyor.

Terlediğimde ve inlediğimde, neredeyse üçüncü kez uçurumun kenarına geldiğimde, yavaşlıyor. Ellerini belime, omurgama ve omuzlarıma doğru kaydırıyor. Bir elini saçlarımin arasına sokup başımı geriye çekiyor, sonra az önce bacaklarımin arasına soktuğu parmaklarını ağzıma sürüyor.

"Em" diye sertçe emrediyor.

Ağzımı açıyorum ve parmaklarını dudaklarımin arasına alıyorum, açgözlülükle tadımı ve ıslaklığımyı onlardan emiyorum, bir pornoda oynuyormuşum gibi hissediyorum ve her saniyesini seviyorum.

O da bunu seviyor gibi görünüyor: Göğsünden gelen hırıltı kulağa heyecan verici derecede tehlikeli geliyor. İçime girene, homurdanana ve kontrolünü kaybetmeye başlayana kadar itme hareketleri yeniden hızlanıyor.

"Juliet. Benim güzel hırsızım. Beni deli ediyorsun."

İniltisi kısık ve kesik. Alnını kürek kemiklerimin arasına indiriyor ve parmaklarını ağzımdan çekiyor. Elini bacaklarımin arasından, birleştığımız yere doğru kaydırıyor.

Sonra klitorisimi sıkıca çekiştiriyor ve kendimi tamamen kaybediyorum.

Orgazmım şiddetli ve yoğun bir şekilde bana çarpıyor. Çığlık atarak onun altına girdim.

Killian boğuk, bozuk İrlandaca bir şeyler söylüyor, tüm vücudu sarsılıyor. Sertleşiyor. Sonra boşalıyor, sırtıma doğru inliyor.

İçimde zonkluyor ve nabzı atıyor, içime daha fazla girmek, gidebildiği yere kadar gitmek için zorlanıyor. Adımı haykırıyor. Sonra çenemi tutuyor, başımı çeviriyor ve beni öpüyor.

O eğildi, ben de arkama yaslandım, ikimiz de ihtiyacımız olan ekstra teması elde etmek için kıvranıyoruz. Vücutlarımızın o ekstra sıcak, lezzetli bağı.

Sadece bunun çok ötesinde bir şeyin o korkunç yakın bağı.

Bunun sadece fiziksel olmasını istedim. Kendime bunun sadece bir rahatlama olacağını söyledim.

Ama yanılmışım.

Güzel suçlumla aramda her ne olduğunu düşündüysem de, birlikte doruğa ulaştığımız bu doyumsuz, duygusal öpücük, babamın benim hakkımda haklı olduğunu kesin bir şekilde bilmemi sağlıyor.

Ben annemin kızıyım. İkimiz de kötü adamlara karşı aynı zaafı taşıyoruz.

Ama onun aksine, ben kimsenin aptalı değilim.

Kalbimi teslim etmeyeceğim, bu beni öldürse bile.

JULES

W

Uyandığımda, bir sis düdüğünün uzak,
melankolik sesiyle uyanıyorum. Oda karanlık,
ama aydınlanıyor

kenarlarında. Sabaha yakındır ve pencerelerin dışındaki
dünya sessiz ve hareketsizdir.

Yalnızım.

Bu, egomu bir kenara itip yatakta doğrulana kadar
keskin ve soğuk bir saniye boyunca canımı yakıyor.

İlk fark ettiğim şey şifonyerin üzerindeki beyaz-yeşil
Starbucks kahve fincanı. Altında katlanmış bir kâğıt parçası
var. Kalp atışlarım hızlanıyor, bacaklarımı yatağın kenarına
doğru sallıyorum ve odanın karşısına geçiyorum.

Kahveyi alıp kapağını kaldırdığımda, dumanı tütüyordu.
Sadece birkaç dakikalığına gitmiş olmalı.

Notu açtım ve okudum.

Farklı bir hayat yaşamak istememi sağlıyorsun. Farklı
bir adam olmak istememi sağlıyorsun. Juliet. Juliet. Bütün
aşk şarkılarının yazılma sebebi sensin.

Kâğıt elimde titriyor, kahve soğuyana kadar orada durup
tekrar tekrar okuyorum.

Günü otel odasında volta atarak geçiriyorum, zihnim karmakarışık düşüncelerle dolu. Ne bir şey yiyorum ne de bir yere gidiyorum. Dışarı çıkmak için kendime güvenmiyorum. Karşıdan gelen trafiğe takılmamak için aklımın yerinde olduğundan şüpheliyim.

Güneş batarken, dün gece gittiğim restorana geri dönmeye karar veriyorum.

Bu bilinçsiz bir karar. Ayaklarım beni kendi iradeleriyle o yöne götürdü. Gün boyu süren sersemliğimden başımı kaldırdığımda kendimi restoranın kapısının önünde buluyorum ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum.

İçeri girdim. Bara oturdum. Harley'den beyaz şarap sipariş ettim.

Yüzüme bir kez baktı ve ıslık çalarak başını salladı.

"Tatlım, sanırım daha sert bir şeye ihtiyacın var." Önüme bir shot tekila koydu ve beni yalnız bıraktı.

Gözlerimi kapatıp tekilayı içiyorum, nefes borumdan aşağı doğru ilerlerken yanmanın tadını çıkarıyorum çünkü göğsümün birkaç santim altındaki yanmadan uzaklaşıyor.

Sağ tarafımda alçak bir ses, "Sadece 'bir kez' dediğin için gittim. Sen kollarımda uyanana kadar kalsaydım, bunu onurlandıramazdım."

Kalbim. Oh, zavallı kalbim. Hiç böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Patlayacak mı yoksa atmayı tamamen bırakacak mı bilemiyor.

Dönüp yanımdaki taburede oturan Killian'a bakıyorum.

Yine kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş ama bu sefer kovboy şapkası ve Western botları yok. Yine de tüm erkeksi güzelliği ve yakıcı cinselliği hâlâ yerinde. Diğer tarafındaki taburede oturan kadın, açılmış dili ve kabaran göğsüyle ona bakıyor.

"Notunu aldım." diyorum. Boğazım kapanmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu.

Gözleri yanıyor, yutkunmamı izliyor. Kendimi toparlamaya çalışmamı, arkamı dönüp bir nefes çekmemi izliyor.

zor nefes.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki ölümcül olabilir. Dün gece olan her şeyden sonra onun bana bu kadar yakın olması, sahip olduğumu bile bilmediğim sinirlerimin dikleşmesine ve çığlık atmaya başlamasına neden oluyor.

Uzanıyor, büyük elini saçlarımın altından geçiriyor ve enseme nazikçe sıkıyor. Sonra eğiliyor ve şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Kulağıma doğru mırıldandı, "Biliyorum, genç kız. Ben de biliyorum."

Beni nasıl bu kadar net görebiliyor? Ben tek kelime etmeden nasıl her zaman ne hissettiğimi biliyor?

Fısıldıyorum, "Bu olamaz."

"Zaten oldu."

Öfke midemde sıcak, ekşi bir top oluşturuyor, ama sadece onun haklı olduğunu bildiğim için.

"Bana bak."

Emrettiği şeyi yapmak için cesaretimi toplamam bir anımı aldı. Yaptığımda, onu bana yakıcı bir yoğunlukla bakarken buldum.

Sesi alçak, "Ama bundan sonra ne olacağı sana bağlı. Sana baskı yapmayacağım. Eğer gerçekten istediğin buysa ortadan kaybolacağım. Senden tek istediğim bana karşı dürüst olman. Oyun oynamayalım."

Yüz ifadesi çok ciddi. Gözleri benimkileri arıyor. Başparmağı enseme hafifçe okşuyor ve omurgam boyunca tüylerimi diken diken ediyor.

Boğazımı tırmalayan duygularla savaşarak, "Kolye için teşekkür etmeyi unuttum," diyorum.

"Bir şey değil. Seni ne zaman öpebileceğimi söyle. Ağzına ihtiyacım var."

Göz temasını kesiyorum, hiperventilasyon geçirmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Barın arkasındaki duvarda asılı kara tahta menüye bakarak kekeliyorum: "Ve güller. Onlar için de teşekkür ederim."

"Tadının nasıl olduğunu düşünmeden duramıyorum. Nasıl ses çıkardığını. Boşaldığında sırtımı nasıl tırmaladığını. Daha fazlasını istiyorum

hepsinden. Senden daha fazlasını istiyorum."

Gözlerimi kapatıp fısıldıyorum, "Killian. Lütfen."

Beni bar taburemden çekip kucığına ve kollarına aldı.

Beni sıkıca kavırıyor, boğazıma doğru derin nefes alıyor. Sesi boğuk çıkıyor. "Beni içeri al. Seninle ilgilenmeme izin ver. Bana güven, ben de sana dünyayı vereyim. İstedığın her şeyi sana vereceğim."

"Bu delilik."

"Evet. Kimin umurunda? Bu gerçek ve önemli olan da bu."

Sözlerindeki tatlılık, sesindeki nezaket, bana sarılışındaki şefkat... Bu adam kalbimi kırıyor.

Yüzümü boynuna saklayarak fısıldıyorum, "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyor musun? Bunun şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey gibi görüldüğünü?"

"Ben senin baban değilim, Juliet."

İnleyip uzaklaşmaya çalıştığım da çenemi avucunun içine alıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Ben senin baban değilim."

Ses tonu sert. Gözleri öfkeyle parlıyor. Üzgün ve hakarete uğramış durumda ve içimdeki küçük, acınası bir parça ellerini göğsünde kavuşturup iç geçiriyor.

O aptal kaltağı boğup bayıltacağım.

"O olmadığını biliyorum," diyorum, kalbim çılgınca çarparken gözlerinin içine bakarak. "Ama gerçekte kim ya da ne olduğunu bilmiyorum. Çünkü bulunduğum yerden manzara oldukça kafa karıştırıcı."

"Nasıl yani?"

"Uyduları hackliyorsunuz. Geçmiş kontrolleri yapıyorsunuz. Kartvizitlerinizde gelişmiş coğrafi konum teknolojisi var. Shakespeare'den alıntılar yapıyor, cömert hediyeler veriyor ve bir gökdelende tek başına, sadece kilometrelerce siyah mermerle yaşıyorsun. Dünyadaki herkes seni bir isimle tanıyor ama sen benden sana başka bir isimle hitap etmemi istiyorsun. Senin bir

Acımasız bir katil olarak biliniyorsun ama bana karşı tam bir beyefendisin." Yanaklarım renklendi. "Yatakta hariç."

"Yatakta bir beyefendiye ihtiyacın yok, kadın." diye homurdanıyor.

"Hayır, bilmiyorum! Bunu biliyor olmanız tam olarak benim amacım! Tüm bu çelişkili bilgilerle ne yapmam gerekiyor? Sözünü tutuyorsun, düşünceli jestler yapıyorsun, güzel aşk notları yazıyorsun ve kelimenin tam anlamıyla ayaklarımı yerden kesiyorsun, ama aynı zamanda sokak ortasında bir çatışmada adam öldürüyorsun!

"Gangster olman dışında nasıl mükemmel bir adam gibi görünebiliyorsun? Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Bir süre sonra, "Kimse mükemmel değildir." dedi.

Bıkkınlık içinde inliyorum, tekrar kollarından çekilmeye çalışıyorum. Ve yine buna izin vermiyor, onun yerine beni daha yakına çekiyor.

"Demek ki her şey her zaman yüzeyde görüldüğü gibi değil," diyor, sesi şimdi aceleci. Gözlerindeki bakış kadar acil. "Bu, kendine ve bana güvenmen gerektiği anlamına geliyor. Eğer güvenirsen -eğer güvenebilirsen- yemin ederim sana her şeyi anlatacağım. Ama önce sen gitmelisin, genç kız. Kafadaki ve geçmişindeki tüm o saçmalıkları bırakmalı ve kalbine güvenmelisin."

Açıkça söylüyorum, "Annem kalbine güvendi. Sonunda paramparça oldu."

Nefesimi kesecek kadar yoğun bir bakışla bana bakıyor. Sesi bir oktav düşerek yavaşça, "Sana böyle bir şey olmasına izin vereceğime gerçekten inanıyor musun?" dedi.

Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum çünkü ağzımdan çıkacak otomatik "evet" gerçek değil.

Gerçek şu ki -ne kadar saçma, imkânsız ya da çılgınca olursa olsun- benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tereddüt etmeden feda edeceğine inanıyorum.

Sesim belli belirsiz, şok olmuş bir fısıltıyla çıkıyor. "Hayır. Senin beni her zaman güvende tutacağını düşünüyorum."

"Yapardım," diye ısrar ediyor, gözleri duyguyla parlıyor.

"I
olacak. Yemin ederim."

Diğer tarafındaki bar taburesinde oturan kadın "Eğer o ilgilenmiyorsa, seksi şey, ben kesinlikle ilgileniyorum" diyene kadar birbirimize bakıyoruz.

Onu görmezden geliyoruz.

"Ama yapamam... senin bu yaşam tarzın... bu... bu yanlış."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor, sanki bana söylemek istediği ama söyleyemediği şeyler varmış gibi.

Ya da yapmayacak.

Çünkü merhaba, büyük sırlar. Sağlam ilişkilerin kesinlikle üzerine inşa edilmediği şeyler.

İşte o zaman fantezi dünyasına yaptığım küçük yolculuk, asfalta çarpan kilitli lastikler gibi ani bir gıcırtyla sona eriyor.

Killian'la birlikte mutlu bir geleceği paylaştığımızı hayal ederek kafamın üzerinde oluşturduğum parlak balonu patlatarak nefesimi veriyorum.

Tanrım, ben bir aptalım. Güzel bir yüz ve güzel sözler ve bacaklarım sosisli sandviç ekmeği gibi yarıldı.

"Olamaz," diyor usulca, yüz ifademi inceleyerek. "İşte yine başladın."

Toplayabildiğim kadar vakarla kendimi onun kollarından kurtarıyorum. Ayağa kalktım, bir elimle saçlarımı düzelttim, omuzlarımı düzelttim. Sonra ona bakıp, "Haftanın geri kalanında buradayım. Bunu zaten bildiğinizi varsayıyorum."

Çenesindeki bir kas zıplayarak başıyla onaylıyor. Başının üzerinde fırtına bulutları toplanıyor. Konuşmanın gidişatı hoşuna gitmiyor.

Çok kötü. Yetkili o değil.

"Tamam. Önerim şu. Yürüttüğümüz bu şey sürdürülemez. Gerçek hayat değil. Ama önümüzdeki beş gün boyunca..." Doğru kelimeyi arıyorum ama bulamıyorum. "Her ne haltsa olabilir. Sadece burada. Bu kasabada. Pazar günü eve döndüğümde her şey bitecek. Temelli olarak."

Daha dün gece ona bunun sadece bir kez olacağını söylememişim gibi davranarak durup yanıtını bekliyorum. Annem her zaman bir kadının fikrini değıştirme hakkını saklı tuttuğunu söylerdi.

Dişlerini sıkarak, "Demek teklifiniz bu. Beş gün. Sonra sonsuza dek yollarımızı ayırırız."

"Evet."

Üzerimde yükselirken azı dişlerini birbirine geçiriyor. Vücuduna ve boyuna ilk kez tam olarak bakarken, barda yanındaki kadın usulca soluk soluğa kalıyor. Taburesinden baygın bir şekilde düşse hiç şaşırmazdım.

Göz göze gelene kadar eğildi. "Anlaşma yok." diye homurdanıyor.

Sonra yanımdan geçip bardan çıktı ve arkasında baygın kadınlardan oluşan bir iz bıraktı.

Ellerimi havaya kaldırıp "Tanrı aşkına, kendinize gelin!" diye bağıryorum.

Sonra Killian'ın gittiği yönün tersine doğru fırladım.

Otel odama döndüğümde oda servisi siparişı verip televizyon izlemeye çalışıyorum. On dakika sonra sabırsızlıkla kapatıyorum. Tekrar volta atmayı deniyorum ama faydası olmuyor. Saçımı başımı yolacağım ama bu gereksiz yere dramatik ve acı verici görünüyor. Bu yüzden yemek gelene kadar yatağımın kenarında oturarak bekliyorum.

Bir lokma bile tatmadan kürekle yedim. Kaynar suda banyo yapıyorum. Çıkıp aynada kendime bakana kadar sıcaklığı hissetmiyorum. Derimden buhar yükseliyor. Tüm vücudum kıpkırmızı. Yeni pişmiş bir ıstakoza benziyorum.

Fin ve Max'e mesaj bıraktıktan sonra tekrar yürümeye başlıyorum. Duvardaki saate baktığımda, bardan ayrılmamdan bu yana sadece bir saat geçtiğini fark edince yüksek sesle inliyorum.

Böyle giderse sabaha deli gömleği giymiş olacağım.

Ellerimi ovuşturarak tekrar volta atmaya başlıyorum ama içimden bir ses odanın ortasında durup pencerelere bakmamı sağlıyor. Tül gibi beyaz perdeler çekilmiş. Onların ötesinde, akşam marinayı ele geçirmiş.

Pencereleri fark etmem için bir neden yok ama tarif edemediğim bir çekim hissediyorum. Neredeyse istemeyerek onlara doğru sürükleniyorum, kalbim boğazımda.

Bir kenarda duruyorum ve perdenin bir köşesini geri çekerek aşağıdaki sokağa bakıyorum.

Ve orada, ele geçirilmiş bir adam gibi bir ileri bir geri volta atan Killian.

Perdeyi indiriyorum ve kendimi duvara yaslıyorum.

"Bir daha bakma, Juliet. Sakın o perdeleri açıp ona bir daha bakayım deme. Sarhoş ol. Uyumaya git. Gerekirse bir atkı ör. Ne olursa olsun, ona bakma."

Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum, nefesimi tutuyorum ve nabzımın kulaklarımda uğuldamasını dinliyorum. Sonra dev bir rüzgârla nefesimi veriyorum ve perdeleri tekrar açıyorum, bu sefer onları birbirinden ayırıyorum.

Beni pencerede görene kadar ellerini açıp kapayarak bir sokak lambasından diğerine gidip geliyor. Sonra olduğu yerde durdu ve bana baktı.

Tüm özlem, hayal kırıklığı, öfke ve arzu yüzünde. Hepsi.

Ve sandığımdan daha da aptalım, çünkü ne yaptığımı anlamadan parmaklarım elbisemin önündeki düğmelerin yolunu buluyor.

Sokağın karşısından bile gözlerinin parladığını görüyorum. Dikkatinin keskinleştiğini hissediyorum. Odak noktasının, rüzgârda avının kokusunu alan bir avcının gibi değiştiğini hissediyorum.

Kıpırdamadan duruyor ve hızla çalışan parmaklarımın altında elbisenin bedeni parçalanıp ortaya çıkarken beni izliyor

Belime kadar. Parmak uçlarımla yavaşça dış hatlarını çizdiğim bir sütyen giyiyorum.

Bir şeyler mırıldanıyor. Bir yemin, şüphesiz. Gözleri iki yanan kömür gibi, korkutucu derecede yoğun ve delici.

Tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyorum ama kanımda bir heyecan ve kulaklarımda çarpan dalgaların sesi var. İstesem bile durabilir miyim emin değilim.

Elbiseyi omuzlarımdan kaydırıyorum, böylece belimde toplanıyor. Arkama uzanıyorum ve sütyenimi çıkarıyorum. Kollarımdan aşağı kaydırıp bırakıyorum, sonra ellerimi çıplak göğüslerimin üzerinde kavuşturup ona bakıyorum.

Sonra titreyerek pencerelerden uzaklaşıyorum ve yatağın kenarına oturuyorum.

Beni fazla bekletmiyor.

Altmış saniyeden kısa bir süre içinde kapıya çarpıyor.

JULES

He iter Ben için benim geri üzerinde ve yatağa yatırıp, kollarımı başımın üzerinde tutuyor.

"Tamam, hırsız," diye homurdanıyor, gözleri alev alev yanıyor

Öfke. "Bunu senin yönteminle yapacağız. Beş gün o zaman. Ama bittiğinde, bana sadece kalbini vermiş olsaydın, istediğin her şeyi sana verebileceğimi unutma."

Ağzını benimkine yapıştırıyor.

Ve Tanrım, vücudumda tatlı bir heyecan dolaşıyor. Bana karşı çok öfkeli, sert davranacağını biliyorum ama yine de o kadar tahrik olmuş durumdayım ki neredeyse titriyorum.

Öpüşmeyi kesiyor, beni karnımın üzerine yuvarlıyor, elbisemi belime kadar itiyor ve külotumu indiriyor. Kot pantolonunun fermuarını yırttığını duyuyorum. Sonra sadece bir elini kullanarak bileklerimi tekrar başımın üzerinde tutuyor.

Hiçbir ön hazırlık yapmadan, hazır olup olmadığımı bakmadan, tek bir kelime bile etmeden içime giriyor.

Eğilerek haykırıyorum.

"Evet," diye homurdanıyor. "İstediğin bu, değil mi? Benden istediğin tek şey bu. Ve bunu alacaksın, hırsız." Sesi tehlikeli bir şekilde alçalıyor. "Hepsini alacaksın."

Kalçamdan tutup beni yere yatırdı ve sikmeye başladı. Bunu yaparken, dişlerini sıkarak benimle İrlandaca konuşuyor.

Bunlar aşk sözcükleri gibi gelmiyor. Bir hayvan dili gibi

sert sürtünmeler, homurdanmalar ve hırıltılardan oluşan bir sel.

Uzun, karmaşık bir lanet gibi. İçime tekrar tekrar giriyor, elleri bileklerimi sıkıca kavlıyor, nefesi sert pantolonlarla geliyor.

O kadar sert boşalıyorum ki hıçkırmaya başlıyorum.

Anında dondu kaldı. Bileklerimi serbest bırakarak üzerime eğiliyor ve dirseklerini başımın iki yanına yerleştiriyor.

Kederli bir sesle fısıldıyor, "Tanrım. Oh lanet olsun. Çok özür dilerim. Seni incittim."

"Hayır. Yapmadın. Lütfen durma."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve şefkatle yanağımdan öpüyor. Nefes alış veriş sert ve düzensiz. "Seni incitmediğime söz ver. Yapsaydım buna dayanamazdım."

"Söz veriyorum.

Yemin ederim."

"Bana söyleyecek misin?" "Evet."

"Şu anda korkmuyorsun değil mi? Sadece beni yatıştırmaya çalışmıyorsun değil mi?"

Hafifçe inleyerek kalçalarımı döndürüyorum. "Killian. Buna bayılıyorum. Harika hissediyorsun."

"O zaman neden ağlıyorsun aşkım?" diye fısıldıyor.

Sevgiler. Oh, nasıl da acıtıyor. Kalbime saplanmış bir kılıç gibi acıtıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yüzümü çarşafalara çeviriyorum.

Sesim boğuklaştı, "Nedenini biliyorsun" dedim.

Kesik kesik soluması dışında hareketsiz. İçimde derinlere gömülü siki zonkluyor ama o bunu görmezden geliyor. Yanağıma tekrar öpüyor, burnunu saçlarıma sokuyor.

Sonra kayarak içimden çıkıyor, beni sırtüstü çeviriyor ve yüzümü ellerinin arasına alarak tekrar içime giriyor. Gözleri duyguyla parlıyor, fısıldıyor, "Hayır. Söyle bana."

Gözlerindeki o bakış ezici. Bu ihtiyaç. O çaresiz özlem. Başımı çeviriyorum, kesik kesik nefes alıyorum.

Boynumu, çenemi, şakağıma öpüyor. Parmaklarını saçlarıma doluyor. Bana daha da sokuluyor, hayatı buna

bağlıymış gibi yüzümü izliyor.

Bacaklarımı beline, kollarımı da sırtına doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Anlat bana," diyor kulağımın dibinde.

Kalçalarımı döndürüyorum ve sessiz kalıyorum. Ağzımı açarsam daha fazla hıçkırık çıkacağını biliyorum.

"Bana bunun, tanışmadan önceki haline dönemeyeceğini bildiğin için olduğunu söyle," diye fısıldıyor. "Dönemeyeceğim gibi."

"Killian-"

"Mantıklı olmasa da, benim seni istediğim gibi sen de beni istediğin için olduğunu söyle. İmkansız olsa bile."

Nefesimi tutamıyorum. O içimde, her yerimde, ağırlığı, sıcaklığı ve yoğunluğu ve ben onun altında her şekilde açığa çıkıyorum. Atan bir kalp ve çıplak bir sinir yığınının başka bir şey değilim.

Nazikçe, "Başka hiçbir şeyin bunun kadar iyi olamayacağını bildiğin için olduğunu söyle." diyor.

Yalvarıyorum, "Lütfen tatlı olma. Tatlı olduğun zaman sana karşı savunmam kalmıyor."

Başını göğüslerime doğru eğiyor ve burunlarını sokuyor, sert meme uçlarımı yalıyor, dişleriyle nazikçe yokluyor.

Zevkten çılgına dönmüş bir halde inliyor ve ağzına doğru eğiliyordum.

Kalçalarını yavaş ve sabit bir şekilde hareket ettirmeye başlıyor, derin ama nazikçe itiyor. Onun için açgözlüyüm, ellerimi tişörtünün altından sırtına doğru kaydırıyorum, çalışırken kaslarının verdiği hissi seviyorum. Teninin pürüzsüzlüğünü ve sıcaklığını seviyorum.

Göğüslerimin arasında gidip geliyor, emiyor ve yalıyor, kalçalarını esnetirken kocaman elleriyle onları kavırıyor. Nefes nefese kalıyorum. Terliyorum. Umutsuzca parçalanmamaya çalışıyorum.

Ben kıvranıp titrerken, başka bir orgazmın eşiğindeyken, elini boğazıma doluyor ve başparmağını şah damarıma bastırıyor.

Sonra beni daha sert sikiyor.

Adını sayıklıyorum.

Başını göğüslerimden kaldırıyor ve ağzını kulağımın yanına koyuyor. Sesi karanlık, karşı konulmaz bir emir gibi.

"Gel."

Anında yaparım.

Ben onun etrafında çırpınırken inliyor, başım geriye eğik, haykırıyorum. Tırnaklarım sırtındaki kaslara batıyor. Kalçalarım onun kalçalarının etrafında kenetleniyor. Ağzından hâlâ sıcak ve ıslak olan meme uçlarım serin havada zonkluyor ve ağrıyor.

Kalçalarının yumuşak, yuvarlanma hareketini bir kenara bırakıyor ve daha hızlı ve daha çılgınca içime pompalıyor. Yatak başlığı tekrar tekrar duvara çarpmaya başlıyor. İnliyor, titriyor ve saçlarımı çekiyor.

Sonra çok acı çekiyormuş gibi bir sesle hareketsiz düşüyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onun da yüzünde aşırı acı dolu bir ifade olduğunu görüyorum. Nefes nefese, "Ne oldu? Neyin var?"

Sıkılmış bir çeneyle cevap veriyor. "Prezervatif takmadım."

"Tanrım, beni korkuttun." Yatağa yaslanıp gevşiyorum, gerginliğin uzuvlarımdan akıp gitmesine izin veriyorum. "Yuvarlan."

Bakışları bulanık, şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

"Neden?" "Ağzıma boşalmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Nefes almayı bıraktı. Sonra bir anda sırtüstü yatıyor ve ben de onun üzerine binmiş, vahşi gözlü yüzüne gülümsüyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm gangster." diye fısıldadım.

Kalçalarımı döndürüyorum, o da inliyor. Çıplak göğüslerimi okşamak için uzanıyor. Gözlerini kapatıyor. Ellerimi geniş göğsünün üzerinde düzleştiriyorum ve kalçalarımı tekrar yuvarlayarak klitorisimi pelvisine sürtüyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor belli belirsiz. "Amin çok ıslak.

Çok ateşli. Çok lanet-"

Daha hızlı öğütmeğe başladığımda, zevk dalgaları gönderen bir ritim bulduğumda başka bir inilti ile kesiliyor

İçimde dalgalanıyor ve göğüslerimi ellerinde zıplatıyor.

Kalçalarımı kavlıyor ve içime doğru itiyor, vücudu sarsılıyor, boynundaki tüm tendonlar dışarı çıkıyor.

"Benim için çok sertsin." Nefes nefese kaldım. "Oh Tanrım. Yine boşalacağım. Killian. Killian-"

Aynı anda iki meme ucumu da sıkıyor. Başımı arkaya atarak onun üstünde titreyerek ve inleyerek orgazm oluyorum.

"Bebeğim-ah kahretsin, yapamam- yapamam-"

Göğsünden derin, kırık bir inilti kopuyor. Tamamen hareketsiz kalıyor, vücudundaki her kas geriliyor. Üzerinden kalkıp zonklayan sikini dilimin üzerine dökülmeden önce ağzıma almak için zar zor yeterli zamanım oluyor. Elimi şaftının etrafına sarıp emiyorum.

Parmaklarını saçlarıma doladı, bağırarak ağzıma sokuldu.

Onun parçalanışını izlerken garip bir haz duyuyorum. Ağzımla, ellerimle, dilimin her vuruşunda ve kayışında ona verdiğim zevke kendini tamamen kaptırmasını izlemek. Çok büyük, çok güçlü ve kuvvetli ama çaresiz, ağzımın içinde kontrolsüzce sarsılıyor, adımı bir dua gibi sayıklıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bana verdiği her damlayı yutuyorum.

Bununla birlikte, aramızdaki bu şeyin tam bir felaketten başka bir şey olacağına dair son inkar parçalarım da gidiyor.

Biliyordum ama şu ana kadar kabullenmemiştim.

Birbirimizi yakıp kül edeceğiz.

Bir süre sonra yan yatmış, ona yaslanmış, başımı göğsüne yaslamış ve bacağımı onunkilerin arasına sıkıştırmış bir halde uyanıyorum.

Odanın karşısındaki şifonyerin üzerindeki kablo kutusunda parlayan küçük mavi ışık dışında oda karanlık. Kulağımın dibinde Killian'ın kalbi yavaş ve sabit bir şekilde çarpıyor.

"Uykunda benim adımı söyledin." diye mırıldanıyor.

Umarım bunu uyduruyordur çünkü aksi takdirde aşağılanmaktan öleceğim. "Hiç uyuyor musun?"

"Senin yanında değil."

Saçlarımla oynayarak başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Onunki çok büyük, sıcak ve rahat. Tehlikeli derecede rahat. Hayatımın sonuna kadar bu yatakta kalabilirim.

"Sana bir sorum var." "Hmm."

"Beni her zaman nerede bulacağını nasıl biliyorsun?"

Sesi son derece yumuşak, "Tıpkı bir pusulanın gerçek kuzeyi nasıl bulacağını bilmesi gibi" diyor.

Hassiktir. Yine tatlı davranıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yavaş, sakın bir nefes alıyorum.

Kıkırdayarak beni sıkıyor. "Ne kadar da yumuşaksın," diye fısıldıyor.

"Bakın kim konuşuyor. Ve pusulalar gerçek kuzeyi göstermez. Manyetik kuzeyi gösterirler ki bu aynı şey değildir."

"Biliyorum. Ama aynı romantik çağrışımı yapmazdı. Gerçek kuzey bir örtmece-"

"Sakın söyleme," diye yalvarıyorum. "Tanrım. Lütfen. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, kızım. Sadece kale duvarlarına tırmanmaya çalışıyorum." "Peki, kes şunu."

"Hayır."

Nefesimi düzensiz bir şekilde veriyorum. Yemin ederim, bundan sonra bir çeşit kalp ameliyatına ihtiyacım olacak. En azından dörtlü bypass.

Bir süre sessizlik içinde yatıyoruz, nabzımın normale dönmesine yetecek kadar uzun bir süre. Parmaklarım karnının mimarisi üzerinde uzun bir gezintiye çıkmaya karar veriyor. Onun

Cildi saten gibi. Karın kasları elik gibi. İşaret parmağımıla göbük deliğinin dış hatlarını hafifçe izdiğimde, göğsünden narin bir titreme geçiyor.

Fısıldıyorum,

"Killian?" "Evet,

genç kız?"

"Sizden Kızıl Haç'a bir milyon dolar vermenizi istesem, bunu yapar mıydınız?"

"Tabii ki." Düşünceli bir duraklama. "Soruyor musun?" "Sanırım yle. Evet."

"Tamamdır."

"Tamam. Teşekkür ederim." Duraksama sırası bende. "Nereden bileceğim?"

Sesi ılıklaşır. "Bir şeyler düşüneceğim. Hazır konu açılmışken yapmamı istediğiniz başka hayırsever bağışlar var mı?"

Düşünerek, parmağımı sert karnının ortasındaki o büyüleyici küçük girintinin etrafında ve çevresinde gezdiriyorum. Eğilip dilimle okşama dürtüsüne direniyorum. "Muhtemelen mi? Ama..."

Dikkatinin keskinleştiğini hissediyorum.

"Ama ne?" "Boş ver. Kulağa garip gelecek."

"Bu işin peşini bırakacağımı düşünüyorsanız, beni hiç tanı mıyorsunuz demektir."

İ ekerek, "Peki. Başka bir hayırsever bağış yerine yapmanızı istediğim şey, um... kötü bir şey değil."

"Ne oldu?"

"Hayır, bu kadar. Kötü bir şey yapmamamı istiyorum."

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek bir süre sessizce bunu düşünüyor. "Ne tür bir şey mesela?"

"Birini seç. Sen bir mafya patronusun. Eminim günlük programınızda yaptığınız ve aklınıza gelen bir düzine kötü şey vardır."

Dşnyormuş gibi yapıyor. "Yani... arabamla bir bykanneyi ezmeyeyim mi? Çünkü bunu Salı günleri için planladım."

"Ha ha."

"Çarşamba günleri genellikle bir varil dolusu yavru köpeği vururum. Perşembe günleri körlerin karşıdan karşıya geçmesine yardım eder ama ışıklar değiştiğinde onları yaya geçidinin ortasında bırakırım ve Cuma günleri biraz ışık dolandırıcılığı yapmayı severim. Kimlik hırsızlığı, tele-pazarlama dolandırıcılığı, bu tür şeyler."

"Sen bir pisliksin."

"Bunu seveceksiniz, hafta sonları genellikle birkaç düzine toz çörek alır ve yerel evsizler barınağına götürürüm."

Gözlerimi devirerek ben yumuşayana kadar bekliyor. "Tamam, senin aptal oyununu oynayacağım. Bu neden kötü olsun ki?"

Bir kahkahayı bastırıyor. "Çünkü pudralı çörekler aslında yapıştırıcı ve bebek pudrasıyla yuvarladığım sade çörekler."

İç çekiyorum.

Beni sırtüstü yatırıyor, ağır bir bacağını iki bacağımın üzerine atıyor, dirseğinin üzerinde yükseliyor ve bana gülümsüyor. "Pazartesi günleri için ne planladığımı söyleyene kadar bekle, kızım."

Ben de alaycı bir şekilde, "Dur tahmin edeyim. Bir hastaneyi bombalamak mı? Belediyeye ait bir su kaynağını zehirlemek mi? Berbat stand-up gösterinle bütün bir komedi kulübü seyircisini öldürmek mi?"

Gülümsemesi bir sırtışa dönüşüyor, güzelliğiyle baş döndürüyor. Sadece loş bir mavi ışığın aydınlattığı gölgeler içinde bile adam nefes kesici.

"Daha iyi. Bakirelerin bekaretini bozmak."

Homurdanıyorum. "Ve hiç şüphesiz zavallı şeyleri kendine aşık ediyorsun."

Gülümsemesi kayboluyor. Dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Umarım."

Başımı çeviriyorum, yüzümü boynuna saklıyorum. Elini kolumda ve omzumda gezdiriyor, sonra başımı kucaklıyor. "Ve iki öfkeli ateşin bir araya geldiği yerde, öfkelerini besleyen şeyi tüketirler." diye fısıldıyor.

Sesim boğuk çıkıyor. "Eğer bana bir kez daha Romeo ve

Juliet'ten alıntı yaparsan, olacaklardan ben sorumlu olmayacağım.

olur."

"Bu Romeo ve Juliet'ten değildi, kızım. O Hırçın Kız'dı."

"Oh. Yani ben şimdi bir cadaloz muyum?"

"Çıplak testislerimin kızgın yumruklarınızın kolayca ulaşabileceği bir yerde olduğunu düşünerek cevap vermeyi reddediyorum."

Burnumu kırıştırıyorum. "Testis deme."

"Neden demeyeyim?"

"İğrenç bir kelime. Neredeyse 'nem' kadar iğrenç."

Kıkırdıyor. "Bunu not alacağım. Bilmem gereken başka yasak kelimeler var mı?"

Boynuna doğru kaşlarımı çatıyorum. "Eğer sözlükte yazıyorsa, yasaktır."

"Ah. Yani kapa çeneni dediğini duyuyorum."

"Evet. Şimdi. Yoksa kızgın yumruklarım işe koyulacak."

Beni kollarında daha da yakınlaştırırken, göğsü sessiz kahkahalarla titriyor. Sinirlenerek karnını ittiğimde, boynumun her tarafına yumuşak, şefkatli öpücükler bırakıyor.

"Beni öldürüyorsun, şeytan adam." diye mırıldandım.

"Hemen arkandayım, küçük hırsız." Kıçımı avuçluyor, sıkıyor, kalçalarını benimkilere doğru esnetiyor, böylece ereksiyonunu hissediyorum. Sesi boğuklaşıyor. "Şimdi içinde olmak istiyorum."

"Eğer konuşmayı kesmeni sağlayacaksa, ben varım."

"Sessiz olmamı istediğine emin misin? Çünkü hatırladığım kadarıyla bu şekilde konuşmamdan çok hoşlanıyordun."

Avustralya aksanı yeniden ortaya çıktı. O yine Chris Hemsworth, kötü piç.

Ama ben aptal değilim. Bacaklarımı açıp onu içime çekiyorum, gözlerimi kapatıp bir şairin kalbine ve gözlerinin ardındaki karanlıkta yüzen binlerce söylenmemiş sırra sahip tehlikeli gangsterim yerine benimle sevişmesini tercih ettiğim aktörmüş gibi davranıyorum.

JULES

W Ertesi sabah uyandıgımda yine gitmişti. Bu sefer bir öncekinden daha çok acıyor.

Günümü şehirde amaçsızca dolaşarak geçiriyorum. Sanırım bu benim yeni rutinim olacak. Güneş okyanusun üzerinde batarken, onu orada bulacağımı bildiğim için son iki gecedir gittiğim restorana geri dönüyorum.

Ya da o beni bulur. Mıknatısların birbirlerini böyle çekmek gibi komik bir yolu vardır.

Bu kez geldiğinde üzerinde lacivert ince çizgili muhteşem bir takım elbise, beyaz ipek cep mendili ve ayna parlaklığında parlatılmış siyah deri mokasen ayakkabılar var.

Saçları mükemmel. Sakalı kesilmiş. Kravat takmıyor, bu yüzden boğazının güçlü sütunu, dövmesi ve her şeyiyle ortada. Şık sofistikeliğin ham erkeksilikle birleşimi yıkıcı.

İngiliz aksanı gibi.

Chris Hemsworth yerine, bu gece James Bond.

Dirseğini bara yaslayarak Harley'e, "Votka martini. Çalkalanmış, karıştırılmamış."

Harley şaşkınlıkla ona bakar. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Şarap kadehimi sahte bir selamla ona doğru kaldırıyorum. "Amin."

Killian barmene kayıtsızca gülümser. "Ve çok kuvvetli çalkalamayın. Buz votkayı zedeleyecektir." Bana dönüp sıcak, yarım gözlü bir bakış gönderdi. "Merhaba."

"Size de merhaba Bay Craig."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bay Craig kim?"

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Daniel Craig. Aktör olan mı?"

James Bond gibi mi?"

Killian boğuk, çok seksi, yumurtlamaya neden olan bir kahkaha atar. "Hayır. Sean Connery en iyi ve tek Bond'dur. Diğer tüm adamlar sadece vitrin süsü."

"Sana maço, şeytana pabucunu ters giydireceğim. O konuda haklısın. Ama Sean Connery'nin süper kalın bir İskoç aksanı vardı."

Killian bana yaklaşıp sırtıyor. "Bunun gibi süper kalın bir İskoç aksanı mı?"

Evet, aynen öyle. Onu çıplak ellerimle boğabilirim.

"Suç hayatına dönmeden önce aktör müydün?" Sosyetik İngiliz Bond aksanına geri dönüyor. "Hayır. Ben bir çiftlik çocuğuydum. Oyunculuğa başlamam suç dünyasına girmemden sonra oldu.

suç hayatı."

Bakışlarımı tutuyor. Kendisinininki gözünü kırpmadan. Az önce bana gerçeği söyledi, ne kadar tuhaf olsa da.

"Bir çiftlik çocuğu," diye düşündüm, bu fikre ısınarak.

"İrlanda'da mı?" Başını sallıyor.

"Ailen sana ev işleri yaptırdı mı?" Tekrar başını sallıyor.

Büyülenmiş bir şekilde gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Killian genç bir çocukken çiftlikte günlük işlerini yapıyordu. At ahırlarını temizliyor. Tavukları besliyor. İnekleri sağlıyor.

İmkansız.

"Kardeşin var mı?"

Duraksaması sonsuz küçüklükte. "Bir."

Yüzüne bakıyorum, bir şeyi söylemeden bıraktığını biliyorum. "Bir...?"

"Sol," diyor, sesi alçalarak. "Artık bir kardeşim kaldı."

"Bu doğru. Kardeşin. Bana sen söyledin." Bir süre sonra, "Bekle. Sol mu?"

Tereddüt ederek dudaklarını ıslatıyor. "Sekiz kişiydik. Sadece iki kişi hâlâ hayatta."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. Kazalar mı? Hastalıklar mı? Daha kötü bir şey mi? Aynı ailede altı kardeşi orta yaşa gelmeden önce ne götürür? Sormak için can atıyorum ama burnumu sokmak istemiyorum.

Adamın menisini yuttuğumu düşünürsek aptalca.

Yüz ifademi okuyan Killian yumuşak bir sesle, "Yangın çıktı," dedi.

Kalbim durdu. Elim ağzımı kapatmak için havalanıyor. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

Saçımın bir tutamını okşamak için uzanıyor, iki parmağının arasından yavaşça geçirirken dikkatle bakıyor. "Teşekkür ederim."

"Peki ya ailen? Onlar hala hayatta mı?"

Gözleri çok uzaklarda, mırıldanıyor, "Gitti. Herkes gitti. Her şey. Önemli olan her şey. Bana kalan tek şey intikamdı."

Kendine gelmeden önce bir an için uzaklarda bir yerde duruyor. Puslu bakışları keskinleşiyor. Gözleri ışığı topluyor, bir bıçağın kenarı gibi tehlikeli bir şekilde parlıyor. Elini yanına indiriyor ve bara bakacak şekilde doğruluyor.

Harley dramatik bir gösterişle önüne bir martini koydu. "Votkanız çürükse, Kral Arthur, yönetime şikayette bulunmaktan çekinmeyin."

Kıkırdayarak kaçıyor.

Yanakları kızarmış, çenesi gerilmiş olan Killian martiniyi kapar ve tek bir yudumda içer.

Bu sırada, söylediği tek bir kelime zihnimde tekrar tekrar yankılanırken profiline bakıyorum.

İntikam.

Ailesini alan yangın bir kaza değildi.

Sanki yasaklanmış, kilitli bir kapı aralanmış ve bir parça ışık ortaya çıkmış gibi hissediyorum.

Henüz bir çocuktuk, ailesi bir yangında ölmüştü ve ona kalan tek şey onların intikamını almaktı.

Sessizce "Kimin yaptığını biliyordun." dedim.

Boş martini bardağını dikkatlice barın üzerine koyar. Boğazı çalışıyor. Bana bakmıyor.

"Onu sen öldürdün. Ya da onları."

Kaskatı ve tepkisiz, sessizliği kelimeler olmadan bir cevap veriyor.

"Ve her şey böyle başladı," diye fısıldıyorum, bunu söylerken haklı olduğumu biliyorum. "Çiftlik çocuğu intikamın tadını aldı ve asla arkasına bakmadı."

Aniden bana dönüyor, gözleri alev alev yanıyor. Ürkek bir sesle, "Her lanet gün geriye bakıyorum. Nereden geldiğimi ve yaptığım şeyi neden yaptığımı hatırlamak beni ayakta tutan tek şey."

Normal sesi geri geldi. O zengin İrlandalı aksanıyla, şimdi duygu yüklü. O yine kendisi, tüm sert kenarları ve keskin açılar, güzel, cilalı bir kabuğun altında demir bir irade tarafından kontrol edilen kaotik duyguların kasırgası.

Ama şimdi perdenin arkasına baktım. Broadway şovunun sahne arkasına bir göz attım.

Killian Black kötü doğduğu için ya da bu işte iyi olduğu için ya da olmayı tercih edeceği başka bir şey olmadığı için bir suçlu değil.

O bir suçlu çünkü dünya onun kalbini kırdı ve acısının büyüklüğüyle nasıl başa çıkacağını bilmesinin tek yolu şiddetti.

İntikam yoluyla.

Kan dökerek.

Bakışlarını tutarak, "Bir konuda yanılmışım" diyorum.

"Ne?" diye tersledi.

"Sen babam gibi değilsin. O insanları incitmeyi sever. Bundan zevk alır."

Killian bana bakıyor, göğsü hızla inip kalkıyor, çenesi ve elleri kenetlenmiş. Gözleri karanlık, o kadar karanlık ki anlaşılmaz.

Fısıldıyorum, "Yaptığın işi sevdiğini hiç sanmıyorum."

O kadar hareketsiz kalıyor ki nefes alıyor gibi görünmüyor. Dudakları aralanıyor ama sessiz kalıyor, ifadesi sersemlemiş.

Killian nefes verene ve balon patlayana kadar böyle, nefes nefese, yoğun bir balonun içinde kilitli kalıyoruz.

Kolumdan tutup restoranın arka tarafına doğru ilerliyor ve beni kalabalığın arasından geçiriyor.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermiyor. Sadece kolumu sıkıca kavrayarak yürümeye devam ediyor.

Mutfağa doğru gittiğimizi fark edene kadar masaların yanından geçiyoruz. Killian sallanan mutfak kapılarını açıyor ve bana yemek pişiren ya da tabaklayan şef yardımcılarıyla dolu koridorlarda rehberlik ediyor, hepsi de işlerine dönmeden önce bize sadece üstünkörü bir bakış atıyor.

Beni büyük bir buzdolabının yanından sola, servis tepsileri ve su sürahileriyle dolu metal fırıncı raflarının yanından sağa döndürüyor, sonra da işaretlenmemiş bir kapıyı açıyor.

Beni içeri çekiyor, kapıyı kapatıyor ve nefesimi kesecek kadar büyük bir tutkuyla öpüyor.

Öpücük devam ediyor. Açgözlü ve sahiplenici, sanki bir hak iddia ediyor. Sonunda ayrıldığında dizlerim titriyor ve kalbim deli gibi çarpıyor.

Küçük bir malzeme dolabındayız. Raflar her tarafta yerden tavana kadar uzanıyor. Bulaşık havluları, temizlik malzemeleri ve Killian beni havluların olduğu rafa doğru ittiği ve tekrar öpmeye başladığı için hızlıca fark edebildiğim çeşitli eşyalarla dolu.

İnleyerek bacaklarımın arasına uzandı ve sıktı.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Benim de aynı şeye ihtiyacım var. Sadece diğerinin verebileceği o rahatlama, o kırbaç gibi yanma.

yıldırım hızıyla gelir ve bir bomba gücüyle vurur.

Kemerini yırtıyorum. Fermuarını çekiştiriyor. Sertleşmiş siki ellerime doğru fırlıyor. Eteğimi kalçalarımın yukarı iterken çılgınca öpüşmeye devam ediyoruz. Külotumu çıkarmak için yeterince bekleyemiyor, bu yüzden sadece kenara çekiyor.

Beceriksiz ellerimle onu girişime doğru yönlendiriyorum. Bir dizimi kaldırıp ayağımı bir rafa dayıyorum ve içime ittiğinde zevkle nefes alıyorum.

İki eliyle kıcımlı kavrayıp homurdanarak derine doğru itiyor. Beni hızlı ve sert bir şekilde sikerken omuzlarına yapışıyorum, parmakları kıcımlı kazıyor ve yüzü boynuma dönüyor.

Üst raftan bir yığın havlu düşüyor. Endüstriyel cam temizleyicisi sprey kutuları yere çarpıyor. Büyük bir un çuvalı devriliyor, fayansa çarptığında bir dikişi yarıyor ve havaya beyaz bir kabarıklık gönderiyor. Kar tozu gibi ayakkabılarımızın üzerine çöküyor.

Eğildi ve elbisemin içinden sert meme ucumu ısırdı.

Sertçe ama sessizce boşalıyorum. Ağzım açık ama hiç ses çıkmıyor. Zevk çok yoğun.

Ben onun etrafında sarsılıp kasılırken, Killian kalçalarının hareketini sevdiği şekilde yavaşlatıyor, böylece her zonklamamı ve seğirmemi hissedebiliyor. Nefes nefese, elini boğazıma doluyor ve ağzını kulağıma dayıyor. Sesi duygu yüklü.

"Bana yalan söylemeni istiyorum. Sadece bir yalan.

Sadece bu seferlik." İnliyorum, anlamıyorum.

Başını kaldırıyor ve yanan gözlerle bana bakıyor. "Bana benim olduğumu söyle."

Kalbim yumruk gibi sıkılıyor. Burun buruna, birbirimize bakıyoruz. Yavaşça girip çıkıyor.

Bu bir yalan. Küçük, basit bir yalan. İkimiz de bunu bildiğimiz için bir zararı olamaz.

Kesik kesik nefes alıyorum. "Ben... Ben seninim."

Göz kapakları titriyor. Daha sert iterek dudaklarını ıslatıyor.

Daha fazlasını istiyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu ona vermek istiyorum. "Ben sana aitim. Sadece sana."

İniltisi yumuşak ama gözleri daha da yumuşak. Göğsümün içinde narin bir şey parçalanmaya başlıyor.

"Her zaman senin olacağım," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor. "Ne olursa olsun. Beden ve ruh. Kalp ve zihin. Her şeyimle sonsuza dek sana ait olacağım."

Beni aniden öpüyor, ağzı yutuyor. İtişleri hızlı ve umutsuz bir hal alıyor. Göğsünün derinliklerinden bir ses çıkarıyor, acı ya da zevk olabilecek tamamen erkeksi bir ses.

Dudaklarımı ısırarak, bozuk bir iniltiyle ayrılana kadar beni beceriyor.

Un serpilmiş zeminde dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi şişmiş sikiğin etrafına sarıyorum ve ağzımı tepesine doğru açıyorum.

Ellerini saçlarımın arasına sıkıştırıyor ve bana bakarak geliyor.

Yutkunurken gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, böylece onun bakışını göremiyorum.

Benden söylememi istediği yalanın küçük ve basit olmaktan başka bir şeye dönüşeceğini söyleyen bakış.

JULES

A O geceden sonra birbirimizden ayrılamaz olduk.
Benimle birlikte yemek yiyor, benimle birlikte
kasabayı ve marinayı dolaşıyor, küçük motelimde
yanımda uyuyor

Yatakta. En azından uyuduğunu varsayıyorum. Öyle olmalı.
Ne zaman uyansam, çoktan kalkmış, kahve ve hamur
işleriyle beni bekliyor.

Gelip gittiğini hiç duymuyorum. Bir parçam onun
dumana dönüşebileceğini ve Drakula gibi pencere
aralıklarından ya da kapı altlarından sessizce odalara girip
çıkabileceğini düşünüyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni şaşırtmazdı.

Akşamları yemek yerken bana düzinelerce soru soruyor.
Her geçen gün daha da kişiselleşiyorlar. Bana Fin ve Max
hakkında sorular soruyor. En sevdiğim filmleri ve TV
şovlarını. En sevdiğim yemekleri ve kitapları. Büyürken ne
olmak istediğimi, annemle ilgili neler hatırladığımı, tek
çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu soruyor.

Eğer hiç aşık olduysam.

Her şeye dürüstçe cevap veririm. Karşılığında hiçbir
soru sormam.

Eğer nedenini merak ediyorsa, bundan bahsetmiyor.
Belki de kendimi korumamın tek yolunun bu olduğunu
biliyordur. Korkarım ki o şairin kalbinin altında atan şeyi
keşfettikçe

Onun güçlü ve tehlikeli dış görünüşü, zamanı geldiğinde çekip gitmemi daha da zorlaştıracak.

Beni dansa götürüyor. Beni sinemaya götürüyor. Bir yelkenli kirılıyor ve kaptanlığını kendisi yapıyor. Sanat galerilerini ve müzeleri ziyaret ediyoruz, okyanusa bakan bir barda caz üçlüsünü dinliyoruz, ıstakoz ve yengeçle karnımızı doyuruyoruz. Normal bir çiftin tatilde yapacağı tüm aptalca turistik şeyleri yapıyoruz.

Ve her yerde sevişiyoruz.

Geceleyn bir iskelede. Parktaki atlıkarıncada. Motelin jakuzisinde. Bir restoranın loş ışıklı, تنها bir arka koridorunda. Hava karardıktan sonra gizlice girdiğimiz bir lise oditoryumunda.

Her zaman çılgınca ve neredeyse her zaman sözsüz. Sokakta el ele yürürken ya da sahildeki bir korkulukta durmuş tepemizde dönüp duran deniz kuşlarını izlerken aniden birbirimize bakar ve kendimizden geçeriz.

Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim: üstesinden gelmek.

Sıcaktan ve açlıktan bunalmış.

İhtiyaçtan aşırı güçlenmiş.

Annemin babamla tanıştığında böyle hissedip hissetmediğini merak ettiğimde, derin bir korku duyuyorum. Ve bu ilişkiye ara vermemin akıllıca olduğundan daha da emin oluyorum.

Ama yeterince akıllı değil.

O zaman bilmiyordum ama kalbimi çoktan kaybetmiştim.

Bana yaklaşan adam otuz yaşlarında, yapılı, güzel giyimli ve gülümsüyor. Erkek topuzu ve ön kolunda bir katana dövmesi var. Kendisi beyaz, yani vücudunun görünür bir yerine geleneksel Japon kültürüne ait bir sembol dövmesi yaptırması ya dindar bir dövüş sanatları öğrencisi ya da bir dangalak olduğu anlamına geliyor.

"Merhaba," diyor ve barda benimkinin yanındaki tabureye oturuyor.

Killian tuvalette. Barın arkasında Harley, Killian'ın koltuğunu işgal ederek hayatını kendi ellerine almış gibi bir ifadeyle yeni gelene bakıyor.

Harley kaşlarını kaldırarak bana baktığında omuz silktim. Eğer bu adam yüzünü yeniden düzenletmek istiyorsa, öyle olsun.

Harley, Man Bun'a bir shot tekila doldurur ve önüne koyar.

Şaşırان Man Bun, "Hayır, teşekkürler kardeşim. Ben bir çilekli daiquiri alayım."

"Tabii ki alacaksın," diyor Harley. "Senin şu mangina için de tampona ihtiyacın var mı?"

Man Bun hakarete uğradı, göğsünü kabarttı. "Affedersiniz?"

Harley onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra homurdanır. "Oh, sakın heyecanlanma tatlım. Beş dakika içinde ölmüş olacaksın. Yapabiliyorken keyfine bak. Ve biraz onurlu bir şekilde dışarı çıkmayı dene." Man Bun'ın saçlarına bakar ve yüzünü buruşturur. "Kendini yeterince utandırdın."

Başka bir müşteriye hizmet etmek için yürüdü. Man Bun önce şaşkınlıkla ona, sonra da bana baktı.

Gülümsüyorum. "Çok renkli, değil mi?"

Hoşnutsuz bir şekilde, "Evet. Sanırım öyle de diyebilirsiniz."

Şarabımı yudumluyorum ve kendini tanıtmasını bekliyorum.

O söylediğinde, neredeyse ağızımdaki şarabı tükürecektim. "Ben Tripp. İki P ile."

Güçlkle yutkunuyorum, sonra şokla yere düşen gülümsememi geri alıyorum. "Merhaba, Tripp, iki P ile. Ben Juliet."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Juliet mi? Shakespeare'deki gibi mi?"

Tökezlemeden düz bir çizgide yürüyemeyecek kadar sakar olduğunuzda başınıza gelen şeyin adını taşıyan bir adam tarafından adımın şaşkınlıkla karşılanması ironisi.

"Evet, Shakespeare'deki gibi."

"Huh." Sırıttıyor. "Sanırım bir Romeo'ya ihtiyacın var."

Ya da şok tabancası.

Killian'ın Tripp'in arkasından yaklaştığını görüyorum, uzun bacakları erkekler tuvaletiyle bar arasındaki mesafeyi endişe verici bir hızla kat ediyor ve çılgınca bir an için Tripp'i yaralanmadan önce uyarmalıyım diye düşünüyorum.

Ta ki bana yaklaşıp, "Eğer arıyorsan ben bu işe varım" diyene kadar. Kaşlarını aşağı yukarı sallıyor.

Kaderin mühürlendi, Man Bun.

Ama Killian soğukkanlılığını koruyarak beni şaşırtıyor. Yanıma geldi, başımın üstünü öptü ve dostça bir gülümsemeyle Man Bun'a döndü. "Merhaba dostum. Görüyorum ki kadınım ile tanışmışsın. Çok güzel, değil mi?"

Killian'a yukarı aşağı bakar, yutkunur. Yüzünde bir renk tonu kaybolur. "Uh..."

"Güzel dövme," diyor Killian, Man Bun'un kılıç dövmesine bakarak. "Shinogi-Zukuri aslında Heian döneminden sonra üretildi. Ben Kissaki-Moroha-Zukuri'yi tercih ederim. Shinogi-Zukuri'nin aksine, kılıç çift ağızlıdır. Kılıçlarımın her iki kenarının da keskin olmasını severim. Bu şekilde çok daha fazla kesme gücü elde ediyorum."

Man Bun'ın şaşkın bakışları karşısında sırtıyor. "Sen de ateşli silahlarla ilgileniyor olabilir misin? Sana koleksiyonumu göstermeyi çok isterim."

Harley sırtarak Man Bun'ın önüne bir çilekli daiquiri koyar. İçine kâğıttan bir şemsiye atıyor ve kıkırdarak uzaklaşıyor.

Man Bun ayağa kalkıyor, daiquiri'sini alıyor ve bize sertçe gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Onun kaçışını izleyen Killian kıkırdar. "Sanırım içkisinin parasını ben ödüyorum."

"Hayatını bu şekilde sürdürmek nasıl bir şey?" diye sordum. "Hangi yoldan?"

"Ormanın kralı. Malikanenin efendisi. Araştırdığınız her şeyin efendisi."

Killian, Man Bun'un az önce terk ettiği tabureye kayarak oturuyor ve bana gülümsüyor. "Memnuniyet verici. Kullanışlı." Gülümsemesi duraksıyor.

Sesi düşer. "Yalnızlık."

Onun savunmasız olması beni öldürüyor. Şarap kadehime bakıyorum.

Normal ses tonuna dönerek, "Bu kadar çekici olmak nasıl bir şey, rastgele yabancılar seni barlarda tavlamaya mı çalışıyor?" diye soruyor.

Yakındaki bir masada oturan ve bize aval aval bakan üç kadına bakarak homurdanıyorum. "Bilmen gerekirdi, aygır."

Bakışlarımı takip ediyor. "Belki de onlara kocalarına götürebilecekleri bir şey vermeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermek yerine bana gösteriyor.

Eğiliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözlerimin içine derin derin bakıyor ve sonra beni öpüyor.

Tutkulu bir öpücük ama aynı zamanda yakıcı bir şefkat. Başım arkaya eğik, ona gömülüyorum, ellerimi gömleğinin ön kısmına sokuyorum ve kokusunu burnuma çekiyorum.

Öpüşmeyi kestiğinde, Romeo ve Juliet'ten başka bir dizeyi kulağıma fısıldıyor.

"Ama, yumuşak! Şu pencereden hangi ışık kırılıyor? Orası doğu, Juliet de güneş."

Sesim boğuk çıkınca fısıldıyorum: "Kokteyl çatalını kalbine saplayacağım."

Yüzümü hala ellerinin arasında tutarak uzaklaşıyor. Gülümsemesi acı verecek kadar güzel ve hüzünlü.

"Beni zaten kalbimden bıçakladın, hırsız. Şimdi tek yapman gereken kan kaybından ölmemin ne kadar süreceğini görmek."

Birbirimize bakıyoruz, bakan üç kadının tüm düşünceleri yok oluyor. Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe gezdiriyor, sonra dudaklarımın üzerinde ileri geri hareket ettiriyor.

"Notunda farklı bir hayat yaşama isteği uyandırdığımı yazmışsın. Bu doğru muydu?"

"Evet."

"Ve..." Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefes almak zorunda kalıyorum. "Peki ya senden bunu yapmanı isteseydim? Vazgeçmeni

hayatınız var mı? Bunu benim için yapar mısınız?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor, sesi boğuk. "Bana güvendiğini söyleseydin güvenirdim. Bana tüm kalbini verirsen güvenirim. Eğer kendini tutmayı bırakırsan."

Boğazı çalışıyor. Dudakları nemlenir. Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Eğer bu sana sonsuza dek sahip olabileceğim anlamına gelseydi, tüm hayatımı ateşe verir ve küllerinden uzaklaşırdım."

Orada, aramızda duruyor, canlı bir tel gibi tehlikeli bir şekilde çatırdıyor.

Bekliyor, gergin ve sessiz, bana bakıyor. Elleri yüzümün iki yanında titriyor. Adımı mırıldanıyor, sesi o kadar çığ ki içim parçalanıyor.

Neredeyse söyleyecektim.

"Evet, sana güveniyorum, evet, senin için çıldırıyorum, evet, birlikte olalım ve tüm dünyaya siktir olup gitmesini söyleyelim."

Ama o anda müzik değişir. Beatles'tan

"Let It Be" çalmaya başlar.

İçimden buz gibi bir ürperti geçiyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve kollarımdaki deri tüylerimi diken diken ediyor. Sanki annem mezarın ötesinden bir uyarıyla bana ulaşıyor. Kulağıma tıslayan hayalet sesini neredeyse duyabiliyorum.

Benim yaptığımı yapma. Kötü bir adama aşık olma, yoksa sen de benim gibi ölürsün.

Ve böylece büyü bozulur.

Killian'dan uzaklaşıyorum, yüzümü ellerinden çekip taburede öne doğru dönüyorum ve boş boş önüme bakıyorum. Ellerim titreyerek şarabıma uzandım. Her tarafım titreyerek, uçurumun kenarına bu kadar yaklaşmış olmanın şaşkınlığıyla içiyorum.

Kendimi üzerinden atmak istediğimde hayrete düştüm.

Yanımda, sert bir nefes üflüyor. Kahkahası düşük ve kırılgan. "Harley."

Killian adını söylediğinde barmen hemen dikkat kesilir.

"Size ne getireyim patron?"

"Glenlivet. Üç parmak. Buzsuz."

"Tamamdır."

Gergin bir sessizlik içinde yan yana oturmuş, Harley'nin bir bardak alıp içkiyi doldurmasını izliyoruz. Bardağı yere koyar koymaz, Killian bardağı kaptığı gibi yere fırlatıyor. Nefes veriyor, bardağı keskin bir gümbürtüyle bardağa geri koyuyor ve bana dönüyor.

Sesi zımpara kağıdı sertliğinde. "Bu işi u z a t m a y a l ı m . Yarın sabah yerine bu gece ayrılacağım."

Hayır diye bağırان içimdeki küçük sesi bastırıyorum! Hayır! Hayır! Hayır! ve sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Sana güvenmek istemediğimden değil. Güvenemiyorum."

Gülüşü acıdır. "Yapabilirsin. Sadece yapmamayı seçiyorsun." "Beni gerçekten suçlayabilir misin?"

Elini üst koluma doluyor ve beni yüzüne çeviriyor. Çenesi sert, gözleri öfkeyle parlıyor ve hiç bu kadar yakışıklı görünmemiştir.

"Evet, seni suçlayabilirim, çünkü bunun ne kadar iyi olduğunu biliyorsun, ama denemekten çok korkuyorsun."

"Korktun mu?" Tekrarlıyorum, sesim yükseliyor. "Daha çok akıllı gibi.

Daha çok mantıklı!"

Eğildi ve yakıcı bakışlarını üzerime dikti. "Saçmalık." diye homurdandı.

Ses tonundaki sertlik karşısında gözlerimi kırpttırıyorum. "Affedersiniz?" "Bu tamamen saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Bu bir bahane." Sesim daha da yükseliyor. "Sen bir suçlusun."

"Sen de öylesin."

"Sen bir gangstersin!"

"Ve sen de bir hırsızısın."

"Yaptığım şeyi insanlara yardım etmek için yapıyorum!" diye ağlıyorum.

Bana bakıyor, boynundaki tüm tendonlar ortaya çıkmış ve burun delikleri açılmış. Bir anlık sessizlikten sonra, "Ben de hırsız. Ben de lanet olası."

Sonra ayağa fırlar ve elleri kenetli, omuzları kaskatı, kalabalığın içinden geçerek uzaklaşır.

Harley nazikçe, "İçkiler için endişelenme, tatlım. Bu içkiler müesseseden."

Beni korkunç bir hata yapmışım gibi tuhaf bir hisle baş başa bırakarak uzaklaşıyor, ama nedenini anlayamıyorum.

Motele döndüğümde Killian çoktan orada beni bekliyordu.

KILLIAN

I Restorandan doğruca Boston'a dönmeyi planlıyordum ama arabaya biner binmez bunu yapamayacağımı anladım.

Hala bir gecem var. Onu alıyorum.

Juliet motel odasının kapısını açıyor, yatağın yanında durduğumu görünce duraksıyor. Sessiz bir nefes verdi, sonra kapıyı arkasından kapattı. İçeri nasıl girdiğimi sorma zahmetine girmiyor.

Bana döndüğünde gözleri duyguyla parlıyordu. "Senin için tüm hayatımı bir kenara atmamı bekleyemezsin."

"Yine de benden bunu bekliyorsun," diyorum huysuzca.

Dudağını ısırarak ayakkabılarına bakıyor. Üzerinde çok güzel duran o tüllü, kolsuz yazlık elbiselerden birini daha giyiyor. Ben onları yırtıp çıkarırken de çok güzel görünüyor.

"I..." Duruyor, nefes alıyor ve yeniden başlıyor, hâlâ ayaklarına bakıyor. "Tartışmacı olmaya çalışmıyorum. Ya da kaba. Ya da adaletsiz." Bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış. "Ama seninle ilgili mantıklı olmayan o kadar çok şey var ki."

Ona doğru bir adım atıyorum, çünkü ona bir saniye daha dokunmamaya dayanamıyorum. Ellerim kaşınıyor

tenini hissetmek. "Sana her şeyi anlatacağımı söyledim."

Bu onun gözlerinin parlamasına neden olur. "Ama önce sana güvenmeliyim." "Evet."

Gittikçe sinirleniyor. Bunu yapmamaya çalıştığını görebiliyorum ama elinde değil. Yanaklarındaki kan çoktan yükselmeye başladı.

"Neden önce ben gitmek zorundayım? Neden bana güvenip her şeyi anlatamıyorsun?"

"Çünkü bu riski göze alamayacak kadar çok hayat söz konusu."

Bu onu kısa keser. Ama uzun sürmedi. Bana doğru bir adım attı, "Bu ne demek oluyor?" diye ısrar etti.

Başımı sertçe sallıyorum. Bu onu kızdırıyor.

Yaklaşıyor. "Teslimatçınız Diego. Beni rahatsız eden bir şey söyledi."

Lanet Diego ve onun koca ağzı.

"Yaptığın şeyin önemli bir iş olduğunu söyledi," diye devam etti ben bir şey söylemeyince. "O zamanlar bunun çok saçma olduğunu, yanlış yönlendirildiğini, tanıdığım en büyük kötü adama bir tür baba figürü gibi baktığını düşünmüştüm. Olmayı arzuladığı bir şey gibi. En kötünün en kötüsü. Suçluların kralı.

"Ama sonra buraya dönerken FBI dosyamı nasıl sildiğini söylediğini hatırladım. Başkası değil, sen silmişsin. Bu da demek oluyor ki FBI'ın veri tabanına erişimin var. Hükümet uydularını manipüle etme, insanları samanlıkta iğne arar gibi bulma ve yumurtalarımı nasıl sevdiğimi söyleyebilecek türden geçmiş kontrolleri yapma yeteneğinle birlikte düşünüldüğünde, en hafif tabirle çok ama çok ilginç."

Ö n ü m d e durup yüzüme bakana kadar gittikçe yaklaşıyor. Sesi düşüyor. Gözleri alev almış gibi yanıyor.

"Sonra sen de insanlara yardım ettiğini söyledin. Sanki sana hakaret etmişim gibi kızgın ve gururlu bir şekilde 'Ben de' dedin. Tabii ki bu hiç mantıklı değil. Nasıl olur da bir baş

İrlanda mafyasının iş tanımında yalan söylemek, hile yapmak ve öldürmek varken insanlara yardım etmesi mümkün mü?"

Bir cevap bekliyor. Ona uzanmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Ağzımı onun­kine yapıştırıp elbisesini yırtmamak ve kendimi içine gömmek için.

Onu benim olmaya zorlamak için değil.

Bunu isteyerek yapmalı.

"Bir de adın meselesi var," diye fısıldıyor gözlerimin içine bakarak. "Killian. Bildiğim kadarıyla seni benden başka kimsenin tanımadığı bir isim. Tüm dünya için sen Liam Black'sin, acımasız gangster, ama benden sana Killian dememi istedin. Gerçek adının bu olduğunu söylemiştin. Gariptir ki sana inanıyorum."

O kadar yakın ki teninin kokusunu alabiliyorum. Vücut ısısını hissedebiliyorum.

Nabzının boğazının boşluğunda attığını gör.

"Büyük gizemin ne olduğunu söyle bana gangster" diyene kadar, birbirimize sadece birkaç santim aralıkla, kızgın bir sessizlik içinde bakıyoruz.

Ben de karşılık verdim, "Bana aşık olduğunu söyle."

Yanakları kıpkırmızı oldu. Arka dişlerini birbirine vuruyor. "Bana babamın kim olduğunu nasıl öğrendiğini söyle. Kim olduğumu."

"Bana benim olduğunu söyle ve bunda ciddi ol."

Kafatasımı küt bir cisimle parçalamayı çok istiyormuş gibi bana bakıyor. "Önce bana güvenemeyeceğin kadar çok hayat tehlikede derken neyi kastettiğini söyle."

"Sana malzeme dolabında söylettiğim yalanın aslında yalan olmadığını söyle, ben de sana bilmek istediğin her şeyi anlatayım."

Gergin bir sessizlik içinde yüzümü inceliyor. Sonra ellerini havaya kaldırarak nefes verdi. "Biliyor musun? Sadece git. Seninle bu oyunu oynamaktan bıktım."

Arkasını döndü. Kolundan tutup onu döndürüyorum ve göğsüme doğru çekiyorum. Çenesini elimle sıkıp bana bakmaya zorluyorum.

"Ben çocuk değilim," diyorum huysuzca. "Ben bir erkeğim. Oyun oynamam. Kim olduğumu, ne istediğimi ve bunu elde etmek için ne yapacağımı biliyorum. Ve sana sahip olmak için her şeyi yapmaya hazırım."

Zor nefes alıyor, incelmış dudakları ve güvensiz gözleriyle bana bakıyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Ama sen de aynı düzeyde bağlılık göstermelisin, genç kız. Benim olmalısın. Her şekilde. Her yönden. Bir inanç sıçraması yapmalısın-"

"İnanç! Ha!"

"-ve aramızdaki bu şeyin olduğu gibi kalmasına izin ver. Onunla savaşmayı bırak. Bırak öyle kalsın."

Göz kırpıyor. Dudakları aralandı. Gözlerindeki güvensiz bakış kayboluyor ve yerini derin bir kafa karışıklığına bırakıyor. Hatta belki de korku.

Bakışlarını kaçırıyor, yutkunuyor. Bana dönüp baktığında, kaybolmuş gibi görünüyor.

Sessizce, "Korkuyorum."

diyor. "Biliyorum."

"Seni istiyorum. İstiyorum..." Tekrar başka tarafa bakıyor. Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Sana karşı bir şeyler hissediyorum."

Tanrım. Lanet kalbim.

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Neredeyse ağzımı onunkine yapıştıracaktım. Bunun yerine, hareketsiz ve sessiz kalıp bekliyorum. Ona zaman tanıyorum.

Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi.

Bana dönüp baktığında dudağını çiğniyordu. "Ama bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok. Sana güvenmek istiyorum ama kendime bile güvenmiyorum. Bunların hiçbirini çözemiyorum. Senin sen olman, benim ben olmam ve burada durup bu konuşmayı yapıyor olmamız bile çok yanlış."

Başparmağımla saten yanağını okşayarak, "Biliyorum," diye mırıldandım.

"Ve babam birlikte olduğumuzu öğrenirse ne olacağını biliyorsun, değil mi? Bunun bir savaş başlatacağını biliyorsun."

Savaş. İnsanların öleceğini biliyorsunuz. Her iki taraftan da çok sayıda insan. Ortalık kan gölüne dönerdi."

"Evet."

Sesi yükseliyor. Paniklemiş görünmeye başlıyor. "Ve belki masum insanlar da. Bunun sorumlusu ben olamam. Ellerimin kana bulanmasını istemiyorum. İstemiyorum-"

Kararlı bir şekilde "Beni dinle." diyorum.

Sessizleşiyor, gözlerini dikmiş yüzüme bakıyor.

"Babanı ben hallederim."

Kaşları kalktı. "'Handle' öldürmek için bir kod mu?" "Hayır."

"Ne yani? Gidip onunla konuşacak mısın? Her şeyi çözecek misin?" Gülüşü biraz histerik geliyor.

"Evet," diyorum usulca, gözlerinin içine bakarak. "Gidip onunla konuşacağım. Seninle evlenmek için ondan izin isteyeceğim ve her şeyi yoluna koyacağız."

Uzun bir süre boş bir şaşkınlıkla bana baktı. Sonra iki elini göğsümde birleştirerek beni itti ve "Deli misin sen?" diye bağırdı.

Her şey düşünüldüğünde, bu kötü bir tepki değil. Şimdiye kadar kanama olmasını bekliyordum.

Sakince "Hayır." dedim.

"Şaka mı yapıyorsun? Benimle oyun mu oynuyorsun?" "Hayır."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, vahşi gözlerle ve titreyerek bir ileri bir geri yürümeye başlar. "Sen bir akıl hastasıydın. Hepsi bu, değil mi? Gizem bu. Sen psikiyatri koğuşundan kaçan ve kötü şöhretli bir suçluyu taklit eden birisin. Ya da hayır-bekle!" Başını geriye atıp gülüyor. "Ana karakterin filme alındığını bilmediği yeni bir reality şovda oynuyorum. Hani şu adamın tüm hayatının televizyonda yayınlandığı ama kendisinin bunu bilmediği film gibi mi?"

"The Truman Show."

"Evet! Bu! Ben Truman'ım!"

"Sen Truman değilsin."

Dönüyor ve diğer yöne doğru adım atıyor. "Ya da belki bunların hepsi bir halüsinasyondur. Belki de ciddi bir araba kazası geçirdim ve şu anda bir hastanedeyim, tüm bunları rüyamda görüyorum. Belki-"

Onu iki kolundan tutup tekrar göğsüme doğru çekiyorum, çünkü bu iş kontrolden çıkmaya başladı. "Bu sana rüya gibi mi geliyor?" diye homurdandım.

Sonra ağzımı onunkinin üzerine yerleştiriyorum ve ona ihtiyacı olduğunu düşünmediği ama kesinlikle ihtiyacı olan öpücüğü veriyorum.

Onu öptüğümde her zaman eridiği gibi bana karşı anında eriyor. Eridiğini ölümüne inkar ettiği gibi. Kollarını belime doluyor ve bana yaslanıyor, hafifçe inleyerek ağırlığını bana veriyor. Ellerimi saçlarına gömüyorum, başını kucaklıyorum ve ikimiz de nefessiz kalana kadar onu öpüyorum.

Ayrılıyorum ve "Bana aşık olduğunu söyle." diyorum.

Göz kapakları kayarak açılıyor. Gözleri uyuşturulmuş gibi görünüyor. Yavaşça, "Seninle derin, çelişkili, tuhaf, ikircikli bir ilişki içindeyim. Bundan eminim."

"Yeterince iyi değil." Onu tekrar öpüyorum, daha sert.

Bu sefer önce o kopuyor, inliyor. "Hayır! Sana aşık değilim! Bu şimdiye kadarki en aptalca şey olurdu!"

İnatçı kız. Onu tekrar öpüyorum, yatağa doğru geri geri götürüyorum.

Onu yatağa doğru itiyorum, yerde dizlerimin üzerine çöküyorum ve elbisesini kalçalarına doğru itiyorum. Eğilerek etini, külotunun birkaç santim solundaki yumuşak, sulu etini büyük bir ağız dolusu alıyorum. Emiyorum, sonra yavaşça ısııyorum.

İnliyor. Titreyen ellerini saçlarıma gömüyor. Bana küfrediyor.

Başparmağımla külotunun sıcak merkezini aşağı yukarı ovuyorum. "Başka neresini emmemi istersin bebeğim?"

"Senden nefret ediyorum. Nerede olduğunu biliyorsun."

"Benden nefret etmiyorsun. Tabii dört harfli bir kelimeyi diğèrinin yerine kullanmıyorsan."

Külotunu derin derin içime çekiyorum. Kahretsin, bu kokuya bayılıyorum. Sıcak, topraksı ve tamamen kadınsı. Tamamen onun.

Zaten sert olan sikim seğıiriyor. Külotunu kenara çekip ıslak ve yemeye hazır güzel pembe amını ortaya çıkardığımda tekrar seğıiriyor.

Klitorisinin dolgun küçük yumrularına yumuşakça üflüyorum ve o da inliyor.

"Bu bir lütfen mi bebeğim?"

Başı huzursuzca ileri geri hareket ediyor. Kalçalarını sallıyor.

Bu kesinlikle lanet bir lütfen.

Çok nazıkçe dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Nefes nefese kalıyor, vücudu yatağa doğru eğiliyor.

"Bunu beğendin

mi?" "Bayıldım."

"Başka neleri seviyorsun?"

Dilimi etrafında döndürüyorum, sonra yavaşça emiyorum. Parmağıımı içine sokuyorum. Ödölüm uzun, alçak bir zevk iniltisi.

Sonra dişlerini sıkarak "Karıncayıyen" dedi.

Meydan okuma kabul edildi.

Klitorisini daha sıkı emiyorum, titrediğinde dilimi ileri geri oynatıyorum. Aletim zonkluyor, tüm o tatlı, ıslak sığağa dalmak için can atıyor, ama ona batırma ve vurmaya başlama dürtüsünü kontrol ediyorum ve sadece yalayıp emiyorum ve yüzüme karşı kıvranana ve saçlarımı çekene kadar parmağıımı içeri ve dışarı bastırıyorum.

Bana verdiği tepkileri seviyorum. Yatakta hiçbir şeyi saklamamasını.

Keşke onun da duygularıyla aynı şeyi yapmasını sağlayabilseydim, çok mutlu bir adam olurum.

Hâlâ amını yalarken kot pantolonumun fermuarını açıyorum ve sikimi külotumdan kurtarıyorum. Sanki yayla yüklenmiş gibi dışarı fırlıyor, kaya gibi sert ve elimde istekli.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, aletim bir elimde, klitorisi diğer elimin iki parmağı arasında sıkışmış halde ona bakıyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Homurdanıyorum, "Bana o güzel göğüsleri göster."

Gözleri puslu ve yanakları kızarmış bir halde elbisesinin korsajındaki düğmeleri karıştırıyor. Hepsini açıyor ve göğsünü bana gösteriyor, göğüslerini bir meydan okuma gibi yukarı kaldırıyor.

Sütyen giymiyor. Meme uçları sert, pembe ve karşı koymak imkânsız.

Eğilip birini ağızma alıyorum ve emiyorum.

Nefesi kesiliyor. Kemerler. Parmaklarını omuzlarımdaki kaslara batırıyor. İnleyip nefes nefese kalıp daha fazlası için yalvarana kadar sikimin başını ıslak kıvrımlarının arasında ileri geri sürüyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum, kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum ve onu elbisesinden sıyrıyorum. Yatağın kenarına oturuyorum, onu kucağıma çekiyorum, böylece kalçaları kalçalarımın etrafına yayılıyor ve onu öpüyorum, horozumu kaygan sıcağının içine yönlendiriyorum.

Kollarını omuzlarıma doluyor ve ağızma doğru inliyor.

Sonra sert ve hızlı bir şekilde kalçalarını sallayarak bana biniyor.

Saçını çekiyorum. Başı geriye düşüyor. Boğazını öpüyorum, sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplarken içine giriyorum. Göğüsleri göğsüme çarpıyor. Kendimi bir tür vahşi hayvan gibi hissetmeme neden olan küçük, kadınsı zevk sesleri çıkarıyor.

Adımı haykırdığında, kalçaları ve kolları bedenime sarıldığında kendimi kaybediyorum.

Onu sırt üstü yatırıp içine boşalıyorum, boynunu ısııyorum, yıldızlar görüyorum.

Amcığı sert, ritmik kasılmalarla aletimin etrafında sarsılıyor. Titriyor ve altımda haykırıyor.

Gelmeye devam ediyorum. Dalga dalga, kendimi onun içine boşaltıyorum, akılsızca ve homurdanarak. Tenim terden sırılsıklam.

Vücudumdaki her kas sıkıştı.

Sonra tekrar öpüşüyoruz. Orgazmlarımız azalırken ve uzuvlarımız birbirimizin etrafında gevşemeye başlarken yumuşak inlemelerle karışık derin, lezzetli öpücükler.

Sonunda gözlerimi açıp ona baktığımda, mutluluktan uçmuş bir ifadeyle altımda yatıyor, gözleri kapalı ve kızarmış yüzünde küçük, memnun bir gülümseme var.

Gülümseme yaklaşık iki saniye sürer.

Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Dehşet içinde bana bakıyor, nefesini içine çekiyor.

Sikeyim.

"Bana hakaretler yağdırmaya başlamadan önce, bunun kasıtlı olmadığını söyleyerek kendimi savunmama izin verin. Sadece kendimi kaptırdım."

Bu doğru, ama bana inanmıyor. Yüzündeki ifadeden ona bir tuzak kurduğumu ve onu tuzağa düşürdüğümü düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Senin de kendini kaptırdığını hatırlatmak için kötü bir zaman mı?"

Diyor ki, "Bunu söylemek için kötü bir zaman. her şey, gangster. Özellikle de bu."

Göğsümü itiyor, altımdan çıkmaya çalışıyor. Bunu görmezden geliyorum ve içinde sıkıca oturmaya devam ediyorum. "Bana bak."

Bana jilet gibi gözlerle bakıyor. Ben de ona bakıyorum. "En son ne zaman regl oldun?"

Alay ediyor. "Oh, şimdi de jinekolog mu oldun?"

"Bir daha ukalalık edersen kışına kışkırmızı olana ve elim acıyana kadar şaplak atarım. Soruya cevap ver."

Beni öldürmek istiyor. Tanrım, beynimde bir delik açmayı ne kadar çok istiyor. Gözleri dolu silah olsaydı, mermilerle delik deşik olurdu.

"Üç haftadan biraz fazla oldu." diyor.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Peki adetlerin düzenli mi?"

Gözlerini kapattı ve "Tanrım" diye mırıldandı.

"Sadece şu lanet soruya cevap ver."

İç ç e k e r e k , "Evet, doktor. Adetlerim düzenli."

Onu dudaklarından nazikçe öpüyorum. "O zaman luteal evredesin."

"Bu terimi hayatımda hiç duymadım. Sen ne diyorsun be?"

"Muhtemelen hamile kalmayacaksın diyorum."

"Muhtemelen kesinlikle değil."

"Hayır, değil." Birbirimize bakıyoruz. "İkizler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Yüzünün rengi soluyor.

"Çünkü ailemde var." Bana

dehşetle bakıyor.

"Sadece söylüyorum. Bu kadar mide bulandırıcı bakma."

"Y a p a m a z s ı n ... yapamazsın..." diye kekeliyor.

"Ne? Çocuğumu mu taşıyorsun?"

"Evet!"

Onu tekrar öperim. "Öngörebildiğim tek sorun, hamilelik hormonlarıyla birlikte sinirlerine ne olacağı. İşler çirkinleşebilir. Ekstra hayat sigortası yaptırmam gerekecek. Birkaç koruma daha tutmalıyım."

Dehşete düşmüş. "Bu hiç komik değil!"

"Hayır, genç kız, bu komik değil. Hayat bu. Dağınık, karmaşık ve bazen de çok güzel. Eğer hamileysen, bunu çözeceğiz."

"Biz mi?"

Donup kaldım. Kalbim küt küt atıyor. Diğer alternatifleri düşünmemiştim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce usulca, "Bunu yüksek sesle söyleyeceğime inanamıyorum ama bundan rahatsız olduğun için teşekkür ederim," dedi.

Sesim kalın, "Dehşete düştüm desem daha doğru olur. Kalbime bıçak saplanmış gibi hissettim."

"Özür dilerim. Senin dahil olmayacağını söylemiyordum..." Sözüünü kesiyor, sonra iç geçiriyor. "Tamam, belki de bunu öneriyordum." Bir an düşünür. "Aslında, senin bu işe dahil olmak isteyeceğin milyon yıl geçse de aklıma gelmezdi. Sen, bir bebekle?"

Sonra inliyor ve elini gözlerine götürüyor. "Aman Tanrım. Bu bir felaket."

Fısıldıyorum, "Ya da bir mucize olabilir."

Elini gözlerinden çekip öfkeyle bana bakıyor.

Ciddiyetle diyorum ki, "Haklısın. Felaket o zaman. Şimdi öfkeden deliye dönüp odadaki eşyaları fırlatayım mı, yoksa gözyaşlarını mı tercih edersin? Gerçi on üç yaşından beri ağlamadım, o yüzden seni uyarmalıyım ki gözyaşlarımı tutmam biraz zaman alabilir."

Bu sefer göğsümü ittiğinde, beni uzaklaştırmasına izin verdim. Üzerinden kalkar kalkmaz ayağa fırlıyor ve giyinmeye başlıyor, titreyen elleri kıyafetlerini karıştırıyor.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp yatağın kenarına oturuyorum ve onu izliyorum.

Yine kaçıyor. Hep kaçıyorum.

Belki de haklıdır. Belki de bu bir felakettir. O bir buzdağı ve ben de Titanik'im, kaptanı rotasını düzeltme zahmetine girmeyecek kadar kibirli ve yüzlerce masum insanın ölümüne yol açıyor.

Düşmanın kızına aşık olan bir mafya kralının başlatacağı bir savaşta öleceklerin sayısına denk bir sayı.

Liam'ın sözleri tekrar aklıma geldi. "Sen gelmiş geçmiş en kontrolcü pisliksin."

Peki tüm bu kontrol beni nereye getirdi?

Kiralık bir motel odasında yatağın kenarında oturmuş, soyadımı almasını istediğim tek kadının çocuğumu taşıma fikri karşısında çıldırmasını izliyordum.

Midemde hastalıklı bir hisle fark ediyorum ki benim için her şey bundan ibaret. Olmuş ve olacak her şey. Benim gibi bir adamın bekleyebileceği tek şey:

Hiçbir şey.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, yavaş bir nefes veriyorum ve kıyafetlerime uzanıyorum.

JULES

W Sessizce giyiniyoruz. İşimiz bittiğinde, Killian at Ben ile uzak Gözler, onun bütün

Soğuk ve içine kapanık bir tavır. "Bana ihtiyacın olursa, beni nasıl bulacağını biliyorsun" derken sesi de soğuk.

Sonra da kapıdan çıkıp gider.

En yakın sandalyeye çöküyorum ve elimi çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum, doğru düşünemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Uzun bir süre öylece oturuyorum, ta ki sonunda şok balonum patlayana kadar.

Gözyaşlarına boğuldum.

Eşyalarımı toplarken ağlıyorum, taksi çağırırken ağlıyorum, taksinin arkasında eve kadar ağlıyorum. Neden bu kadar üzgün olduğumu tam olarak bilmiyorum, her şeyin yanlış, yanlış, yanlış olması dışında. Gidiş şekli, hissettiklerim, kalbimin ne kadar kötü acıdığı.

Bunun bitmesini

istedim. Şimdi bitti.

Belki de değildir. Çünkü belki bebeğim.

Çünkü belki de şimdiye kadar yaşamış en aptal insanım.

Dairemin kapısını açtığımda saat neredeyse 10'du.

Fin ve Max iç çamaşırlarıyla mutfak masasında oturmuş şarap içip poker oynuyorlar.

Max bağılıyor, "Hile yapıyorsun!"

Fin güler. "Bu oyunu nasıl oynayacağını bilmiyor olman hile yaptığım anlamına gelmez."

El çantamı fuayede yere bıraktım. Bana bakıyorlar. Gözleri büyüyor.

Max "Kahretsin." diyor.

Fin diyor ki, "Hun. Ne oldu? Sen iyi misin?"

Yine gözyaşlarına boğuldum, çünkü günüm böyle geçiyor.

"Tamam, bekle. Geri sar. Luteal faz mı? Dünyada hangi erkek luteal fazın ne olduğunu bilir ki? Ben bile bilmiyordum ve bir çift yumurtalık sahibiyim!"

Max telefonunu kaldırıyor. Az önce Siri'yi sorguladı ve o da hepimiz için tanımı onayladı.

Fin, "Belki de kadınların üreme döngülerini incelemek hobilerinden biridir" diyor.

Max bana dolu bir bakış fırlatıyor. "Ya da daha önce böyle bir durumla karşılaştı."

İnledim. "Aman Tanrım. Bildiğim kadarıyla çoktan çocukları olmuş olabilir. Hatta bir karısı bile olabilir! Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum!"

Fin başını sallar. "Onun bir karısı yok." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Evli erkekler kısırlaştırılmıştır. Bunu yürüyüşlerinden anlayabilirsiniz. 'Özgür irademi teslim ettim' dercesine kambur, sallana sallana yürüyorlar. Yaşama arzularını kaybetmişler. Sizin Bay Black tavus kuşu gibi yürüyor. Bir aslan gibi. Kısırlaştırılmamış. Evlenmemiş. Taşakları çok sağlam."

Max burnunu kırıstırır. "Ne zamandan beri evli erkekler ve taşakları konusunda bu kadar uzmansın? Ya da tüm erkekler konusunda?"

"Ben düz bir akvaryumda değilim. Sizler birbirinizi net olarak göremiyorsunuz ama ben dışarıdan bakıyorum."

Tarafsız gözlemci. Evli adam yürüyüşü, bekar adam yürüyüşü ve aldatan evli adam yürüyüşü vardır. Bu çok farklıdır. Kendini beğenmiş ama aynı zamanda sinsi, dişlerinin arasında ölü bir kuşla kümeden kaçan bir tilki gibi."

Saat neredeyse sabahın ikisi. Saatlerdir mutfak masasında oturmuş, ben ayrıldığımdan beri olan biten her şeyin üzerinden geçiyoruz. İkisi şarap içiyor ama ben su içiyorum ve bunun bir Cumartesi gecesi yapmam için tamamen normal bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Siri'ye bir hamilelik testinin bir kadının gerçekten hamile olup olmadığını ne kadar sürede doğrulayabileceğini zaten sorduk. En hassas testlerin bile Hot Gangster Jr'ın dokuz ay sonra dünyaya gelip gelmeyeceğini kesin olarak söyleyebilmesi için gebe kaldıktan sonra yaklaşık sekiz gün geçmesi gerektiği ortaya çıktı.

Max bana bakıyor. Ellerimi masanın üzerinden tutup nazikçe sıktığında, kötü olacağını anlıyorum.

Dikkatli bir şekilde, "Tamam. Bu konuyu daha önce hiç konuşmadık, o yüzden bu konuda ne hissettiğini bilmiyorum ama bebeği doğurmaktan başka seçeneklerin de olduğunu söyleyeceğim. Bir-"

"Hayır."

Fin ve Max cevabımın sertliği karşısında şaşırıyorlar. Masanın üzerinde düz bir şekilde duran ellerime bakıyorum ve bir nefes veriyorum.

"Annemin büyükanne olmakla ilgili bir düşüncesi vardı. Küçük bir kızken biri ona büyüyünce ne olmak istediğini sormuş, o da büyükanne olmak istediğini söylemiş. Bu, dünyada olunabilecek en harika şey gibi görünüyordu."

Devam etmeden önce bir nefes daha almam gerekiyor. "Her zaman kendi bebeğimin olacağı günden bahsedirdi. Ne kadar mutlu olacağından. Kız olmasını nasıl umduğunu. Eğer bir kızım olursa, ona annemin adını vereceğim."

Bir süre sonra Fin nazikçe, "Bu senin ne yaptığınla ilgili. istiyorum. Senin için iyi olanı."

Gölüşüm kuru. "Eğer hamile olduğum ortaya çıkarsa, bu artık benimle ilgili değil."

Max elimi sıkıyor ve sandalyesine geri oturup bana gülümsüyor. "Vay be. Bu kadar genç yaşta vaftiz annesi olacağımı hiç düşünmemiştim."

Fin alay ediyor. "Affedersin ama bebeğin vaftiz annesi ben olacağım. Kendi ayakkabılarını bile zor bağlıyorsun."

Yüksek sesle, "Belki de gerçek bile olmayan bebeğin ortak tanrı anneleri olacaksınız. Şimdi lütfen beni rahat bırakır mısınız?"

Max bir an sessiz kalır, sonra nefesi kesilir. "Oh, Tanrım." "Ne?"

Bana kocaman gözlerle bakıyor. "Vaftiz babası kim olacak?"

İnliyorum ve yüzüstü masanın üzerine yığılıyorum.

Fin güven verici bir şekilde sırtımı sıvazladı. "Kendimizi aşyoruz. Muhtemelen iyi olacaksın. Büyük olasılıkla bu sadece yanlış bir alarm."

Max parlak bir sesle, "En azından ihtiyacımız olursa bebek bezini nereden alacağımızı biliyoruz" diyor.

Tekrar inliyorum, daha acınası bir şekilde.

Beni yatağıma yatırıp üstümü örtüyorlar, bir çift anne tavuk gibi gıdaklıyorlar. Sanki hasta bir çocukmuşum gibi. Sanki umutsuz vakaymışım gibi.

Sanırım öyleyim.

Sabah uyandığımda, nerede olduğumu, nerede bulunduğumu ya da neler olduğunu hatırlamadığım kısa ve güzel bir an yaşıyorum.

Sonra odanın karşısındaki şifonyerimden bana suçlayıcı bir şekilde bakan doldurulmuş tek boynuzlu midilliği görüyorum ve her şey su gibi geri geliyor.

Yorganı başımın üzerine çekiyorum ve günün geri kalanında yatakta kalıyorum.

Bir cenaze gibi, Pazartesi gelir.

İşe gidiyorum. Hank yüzüme bir kez baktı ve güldü. "Her öğleden sonra saat beş civarı tıpkı kız kardeşime benziyorsun."

"Kırk iki yaşında ama yüz iki yaşında görünen yarım düzine kötü Viking ölüm perisi çocuğu olan kız kardeşin mi?"

"Aradığım kişi o."

"Bunun için teşekkür ederim."

Kollarını odamın tepesine yaslıyor ve bana sempatik bir bakış gönderiyor. "Sanırım tatil işe yaramadı, ha?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Her şey yolunda gitti. Tam içine yerleşti ve kök saldı."

Şimdi Hank tedirgin görünüyor. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum evlat."

Ona el salladım. "Unut gitsin. Özel hayatımla seni yeterince travmatize ettim. Ben yokken heyecan verici bir şey oldu mu?"

Omuz silkiyor. "George fotokopi makinesini yine bozdu. Sandy ve Donna Beverly Hills'in Gerçek Ev Kadınları hakkında bağıra çağıra kavga ettiler. Haftalık personel toplantısında Rudy, Tom Brady'nin Patriots'tan ayrılıp Florida'daki o belirsiz takıma katılmasıyla ilgili epik bir atıp tutmaya başladı. Adı her neyse artık."

"Buccaneers."

"İşte bu. Turuncu formalar onları dondurma gibi gösteriyor. Rudy'nin aklı başından gitti. Her şeyin anarşist bir gölge grup tarafından kitleler arasında hoşnutsuzluk yaratmak ve hükümeti devirmek için kurgulandığını düşünüyor. Bir de yeni bir FedEx teslimatçısı var."

kızların ağız sulanıyor. Eğer bir kez daha 'çubukta seks' terimini duyarsam, protesto için istifa edeceğim."

"Yani her zamanki gibi bir işti."

"Evet." Bir an beni inceledi. "Konuşmak mı istiyorsun?"

"Bir zaman makinesine ihtiyacım var, böylece eski halime dönebilirim.

bir aptal."

Gözlerinde parlayan kahkahalarla bana bakıyor. "Ne çok şaka var."

"Biliyorum. İnanılmaz bir itidal gösteriyorsun. Şimdi lütfen git de çalışmayı deneyebileyim."

"Denemek' önemli bir kelime." Parmak eklemlerini kabinin tepesine vuruyor. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

I Kırlangıç etrafında ve yumru şekillendirme içinde benim Boğaz. "Teşekkürler, Hank."

"Ne zaman istersen, ufaklık."

Arkasını dönüp ofisine doğru yürürken, hayatımı kurtardığı için ona teşekkür ettiğimde Killian'ın yüzünün zihnimde canlanan görüntüsüyle baş başa kaldım. Az önce Hank'in söylediğinin aynısını söyledi. "Ne zaman istersen."

Pazartesi sabahı ilk iş olduğunu biliyorum ama gerçekten bir içki içebilirim.

Eğer gerçekten hamileysem, dokuz ay boyunca içki içemeyeceğim aklıma geliyor. Neredeyse yine gözyaşlarına boğulacaktım ama kendimi kontrol etmeyi başardım.

Zar zor.

Bir hafta geçti. Killian'dan haber alamıyorum. Ben de onu aramıyorum. Büyük siyah cipler hala apartmanın önünde park halinde, birkaç saatte bir vardiya değiştiriyorlar, ama o oturup bizi izlemek için gelen adamlardan biri değil.

Altı gebelik testi satın aldım ve üçünü yaptım, çok erken olduğunu biliyordum ama kendimi durduramıyordum.

Hepsi olumsuz. Bu benim içimi rahatlatmıyor.

Bankaya gidip kiralık kasayı çıkarıyorum ve elmas kolyeye bakıyorum. Parmaklarımı soğuk bir şekilde parıldayan taşların üzerinde gezdiriyor, eskiden belki de babamın öldürdüğü birine ait olup olmadıklarını merak ediyorum.

Kötü bir uykusuzluk vakası geliştiriyorum.

Sonra, ertesi Salı, masama beni durduran bir şey geliyor.

Gazetenin dijital baskısında yer alan bir makale. Arizona'nın küçük bir kasabasında silik bir şekilde yaşayan yaşlı bir adamın bir sabah bakkala gitmesi ve birkaç gün sonra yıllar önce işlediği birden fazla suçla suçlanarak hapse girmesiyle ilgili üç sayfalık küçük bir makale.

Savcıya göre, adam otuz yıl önce iz bırakmadan ortadan kaybolan eski bir mafya üyesiydi. Ailesi ve iş ortakları onun öldüğünü, bir kiralık katilin kurbanı olduğunu düşünmüşlerdi. Ama adam bunca yıldır takma bir isimle Batı'da yaşıyor ve sessizce işine devam ediyordu.

Dikkatimi çeken adamın kendisi değil, yakalanma şekliydi.

Bir muhbir onu teşhis etti.

Şimdi polis maaşı alan ve gizli görevde çalışan bir başka eski mafya üyesi de o sabah söz konusu markette sigara alıyordu. Tek torununu ziyaret etmek üzere New York'tan Kaliforniya'ya doğru yola çıkmıştı ve uçak korkusu onu uçaktan uzak tutuyordu.

İki numaralı eski mafya kasada bir numaralı eski mafyayı gördü ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu.

Kalbim göğsümde deli gibi çarparak makaleye bakıyorum, tekrar tekrar okuyorum. Bir kelime gözüme çarpıp duruyor.

Muhbir.

Masamın üst çekmecesinden sarı bir bloknot alıp aceleyle bir liste karalıyorum.

- Sırlar•

Mafya

- Farklı isim
- FBI veri tabanına erişim
- Hava Kuvvetleri uydusuna erişim
- Korkutucu derecede iyi geçmiş kontrolleri
- Konutta kişisel eser bulunmaması
- Kartvizitlerde coğrafi konum cihazı
- Çok sayıda ağır suçtan tutuklandı ancak kısa sürede serbest bırakıldı
- "Önemli bir iş yapıyor."
- "Bu riski göze alamayacak kadar çok hayat söz konusu."

Shakespeare tutkunu ve sinir bozucu derecede kibirli diye ekliyorum ama önemli olmadıkları için üzerlerini çiziyorum.

Sonra sersemlemiş bir şekilde sandalyeme geri oturdum. Nükleer serpinti gibi üzerime yağıyor. Atomik bir mantar bulutu, zehirli kül yağıyor.

Killian Black federal hükümetle birlikte çalışıyor.

Kendini hapisten uzak tutmak için FBI ile bir anlaşma yaptı. Mafyanın muhbiri.

Belki de babam bir ispiyoncu.

"Vay anasını," diyorum yüksek sesle ve odamın önünden geçen bir kızın bana tuhaf tuhaf bakmasına neden oluyorum.

Umurumda değil. Şu anda kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursamayacak kadar büyük bir işin ortasındaayım.

Ve itiraf etmeliyim ki, benim fikrim çok mantıklı.

Birçok ağır suçtan tutuklanmış ama aynı gün serbest bırakılmış. İnsanlara nasıl yardım ettiğiyle ilgili şifreli şeyler söylüyor ve önce bana güvenemeyecek kadar çok hayat tehlikede diyor. Her türlü teknolojiye erişimi var.

Yani, kim bilgisayarına biyometrik parmak izi tarayıcısı koyar ki?

Hükümet için çalışan biri, işte o.

Yapbozun tüm parçaları nihayet bir araya geliyor, böylece sonunda resmin tamamını görebiliyorum.

Çok şaşırdım, uyuştum. Hiçbir şey hissedemiyorum. Mutlu muyum, üzgün müyüm, yoksa büyük bir hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum. İçimde yabancı otlar ve çamurlu yollardan oluşan terk edilmiş bir Batı kasabası var; boş binalar ve ağarmış kemiklerin üzerinde dolaşan akbabalar dışında hiçbir yaşam belirtisi yok.

Masa telefonum çaldı. "Ha?" gibi bir şeyle cevap veriyorum ama emin değilim çünkü beynim çalışmıyor.

"Merhaba, kızım."

Sesi alçak ama vücudumdaki her hücrenin komadan uyanması için yeterli.

Masamın üzerine eğildim, telefonu kulağıma tuttum, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Sen."

Bir duraksama oldu, sonra Killian, "Evet. Ben. Kimi bekliyordun?"

Beni göremese de, havadan sudan konuşmaları geçiştirmek için elimi çılgınca havada sallıyorum. Fısıltı ve tıslama karışımı bir sesle konuşarak, "Buldum!" diyorum.

Sesi keskinleştiriyor. "Neyi anladın?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama soğuk bir korkuyla bildiklerimi ona anlatmanın benim çıkarıma olmayabileceğini fark ediyorum. Aslında, bu görüşme kaydediliyor bile olabilir. FBI onun tüm iletişimini dinliyor olabilir.

Sonra başka bir şey -çok daha kötü bir şey- aklıma geliyor.

Ya onun bu sıcak takibi benimle ilgili değilse?

Ya romantik jestler, Shakespeare alıntıları ve acı veren kırılmalı bir rolün parçasıysa?

benden çok daha büyük bir örümceği yakalamak için tasarlanmış çok daha büyük bir ağı?

Mesela bir örümcek, babam gibi.

"Babanı ben hallederim. Seninle evlenmek için ondan izin isteyeceğim ve her şeyi halledeceğiz."

Bunlar tam olarak onun sözleriydi. Tam olarak onun delice, saçma sözleri.

Ona güvenmem, birbirimize gerçeklerden başka bir şey söylemememiz, aramızdaki yoğun kimyaya teslim olmam ve "olmasına izin vermem", ona ait olduğumu söylemem konusundaki tüm ısrarları... bunların hepsi, Antonio Moretti'ye yakınlaşabilmek için bana yakınlaşmak nihai amacı olabilirdi.

Çünkü New York mafyasının başını alaşağı etmek için kendi kızını kullanmaktan daha iyi ne olabilir?

Her şeyi kafamın içindeki bir ekranda oynayan bir film gibi korkunç, kristal berraklığında Technicolor olarak görüyorum.

Ona aşık olmamı sağladı. Beni hamile bıraktı. Babamla yeniden bir araya gelmek için ısrar ediyor, aramızın düzelmesi için ısrar ediyor... sonra bir yılan gibi ailemin kalbine giriyor ve hepimizi bir tepside devlete teslim ediyor.

Böcekler. Gözetim. Takip cihazları. Babamı ve ortaklarını tuzağında yakalamak için tüm uzmanlıklarını kullanacaktı.

Ve ben sadece teminatım. Bir amaç için bir araç.

Kirli bir mendil gibi kullanılıp atılacak bir araç.

Boğazımdan boğuk bir ses yükseliyor. Sanırım masamın üzerine kusacağım.

Killian, "Juliet?" diyor.

Ahizeyi kapatıp aramayı kesiyorum ve orada oturup titreyerek ona bakıyorum.

Bebek. Aman Tanrım. Ya hamileysen? Ne yaptım ben?

Onu La Fiesta'daki barda ilk kez gördüğümde, ondan bir kamyon dolusu çocuk bezi çaldığımız geceyi düşünüyorum. Yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

O kendini beğenmiş, kendinden memnun bakış.

O ve FBI'daki arkadaşları aptallığıma nasıl da gülmüşlerdir. Ne de olsa her şeyi başlatan bendim. Deposuna zorla girdim. Bu onlar için ne büyük bir hediye idi! Ne harika bir olaydı! Muhtemelen yıllardır babamı alaşağı etmenin bir yolunu arıyorlardı ve işte ben geldim, habersiz bir aptal gibi içeri girdim, sorunlarına mükemmel bir çözüm.

Killian'ın benimle sevişirken gözlerimin içine her bakışını hatırlıyorum ve göğsümden hayvani bir ıstırap sesi yükseliyor.

Kusmadan önce zar zor koridordan geçip tuvaletteki bir kabine girdim.

JULES

I günün geri kalanını iş yerinde geçirmeyi başardım. Masa telefonum ara sıra çalıyor ama her zaman sesli mesaja yönlendiriyorum. Kimse sesli mesaj bırakmıyor.

ama kim olduğunu biliyorum.

Cep telefonumu ofisteki çöp kutusuna atıyorum, atmadan önce SIM kartını parçalıyorum. Eve dönerken, alışveriş merkezinin içindeki bir büfeden, dakikalar için önceden ödenmiş bir kartla birlikte bir tane daha alıyorum.

Daireye döndüğümde Max evde ama Fin hâlâ dışarıda. Parmağımı dudaklarıma götürüp tavanı işaret ediyorum ve parmağımın havada dairesel bir hareket yapıyorum. Başını sallıyor, odasına gidiyor ve elinde her yeri böceklerle karşı tarayan elektronik bir aletle geri dönüyor.

Süpürge temiz çıkınca bana baktı. "Bunu zaten haftada iki kez yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

"Şu andan itibaren günde iki kez yap. İşimi şansa bırakmayacağım."

Yüzümü inceliyor. "İyi misin?"

"Hayır, ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Şimdilik yoğun gözetim altında olduğumuzu farz et. Yeni bir telefon, yeni bir e-posta adresi, her şeyini yenile. Sabit diskini sil. Suçlayıcı her şeyi yak. Tamamen karanlıkta kalacağız."

"GQ Gangster'le çıkmaya başladığından beri karanlıktayız," diyor nazikçe.

"Oh. Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Polislerin radarında olan biri varsa, o da odur. Yani evet, gerçekten. Bu dairenin içine bakmaya karar verirlerse, tertemiz oluruz."

Rahat bir nefes aldım. En azından birimizin akli başında. "Tamam, harika. Teşekkür ederim."

Ona sarılıyorum, sonra da siyah ciplerden birinin şoförüyle konuşmak için aşağı iniyorum.

Pencereye vurduğumda, Declan adındaki yakışıklı pencereyi açıyor.

"Ne hoş bir sürpriz, değil mi?" diyor sırtarak. "Sizi gördüğüme sevindim, Ekselansları."

Hoşbeşi es geçmeye karar verdim çünkü patronundan nefret ediyorum. "Burayı boşaltmanızı istiyorum. Hemen şimdi."

Declan kara kaşlarını kaldırıp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bebek mavisi gözleri eğlenceyle parlıyor. "Özür dilerim, burada yetkili olduğunuz yanlışına mı düştünüz?"

Bunu tahmin etmiştim. Gangsterler genelde uzlaşmacı olmalarıyla bilinmezler.

"Eğer iki dakika içinde gitmezsen Kanal 5 Haberlerini arayıp Killian Black'in Mount Vernon caddesine park etmiş mafyayla dolu birkaç cipi olduğunu söyleyeceğim ve onlara plaka numaralarını vereceğim. Belki size patronunuzun geçen yıl federal gözaltından alışılmadık ve ani bir şekilde salıverilmesi hakkında birkaç soru sormak isterler."

Declan'ın gülümsemesi kayboluyor. Tehdit yüzünden kızgın olduğunu düşünüyorum ama sonra sessiz bir şaşkınlıkla, "Sana gerçek adını söyledi," diyor.

"Bana bir isim söyledi. Gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Declan çatık kaşlarıyla bana bakarak, "Oh, gerçek olan bu, genç kız," diyor. Bu gelişmeyi onaylıyor gibi görünmüyor.

"Birine söyleyeceğimden endişeleniyorsan, endişelenme. Kendine Jabba the Hutt demek istemesi umurumda değil. Umurumda değil."

Onunla hiçbir alakam yok. Sadece gitmenizi istiyorum. Ve gitmiş olarak kalmanızı."

Declan başını eğiyor ve gözlerini bana dikeyor. Ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı. Bir tanesini sallayıp dudaklarının arasına yerleştiriyor, sigarayı tekrar cebine koyuyor ve başka bir cebinden bir Zippo çıkarıyor.

Sonra sigarasını yakıyor, bir yandan da bana ilginç ama güvenilmez bir bilmeceymişim gibi bakıyor.

"Üzgünsün."

"Ve sen bir dahisin. Şimdi git." "O ne yaptı?"

Gözlerimi devirerek derin bir iç çektiğimde Declan, "Çünkü onun nasıl biri olabileceğini bilen biri varsa o da benim," diyor.

Sert bir şekilde, "Bu büyüleyici bir bilgi. Hoşça kalın."

Uzaklaşmak için dönüyorum ama Declan sesleniyor, "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, genç kız. Senin için çıldırıyor."

İzlerimde duruyorum, yüzüm anında ısınıyor. Dönüp Declan'a öldürücü bir bakış gönderiyorum. "Patronuna onun sandığı kadar aptal olmadığımı söyle. Ve cehenneme kadar yolu var." Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Ve regl olduğumu. Bu onun entrikacı küçük baloncuğunu patlatacaktır."

Başım dik ve kalbim kırık bir şekilde apartman merdivenlerini çıkıyorum.

İçeri döndüğümde odama gidip kapıyı kapatıyorum. İki cip de uzaklaşana kadar pencerenin yanında durup sokağa bakıyorum. Biraz şaşırdım, ama Declan söylediklerimi Killian'a anlattıysa, belki artık beni rahat bırakır. Belki de baştan çıkarıp yalan söyleyeceği başka bir kız bulur.

Umarım benden daha akıllıdır ve taşaklarını budama makasıyla keser.

Şifonyerimin üst çekmecesindeki çantadan bir gebelik testi daha alıyorum, sonra banyoya gidip küçük beyaz çubuğa işiyorum.

İki saat gibi gelen iki dakika boyunca tuvalette oturup lanet şeye bakıyorum.

Sonuçlar olumsuz çıkınca tuttuğum nefesi bırakıyorum.

Ama hala regl olmadım ve dün regl olmam gerekiyordu.

Korunmasız seks yaptıktan dokuz gün sonra.

Testin hamilelik hormonlarını tespit edebileceği en erken tarihten bir gün sonra.

Haftanın geri kalanının kabus gibi geçeceğine dair kötü bir hisle erkenden yatıyorum.

Gecenin bir yarısı odada benimle birlikte başka birinin olduğunu hissederek uyanıyorum.

Hareket etmiyorum ya da uyanık olduğuma dair bir işaret vermiyorum. Sadece yan yatıyorum, yüzüm duvara dönük, nabzımın atışlarını dikkatle dinliyorum. Oda karanlık ve sessiz. Bıçağımı nerede bırakmıştım?

"Eğer bıçağını arıyorsan, banyo lavabosunda. Hamilelik testi ambalajının yanında."

Ses alçak, sakın ve kusursuz. Kanım damarlarımda ateşe dönüşüyor.

Aniden doğrulup komodinin üzerindeki ışığı açıyorum ve odanın karşısındaki koltukta bir bacağını diğerinin üzerine rahatça geçirmiş oturan Killian'a bakıyorum.

Armani güç takımını giymiş. Zırh gibi giydiği takım. Onu zarif ve tehlikeli gösteren, beyefendi kıyafetleri giymiş aç bir kaplan.

Gözleri karanlık ve ışıltılı. Yüzünün sert köşelerini yumuşatan bir sıcaklık belirtisi bile yok.

"Çık dışarı"

dedim. "Hayır."

Birbirimize bakıyoruz. Ellerim titremeye başladı. Ağzım kupkuru oluyor. "Ne istiyorsun?"

"Sen. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Çok ciddi. Kendimi savunmasız hissederek çarşafları göğsümün üzerine çektim. Üzerimde kısa pamuklu bir gecelik var, başka bir şey yok.

Yüzümdeki her dakika değişen ifadeyi izleyerek, "Yani hamile değiliz," diyor.

Biz. Onu öldürebilirim. "Hayır, hamile değilim."

Sabit bir şekilde bana bakarken parmaklarını yavaşça sandalyenin koluna vuruyor. Çenesinde bir kas kayıyor. Hüsranını ve hayal kırıklığını hissediyorum ama bana mı yoksa ona söylediklerime mi yönelik olduğunu bilmiyorum.

"Eğer bana inanmıyorsanız, gidip teste kendiniz bakın. Banyodaki çöp kutusunda."

"Nerede olduğunu biliyorum."

Bakışmalar devam ediyor. Oda çok sıcakmış gibi hissediyorum. Çok yakın. Terlemeye başlıyorum. Kesinlikle klostrofobik olmaya başlıyorum.

"Gitmeni istiyorum. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Ağzının kenarlarında belli belirsiz, tehlikeli bir gülümseme belirliyor. Yumuşak bir sesle, "Değil mi?" diyor.

Titremelerini kontrol etmeye çalışmak için çarşafları ellerimde kıvırıyorum. "Hayır, istemiyorum. Ve senin oyunlarınla da ilgilenmiyorum. Yani bu her neyse-"

"Bana yalan söylemenden hoşlanmıyorum. Bunu neden şimdi yaptığını bilmek istiyorum."

Tenim yanıyormuş gibi hissediyorum. Her an geceliğim, çarşaflar ve yatağın kendisi alev alacak. "Neyi sevip sevmediğin umurumda değil. Ve sana hiçbir açıklama borçlu değilim. Hiçbir şey hakkında."

Sesi düşer. Gözleri yanıyor. Parmaklarının sandalyenin kolundaki yavaş, sabit davulu devam ediyor. "Bana gerçeği borçlusun, hırsız. Başka bir şey olmasa bile, bana bunun sözünü vermiştin."

"O motel odasından çıkıp giden sendin, ben değil."

Gözleri parlıyor. Kısa bir an için parmakları hareketsiz kalır.

Sonra nefes verir ve yavaş, sabit davul çalmaya devam eder.

Erkek olsaydım şu anda korkudan altıma sıçıyor olurdum. Belli ki öfkesini irade gücüyle kontrol ediyor.

Ama ondan korkmuyorum. Burası benim evim. Hangi kayanın altından çıktıysa oraya geri dönebilir.

"Çık dışarı."

"Bunu zaten konuşmuştuk. Bana neden yalan söylediğini söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum." Gözlerini kısıyor. "Ve 'Anladım' derken ne demek istediğini. Ve Declan'a düşündüğümünden daha zeki olduğunu söylediğinde ne demek istediğini de."

"Aynen öyle."

Daha fazlasını teklif etmediğimde ayağa kalkıyor. Yarı açık göz kapaklarıyla bana bakıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini yavaşça açıyor.

Ona bir daha yalan söylersem beni dizlerinin üzerine yatıracağını söylediğini hatırlıyorum ve kalbim panik içinde patlıyor.

"Sakın buna cüret etme," diye fısıldıyorum, duvara yaklaşarak. "Neden, küçük hırsız. Korkmuş görünüyorsun. Her ne ise ne yapacağımı sanıyorsun?"

Benimle alay ediyor, orospu çocuğu. Dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi yatağa doğru adım atıyor, gülümsemesi küçük ve hareketleri yavaş.

Öfke bana kanat veriyor.

Ayağa fırladım, çarşafı yere attım ve "Defol git evimden, seni küstah piç!" diye bağırdım.

Küçük gülümsemesi tehlikeli bir sırıtışa dönüşüyor. "İşte benim cehennem kedim," diyor memnun, boğuk bir sesle, hâlâ ilerliyor. "Pençelerinin çıkmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Ceketini çıkarıp yere fırlatıyor.

Bana doğru hamle yaptı.

Bir çığlık atıp bir tarafa sıçırıyorum ama o çok hızlı. Beni kolayca yakalıyor, kollarının çelik mengenesiyle kavırıyor ve bizi yatağa götürüyor.

Üstüme çöktü, kollarımı başımın üzerine sıkıştırdı ve tüm ağırlığını bana vererek beni hapsetti.

Mücadele etmeye çalışmıyorum. Muhtemelen bir yerimi yerinden çıkarırdım ve zaten işe yaramazdı. Kaçamayacağım kadar güçlü. Bu yüzden sadece altına yatıyorum, zor nefes alıyorum ve onun kendini beğenmiş, yakışıklı yüzüne bakıyorum.

Bana bakarak, "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," dedi.

"Ve sen, şimdiye kadar tanıdığım en kötü yalancısın. Bir ödül almalısın. Yaşayan En Büyük Palavracı."

"Çok kızgın," diye nefes alıyor, dudaklarını ıslatarak.

Lanet olsun. Onu tahrik ediyorum. Daha da kötüsü, kokusu burnumda ve iri, sert vücudu her yanımda, beni sıkıştırıyor, içimde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatıyor.

"Şimdi senin gazabını çekecek ne yaptım? Sizi yalnız bırakma isteğinizi yerine getirmek dışında."

"Bak, yine sözlük gibi konuşuyor."

Ağzını kulağımın yanına koydu. "Sana sikimi o tatlı amının derinliklerine sokmayı ve benden ne kadar nefret ettiğini unutana kadar seni sikmeyi ne kadar çok istediğimi söylememi mi tercih edersin?"

Dişlerimi sıkarak ona hırlıyorum ama bu sadece kıkırdamasına neden oluyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Muhtemelen geçen haftanın benim için nasıl bir cehennem olduğunu anlatmamı da istemezsin." Tekrar kıkırdıyor, boynuma doğru nefes alıyor. "Ya da belki istersin. Belki de nasıl yemek yiyemediğimi bilmek istersin. Ya da uyuyamadığımı. Ya da seni düşünmekten başka bir şey yapamadığımı."

Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Sen de beni özlediğini söyle. Seni görememek beni neredeyse öldürüyordu."

"Seni öldürmeyen şey, beni hayal kırıklığına uğrattır." "Beni düşündüğünü söyle."

"Ben yaptım. Bana çöpü çıkarmam gerektiğini hatırlattı." Gülüyor. Gözlerini oymak istememe neden olan derin, tatmin edici, erkeksi bir kahkaha.

"Tamam, hırsız. Şimdi bana doğruyu söyle: Telefonda anladığını söylerken ne demek istedin?"

Başımı çeviriyorum, ona bakmayı reddediyorum.

Kulak mememin altındaki hassas noktaya nazik bir öpücük kondurduğunda gözlerimi kapatıyorum. "Bu işe yaramayacak."

"O zaman daha iyisini yapmam gerekecek." diye mırıldanıyor.

Dudaklarını yavaşça boynumda aşağı yukarı gezdiriyor, dilinin ucunu tenimde olabildiğince hafifçe gezdiriyor.

Bir ürpertiye bastırmak için kendimi zorluyorum. "Hayır mı? Hmm. Buna ne dersin?"

Yavaşça boğazımı emiyor. İçimde bir zevk patlaması yaratıyor ama kıpırtısız ve sessiz yatıyorum, tek istediğim ölmekken bana bu kadar çok şey hissettirebilmesinden nefret ediyorum.

Leğen kemiğimin karşısında ereksiyonu zonkluyor. Kalçalarını benimkilere bastırıyor, kulak mememi nazikçe emiyor. Sessiz kalmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Boğazımdan göğsüme doğru inip burnunu meme ucuma dayadığında, dudaklarımdan süzülen nefese engel olamıyorum.

"Meme uçların sertleşmiş, hırsız." diye fısıldıyor. "Burası soğuk. Bırak beni."

"Bana doğruyu söyle, ben de söyleyeyim."

Meme ucumu nazikçe öpüyor, sonra pamuğun içinden emiyor, ağzının ıslak sıcaklığına çekiyor. Ona durmasını söylemiyorum, çünkü bu çok iyi hissettiriyor, ama aynı zamanda duygular boğazıma doğru ilerliyor ve beni susturuyor.

Beni kullanıyor. Biliyorum ama aptalım çünkü her şey

çok gerçekçi geliyor.

Kesik kesik nefes aldığımda başını kaldırıyor. Elleri iki bileğimi de kavrayabilecek kadar büyük. Bir eliyle beni sabit tutuyor ama diğer eliyle çenemi kavlıyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor.

"Gözlerini aç."

"Hayır."

Çok nazıkçe beni öpüyor. "Bebeğim. Benim için gözlerini aç."

Sesim boğuk çıkıyor. "Eğer bana bir daha bebek dersen, seni yok etmeyi hayattaki görevim haline getireceğim."

Bir an hareketsiz kaldı. Yüzümü incelediğini anlayabiliyorum ama ona bakmayı reddediyorum. Sonra hızlı ve şaşırtıcı bir hareketle sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alıyor.

Kollarını bedenime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, bir eliyle başımın arkasını kavlıyor. Göğüs göğüse, göbek göbeğe, uyluklar uylukların üstünde, vücutlarımız aynı hizada. Gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden yüzümü boynuna saklıyorum ve nefesimi düzenlemek için mücadele ederek üzerine uzanıyorum.

Ağır bir nefes veriyor. "Anladığını sandığın şey her neyse, yanılıyorsun."

"Tabii ki böyle söylersin."

"Dene bakalım. Nedir bu teorin?"

"Sana hiçbir şey söylemiyorum."

Beni sıkıyor, saçlarıma bir öpücük konduruyor, sonra tekrar nefes veriyor. "Pekâlâ."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Sessizce uzanıyorum, bunun nasıl bir yeni taktik olduğunu merak ediyorum ve ne kadar rahat bir yatak yaptığını sevdiğim için kendimden nefret ediyorum, ta ki o yumuşak bir sesle, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bir gün harika bir anne olacaksın." diyene kadar.

Bir hıçkırıkla boğuluyorum ve koca, aptal göğsüne bir yumruk indiriyorum.

"Şiddetli ama harika" diye fısıldıyor.

"Konuşmayı kes. Lütfen konuşmayı kes. Kalbim buna daha fazla dayanamaz."

Beni bir kez daha sıkıyor ve merhametle susuyor.

Beni öyle tutuyor, başımı kucaklıyor ve ben yeniden rahatça nefes alana kadar sırtımda yavaş daireler çiziyor. Kulağımın altında kalbi yavaş ve sabit bir şekilde atıyor.

Fısıldıyorum, "Bu yaptığın doğru değil. Ben bir insanım, kağıt mendil değil."

Sırtımdaki eli hareketsiz kalıyor. "Senin bir Kleenex olmadığının farkındayım. Bu da ne demek oluyor?"

"Bu duygularım olduğu anlamına geliyor. Ben..." Bir hıçkırığı bastırıyorum. "Ben kullanılıp atılacak bir şey değilim."

Vücudu birkaç saniyeliğine tamamen donmuştur. Çarpmaya başlayan kalbi dışında her yeri hareketsizdir.

Sonra beni sırtüstü yatırıyor, bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözleri duygularla parlıyor. Sesi aceleci ve sert.

"Yemin ederim, seni kullanmıyorum. Böyle düşünmene ne sebep olabilir?"

Aman Tanrım. Adam mükemmel bir yalancı. Oh, şimdi hatırladım: oyunculuğun suç hayatına döndükten sonra başladığını söylemişti.

Bu performansıyla Oscar kazanmalı.

Ona cevap vermediğimde, "Şimdiye kadar yaptığım ve söylediğim her şey, seninle konuştuğum her kelime gerçektir" diyor.

Gözlerimi kapatarak inliyorum.

Yüzümü daha sıkı kavıyor, kulağıma yaklaşıyor. "Her lanet kelimeyi, Juliet. Allah kahretsin. Bu da nereden çıktı?"

"Sadece git," diye fısıldıyorum, perişan bir halde. "Lütfen içinde bir parça da olsa dürüstlük bulmaya çalış ve beni yalnız bırak. Sonsuza kadar."

Sert nefes alıyor, yüzümü hiç bırakmayacakmış gibi tutuyor. "Bana bunun neyle ilgili olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır. Git!"

"Bana bak."

"Hayır."

"Saklanmayı bırak!" diye kükrüyor.

İşte bu kadar. Kendime duyduğum tüm acıma hissi iki parmağımın şıkırdaması gibi buharlaşıyor ve yerini anında termonükleer öfkeye bırakıyor.

Gözlerimi açıyorum ve öfkemin her zerresini görmesine izin veriyorum. Ama her nasılsa sesim ürkütücü, soğuk bir şekilde sakın kalıyor.

"Saklanan sensin, Killian Black. Liam Black. Her kimsen. Sırları olan sensin. Burada bir ajandası olan sensin, ben değil."

"Ne gündemi?" diyor öfkeyle. "Sen neden bahsediyorsun ne hakkında?"

Bu saçmalık beni o kadar sinirlendirdi ki, içimden geldi. Yüzüne doğru bağıriyorum.

"Narkotikten olduğunu biliyorum, bu yüzden artık saçmalamayı kesebilirsin, tamam mı?"

Göz kırpıyor. Kaşları birbirine yaklaştı. Başını eğerek, içten bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Benim narkotik ajanı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır! Bir narkotik, polis muhbiri gibi! Hapishaneden uzak durmak için bir anlaşma yaptın ve şimdi polislerin maaş bordrosundasın!"

Şaşkın bir sessizlikten sonra gülmeye başlar.

Üzerimden yuvarlanıyor ve sırt üstü yatıyor, karnını tutuyor ve sanki ona dünyanın en komik fıkrasını anlatmışım gibi tavana bakarak içtenlikle gülüyor.

Yataktan fırlıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak ona bakıyorum. "İtiraf et. Babama ulaşmak için beni kullanıyorsun."

Daha sert gülüyor. Yüzü kızarıyor.

Dolabıma gidip en yakın ayakkabıyı alıyorum, sonra yatak odasına dönüp ona fırlatıyorum. Ağaç gövdesi gibi kalçasına isabet etti. Görmezden geldi. Gülmekle meşguldü.

Gürültüden beni duyabildiğinden emin olmak için bağırarak zorunda kalıyorum. "Böyle devam edersen o koca kafanı atış talimi için kullanırım, seni pislik!"

Sonunda kendini kontrol ediyor, zevkle iç çekiyor ve gözlerini siliyor. Sonra yataktan kalkıyor, yerden takım elbisesinin ceketini alıyor ve geniş omuzlarına atıyor.

Bana sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Bunun için teşekkür ederim. Uzun zamandır böyle gülmemiştim..." Duraklıyor, düşünüyor. "Hiç."

Bana doğru geliyor ve alnımdan öpüyor. Bir parmağını çenemin altına sokarak başımı yukarı kaldırıyor ve kızgın gözlerimin içine bakıyor. Kendi gözleri sıcak ve yumuşak.

"Teklifim hâlâ geçerli genç kız: Bana benim olduğunu ve bunda ciddi olduğunu söyle, ben de sana her şeyi anlatayım. O zamana kadar tahmin etmeye devam et. Gülmek işime yarayabilir."

Arkasını döndü ve yatak odamın kapısından çıktı.

JULES

W Sabah kalkıp tuvalete gittiğimde kasedeki su kırmızı oluyor.

Adet dönemim geldi.

İlk tepkim beklediğim gibi olmadı. Üzerimden bir yük kalkmış gibi büyük bir rahatlama dalgası hissedeceğimi sanmıştım. Bu oldu, ama önce belirsiz bir melankoli, en başta istediğimden emin olmadığım önemli bir şeyi kaybettiğime dair hafif bir his geldi.

Bunu Fin'e aktardığımda bana şaşkınlıkla baktı. "Buna kararsızlık denir, tatlım."

"Kararsızlık." Killian Black ile olan tüm ilişkiyi özetlemek için kullanılabilecek bir kelime.

Bu ya da "delilik".

İşe kafa karışıklığı içinde gidiyorum. Killian'ın beni kullandığından emin olduğum zamanları daha çok seviyordum. En azından bu kesin gibiydi. Acı verici ama kesin. Ama şimdi başladığım yere döndüm, bir labirentin içinde körlemesine dolaşıyorum.

Sanırım beni kandırıyor olabilirdi ama o kahkaha gerçek gibiydi. Gerçektir. Polis için muhbirlik yaptığı fikrimin histerik olduğunu düşündü.

O akşam işten eve döndüğümde, büyük siyah cipler ön tarafa park edilmişti. Beni apartman penceresinde gören Declan bana gösterişli bir selam gönderiyor. I

İngiltere Kraliçesi'nin yaptığı gibi kraliyet el sallamasıyla cevap ver, tüm sert bilek ve üstünlük. Gülüyor, başını sallıyor.

Kim bu neşeli, gülen gangsterler? Hangi baş aşağı evrende yaşıyorum ben?

Daha da önemlisi, şimdi ne yapmam gerekiyor?

İki hafta geçti. Sıra dışı hiçbir şey olmuyor. Killian'dan haber alamıyorum ama onunla iletişime geçmeye de çalışmıyorum. Bir keresinde bir polis aracı dışarıdaki caddede duran ciplerden birinin yanına yanaştı. Otuz saniyeden az bir süre durduktan sonra bir daha görülmemek üzere uzaklaştı.

Sanırım alt kattaki Bayan Lieberman sonunda polisleri aramış. Geldiler, kiminle uğraştıklarını öğrendiler ve hemen gittiler.

Kiminle uğraştıklarını değil... Neyle uğraştıklarını. Ama ne? NE?

Killian'ın ne sakladığını bulmayı takıntı haline getirdim. Her gün işte, saatlerce ipucu bulmak için internette geziniyorum. Killian veya Liam Black'ten bahseden herhangi bir hikaye. Herhangi bir fotoğraf. Herhangi bir şey. Ama bulunacak bir şey yok.

Geçen yıl tutuklandığına dair raporlar bile ortadan kayboldu. Massachusetts Dışişleri Bakanlığı veri tabanında listelenen tüm şirketleri gibi.

Sanki hiç var olmamış gibi.

Sanki bir hayalet gibi, bana musallat olmak için geliyor ve sonra iz bırakmadan kayboluyor.

Söylemeye gerek yok, tüm bunlar beni derinden rahatsız ediyor. Bir noktada, bir açıklama için o kadar çaresizim ki, onun bir zaman yolcusu ya da uzaydan gerçekleri bulma görevine gönderilmiş bir uzaylı olabileceğini bile düşündüm.

İyi ki hamile değilim. Tükettiğim şarap miktarını düşünürsek, zavallı fetüsüm

Salamura.

"Peki bir sonraki işimizi planlamaya ne zaman başlayacağız? Biraz heyecana hazırım."

Max'in sorusuna homurdanıyorum. "Doğru ya. Çünkü sonuncusu çok iyi geçti."

Fin diyor ki, "İyi geçti. Hemen ardından kayıp bir gangsterin büyülü aletinin üzerine düşmüş olman iyi gitmediği anlamına gelmez."

Hafta içi bir akşam mutfak masasındayız, vücudumu Declan'ın siyah cipinin kaputuna fırlatmaktan ve Killian'ın nerede olduğunu söylemesi için ona bağırmaktan kendimi alıkoymak için yaptığım lazanyayı yiyoruz.

Öğrenmek için adamın kendisini arayabilirim, ama bu bilmek istediğimi kabul etmemi gerektirir.

Max diyor ki, "Peki ya bir politikacı? Vurabileceğimiz bir sürü adi politikacı var."

Fin, "Doğru varlıklara sahip değiller." diyor.

"Bir sürü varlıkları var. Hisse senetleri, tahviller, yatlar. Aklınıza ne gelirse."

"Bir yat çalıp onu bir yetimhanenin önüne mi park edeceğiz? Hiç sanmıyorum."

"Başka bir iş planlamak için henüz kafam yerinde değil" diyorum.

Birbirlerine bakıyorlar, sonra bana bakıyorlar. Fin diyor ki, "Kafa boşluğu. Doğru."

"Tanrı aşkına, benimle dalga geçme."

"Ton mu?" diyor masumca, sanki görünmez bir seyirci kalabalığından destek bekliyormuş gibi etrafına bakınarak.

"Ben ton almadım."

"Kesinlikle bir ton aldın." "Max, ses tonumu mu değiştirdim?"

Max yüzünü ona çevirir. "Ses tonun bir balyoz kadar incelikli. Büyük, şişman bir ton aldın ve bunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim." dedim.

Fin omuz silkiyor ve yemeğinden bir lokma yutuyor. "Bu yüzden bir ton aldım.

Beni dava et."

"Demek istediğim, eğer ilgilenen varsa, şu anda bir işi planlamak için gereken konsantrasyona sahip değilim. Hiçbir şey düşünemiyorum ama..."

Max gülümser. "Gangsterin büyülü aleti. Bu arada, onun hakkında hiç konuşmadın. Ne kadar büyük?"

Düz bir yüzle, "İki, belki üç inç." dedim. "Kaltak. Tam bir yağ tulumu, değil mi? Hadi ama, cimrilik etme.

Bize tüm detayları ver. Kesilmiş mi? Kesilmemiş mi? Taşakları tıraşlı mı? Delinmiş kafa? Bu kadar havalı olmasının bir sebebi var, o da dev patlıcanı, değil mi?"

"Max, bunu sana söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama gerçekten biriyle yatmalısın."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak."

Fin iç çeker. "Burada yemek yiyorum millet. Kimsenin aleti hakkında bir şey duymak istemiyorum. Lazanyamdan kusabilirim."

"Bu konuyu en başta açan sensin."

"Ve şimdi konuyu kapatıyorum. Son."

Bir süre sessizce yedik, ta ki ben sessizce "Kocaman. Kocaman."

Herkes donuyor. Fin'e baktım. "Özür dilerim."

Max hoots. "Biliyordum! Küçük tatilinden eve, bir çiftlikte iki hafta geçirip aygırları eğitmişsin gibi yürüyerek döndün. Ha!" Masayı tokatlıyor. "Aferin sana, kızım!"

Fin tiksintiyle dudağını kıvırıyor. "Yüzümde sallanan damarlı, mor, dolgun bir penis düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor."

O kadar çok gülmeye başladım ki neredeyse boğuluyordum.

Max ekşi bir şekilde, "Bunun için teşekkürler. Bir dahaki sefere bir siki yakından gördüğümde aklıma sen geleceksin."

Fin tatlı bir şekilde, "Neden, Max. Ne güzel. Bir dahaki sefere herkesin rodeo palyaçoları gibi giyindiği bir B filmi izlediğimde aklıma sen geleceksin."

"Oh, kendini çok afet sanıyorsun, ha? Sol elimle çizdiğim bir şeye benziyorsun."

"Kızlar" diyorum.

Beni görmezden geliyorlar. Fin diyor ki, "Fazladan kromozomunu tokatlamak zorunda bırakma beni."

Max diyor ki, "Isır beni."

"İsterdim ama tetanos aşısı olmak zorunda kalmak istemiyorum."

Parlak bir şekilde, "Tamam. Eğlenceliydi. şimdi herkes kafeslerine dönmeye hazır mı?"

Max, tavana bakıp başını sallayan Fin'e dilini çıkarır.

"mzn yarım beyni var. Bu yüzden bir şeyi çözmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Bana bakıyorlar. Dirseklerimi masaya dayıyorum ve çenemi ellerimin arasına alıyorum. "Bunlar ne anlama geliyor? Sırlar. Karizma. Gözetleme becerileri. Bilgisayar becerileri. Binalara ve kilitli odalara tespit edilemeyen erişim."

Max "Ben" diyor.

Fin "Ben" diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bitirmeme izin ver. İleri teknoloji. Sadık bir asker ordusu. Efsanevi bir n ama kağıt üzerinde varlığına dair doğrulanabilir bir kanıt yok."

Max "Batman" diyor.

Fin, "Lisbeth Salander." diyor.

"Bunların ikisi de yalnızlar. Sadık askerlerden oluşan orduları yok. Dikkatli olun."

Max elini kaldırır. "Bir sorum var." "Tabii ki var. Ne soracaksın?"

"Sonunda bir test olacak mı? Çünkü ilk bölümün bir kısmını kaçırdım."

İç çekerek devam ediyorum. "Acımasızlık. Zeka. Sofistike. Büyük miktarda para. Devasa bir ego. Ateşli silahlarla mükemmel beceriler. Tam bir korku eksikliği. İnanılmaz bir stil. Muhteşem saçlar."

Fin parmaklarını şıklatır. "Bir süper kötü." Max kıkırdar. "Ya da bir psikopat."

"Belki ikisi de. Ama cidden, tüm bu özellikleri tek bir kişide bir araya getirirseniz... ne elde edersiniz?"

Fin, "Gerçek bir insan mı?" diyene kadar bir an düşünürler.

Çizgi roman süper kahramanı gibi değil mi?" "Evet."

Bir omzunu kaldırıyor. "CIA'in başı."

"Hayır," diyor Max hemen. "Bu adam dişçiye benziyor. Ortopedik ayakkabıları ve aşırı ısırganlığı var. Tarzı, karizması ya da muhteşem saçları yok."

"O zaman fikrini duyalım."

"Benim yok. Sadece seninkinin berbat olduğunu söylüyorum."

İleri geri konuşuyorlar ama ben dinlemeyi çoktan bıraktım. Ayağa kalktım ve pencerenin önünde durup sokağa baktım.

Takım elbiseli silahlı adamlarla dolu, parlak jantlı ve karartılmış camlı büyük SUV'lara bakıyorum.

"CIA'in başı." Fin'in sözleri kafatasımın içinde tekrar tekrar yankılanıyor.

Belki de Killian'ın polis için çalıştığını düşündüğümde yanlış anlamışımdır.

Belki de onun için çalışıyorlar.

Belki de herkes onun için çalışıyordur.

Belki de düşündüğümde çok daha güçlüdür.

Ya da belki sarhoş olup sevgili çocukluk kedim Pippi Longstocking'in hayaletiyle bir seans yapmalıyım, çünkü zaten halüsinasyon görüyorum.

Ertesi gün işteyken Google'a "CIA Başkanı" yazdım.

Bir linke tıkladığımda, Merkezi İstihbarat Teşkilatı Direktörü'nün ortaokul öğretmenine benzeyen Gina adında minyon, esmer bir kadın olduğunu öğrendiğim bir Wikipedia sayfasına yönlendiriliyorum.

Acımasız, sofistike ya da ateşli silahlarla ilgili herhangi bir becerisi varmış gibi görünmüyor. Bununla birlikte, oldukça mükemmel bir yastık tığ işi yapabiliyor ve yumuşak ve lezzetli bir köfte tarifini mükemmelleştirmiş gibi görünüyor.

Hayal kırıklığıyla doluyum.

Killian'ın Her şeyin Gizli Patronu olduğuna dair yeni ve parlak komplo teorimden vazgeçmeye karar verdim. Eğer hükümet işleriyle bir ilgisi olsaydı, bu kadar çok Armani takım elbisesi olmazdı. Gökdelerde yaşayan bir bazilyoner olmayacağından bahsetmiyorum bile. Muhtemelen bir 401(k) ve harika bir diş planı olurdu, ama hepsi bu kadar.

Yani en başa döndüm. Tek bildiğim seksi, zengin, kibirli, gizemli ve oral seks konusunda bir şampiyon olduğu.

Tüm bu gizli kapaklı, kim olduğum değil ne olduğum, insanlara yardım ediyorum rutininin bir torba palavra olduğu ve sadece kafamı karıştırarak zevk aldığı fikrini ciddi bir şekilde düşünüyorum. Büyüklük kuruntusu olan bir gangsterden başka bir şey değil.

En basit açıklama bu. Özellikle de o devasa egosunu düşünürsek.

Ama bir şekilde uymuyor.

Bu aksan da neyin nesi?

Shakespeare'in nesi var?

Uydu hacklemek de neyin nesi? Yani, kim bir uydunun nasıl hackleneceğini bilir ki?

Bütün bunlar çok yorucu.

İşten eve dönerken kendime bir akşam yemeği ısmarlamaya karar verdim. Fin ve Max arasında tekrar hakemlik yapma havasında değilim, bu yüzden neredeyse benimki kadar iyi lazanya yapan küçük bir İtalyan restoranında duruyorum.

Oturup yaşlı İtalyan garsondan bir kadeh kırmızı şarap ve bir tabak bolonez spagetti sipariş ediyorum. Sonra sandalyeme yerleşiyorum ve etrafımdaki büyüleyici dekora bakıyorum.

Tam şaraptan bir yudum almak için kadehimi kaldırırken, ön pencereden dışarı bakıyorum.

Ve orada, dışarıdaki sokakta, Killian. Bir kadınla birlikte.

Çok hamile bir kadın.

Kız onun kollarında. Adam onu şefkatle öpüyor.

Bir eli yüzünü okşarken, diğeri şişmiş karnını okşuyor.

Taşa dönüşüyorum. Vücudumdaki her kas kasılıyor. Kaldırımda onlara bakarken nefes alamıyorum, hareket edemiyorum, hatta gözümü bile kırpamıyorum.

Genç ve güzel, benim yaşlarımda. Benim gibi esmer. Gözlerinde yıldızlarla ona bakıyor. Adam gülümseyerek ona bakıyor.

Tanrım, nasıl da acıtıyor. Nasıl da yakıyor.

Hiç böyle bir acı hissettiğimi hatırlamıyorum. Kemiklerimi eritmek için etimi yiyen bir asit gibi. Nefesim kesiliyor. Patlamak üzereyim. Ölüyorum, her seferinde bir acı kalp atışı.

Bir anda uzaklaşıyorlar, görüş alanımdan çıkana kadar kol kola caddede yürüyorlar. Ama ben donup kalıyorum, şarap kadehim elimde sıkılı, gözlerimin kenarlarında sıcak yaşlar birikiyor.

Beni kullanmadığına yemin etti. Gözlerimin içine baktı ve bana söylediği her sözün doğru olduğunu söyledi.

Bana harika bir anne olacağımı düşündüğünü söyledi.

Garson yemeğimle birlikte masaya geldiğinde, içinde bulunduğum büyü bozuluyor. Bardağı dikkatlice masaya bırakıyorum, ellerim titriyor. Çantamdan para çıkarıp masaya bırakıyorum, sonra kalkıp arabama doğru körlemesine yürüyorum.

Kalbim çarpıyor. Tenim nemli. Midem düğümleniyor. Hiperventilasyon yaptığımı biliyorum ama e l i m d e değil.

Dünyanın kenarları bulanık görünüyor, sanki bayılmak üzereymişim gibi.

Hamile. Onun bebeğine hamile. Benim neredeyse olduğum gibi.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Aptal, saf bir çocuk gibi. Hastalanacakmışım ve kusmayı hiç bırakmayacakmışım gibi hissediyorum, sanki vücudum tüm organlarımı temizlemek istiyormuş gibi.

Özellikle de aptal kalbimi.

Çünkü şimdiye kadar kendimi kandırabilmiş olsaydım, onu karısıyla görmek? Metresiyle mi? Benim gibi bir başka kör aptalla... Ona aslında ne kadar değer verdiğimi mide bulandırıcı bir netlikle kanıtladı.

Yapmamaya çalışsam da, tüm gücümle dirensem de ona aşık oldum.

Ona fena aşık oldum.

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor. Hıçkırığımı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum. Şehrin sokaklarında çok hızlı sürüyorum, kör ve titriyorum, nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi bilmiyorum, ta ki bir içki dükkanının önünde çılgın atarak durana kadar.

Deli gibi göründüğümü bildiğim halde umursamadan nefes nefese ve vahşi gözlerle içeri koşuyorum.

"Seninle evlenmek için babandan izin isteyeceğim."

"Seni aptal," diye fısıldıyorum, koridorda tökezleyerek ilerlerken. "Onun kötü olduğunu biliyordun. Bir yalancı. Bunu biliyordun. Şimdi şu haline bak."

Raftan büyük bir şişe tekila aldım ve arkamı dönüp çıkışa yöneldim.

"Seni baştan çıkarmasına izin verdin. Seni becermesine izin verdin. İçeri girmesine izin verdin."

Cam kapıyı iterek açıyorum ve tekila şişesini bir can yeleği gibi göğsüme bastırarak dışarı çıkıyorum. Kafayı bulmaktan daha çok yapmak istediğim başka bir şey düşünemiyorum. Tüm bu acı ve utancı, bu korkunç öfkeyi bastırmam gerekiyor.

Bu kıskançlık.

Hiç böyle bir kıskançlık hissetmemiştim. Sanki kalbimden defalarca bıçaklanıyormuşum gibi hissediyorum.

Elleri nazıkçe şişmiş karnını okşuyordu... Bu görüntüyü hayatım boyunca unutmayacağım.

Arabamın kapısını açtım. Atlamak üzereydim ama biri bağırarak beni uzaklaştırdı.

"Ne?" Etrafımda dönüyorum, kafam karışıyor.

Bir adam bana bağırıyor. Korece, bu yüzden ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bana öfkeyle bağırıyor ve kolumu çekiştiriyor, sarsıyor ve yüzümde bir tokat gibi ne olduğunu anlıyorum.

Tekilanın parasını ödemedem dükkandan çıktım.

"Ah. Özür dilerim! Çok özür dilerim, öyle demek istemedim-bekle, cüzdanım- para getireceğim-"

Sonra çantamı restoranda unuttuğumu fark ediyorum, çünkü arabanın içinde değil.

Koreli dükkan sahibi hala bana bağırıyor. Kaldırımda küçük bir kalabalık toplanmış, meraktan küçümsemeye kadar çeşitli ifadelerle bana bakıyorlar. Geri çekilmeye, her şeyin bir hata olduğunu ve şişenin parasını ödeyeceğimi, elbette ödeyeceğimi açıklamaya çalışıyorum ama Koreli adam şimdi de "Hırsız!" diye bağırıyor. Hırsız!" diye bağırıyor ve işler çirkinleşmeye başlıyor.

Birkaç seyirci cep telefonlarını çıkarmış. Videoya çekiyorlar.

İri bir adam yüksek sesle "Polisi arayın." der.

Başka bir adam "Kaçmaya çalışıyor!" diyor.

"Hayır! Ben değilim! Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma!" Ama geri çekiliyorum, kolumu dükkan sahibinin sert tutuşundan çekmeye çalışıyorum ve bunun nasıl görüldüğünü çok iyi biliyorum.

Sonra biri beni arkamdan yakaladı, kalabalık bağırmaya başladı ve her şey boka sardı.

JULES

T Beni tutuklayan polis çorba gibi kokuyor.
İyi bir çorba değil ama
ayak gibi ekşi bir nota. Parmak izim alındı, sabıka
fotoğrafım çekildi, üstüm arandı ve çete bağlantıları ve
bulaşıcı hastalıklar hakkında sorular soruldu, ardından bir
nezarethaneye götürüldüm ve burada kalmam söylendi.
"Telefon görüşmemi ne zaman yapabilirim?" Polise
sordum.
"Umurumda olacak enerjiyi toplan toplamaz." ekip
gidiyor.
Hücrede yalnızım. Çimento duvara dayalı sert metal
bankta oturuyorum ve köşede yerdeki koyu sarı lekeyi
görmezden gelmeye çalışıyorum.
Bir saat geçiyor. Sonra iki. Üçüncü saate geldiğimde,
polis grevi olup olmadığını merak etmeye başlıyorum,
Çünkü kimse beni görmeye gelmedi. Hırsızlık gibi küçük bir
suç için kefaletimi ödeyip hemen ıkabilmeliyim. Beni
süresiz olarak tutmaları için bir sebep yok.
Ama saatler geçiyor ve kimse gelmiyor.
Sonunda, sabah saat dört civarında, yeni bir polis
hücremdeki kilidi açtı. İri yarı, tıraşlı bir kafası ve
korkutucu gözleri var. Gecikme için onu
görevlendirmemeye karar veriyorum ve sessizce hücreden
ıkıp koridorda onu takip ediyorum.
İşaretlenmemiş bir kapıya dönüyor ve beni küçük bir
odaya sokuyor. Odadaki tek mobilya iki metal

sandalyeler ve ü z e r i n d e hiçbir şey olmayan ezik bir metal masa. Sandalyelerden birini işaret ediyor.

"Otur."

Etrafıma bakıyorum, şaşkınım. Oda tıpkı filmlerdeki sorgu odalarına benziyor. Bembeyaz, çıplak çimento duvarları var; koyu renkli yansıtıcı camlı olanı hariç, onun arkasında kesinlikle insanlar gizleniyor.

"Neler oluyor?"

"Otur." diyor. "Bana bir soru daha sorarsan kaşlarını koparırım" der gibi.

Oturuyorum.

Kapıyı arkasından çarparak çıkıyor. Tavana yakın bir köşede duran bir kamera kırmızı, kırpışmayan gözleriyle bana bakıyor.

Birkaç dakika sonra karanlık cam duvara dönüyorum. "Ciddi misin? Bir şişe tekilaydı. Markasız. Yavaş bir gece mi geçiriyorsunuz yoksa?"

Hiçbir şey olmaz. Daha çok zaman geçer. Kimse gelmez.

Tam cama vurmaya ve bir Amerikan vatandaşı olarak haklarım hakkında bağırmaya başlayacakken odanın kapısı açıldı. Bir kadın içeri girdi.

Hamile bir kadın.

Şu kadın.

Karnını içinde bir bebek varmış gibi değil de büyük bir akşam yemeği yemiş gibi göstermeyi başaran şık siyah bir takım elbise giymiş. Bir elinde evrak çantası, diğerinde bir fincan kahve taşıyor. Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Merhaba, Juliet. Ben Truvy. Bana Tru diyebilirsin. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Teksas tınısı yumuşak ve hoş ve ben onun gözlerini kafatasından ayıracağım.

Kan yanaklarımda zonklayarak, "Ne. Ne. Siktir."

"İyi anlaşıcağımızı görebiliyorum." Gülüyor. Büyüleyici bir kahkaha. Yumuşak, kadınsı ve çekici. Cadı.

Masanın karşı tarafındaki sandalyeye oturuyor, evrak çantasını yere koyuyor, kahve fincanını bana doğru itiyor, ellerini kucağında birleştiriyor ve beni içeri alıyor.

Yani bana gerçekten bakıyor.

Ve onun kocaman yakut ve elmas yüzüğüne baktım. Sesim kısıldı, "Sen evlisin." dedim.

"Öyleyim."

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve o lanet bebek bezi deposunu basmaya karar verdiğim güne lanet ediyorum.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, ben aynı zamanda senin avukatınım." diyor.

Göz kapaklarım açıldı. Ona bakıyorum. "Şaşkınlık" kelimesini şu ana kadar hiç anlamamıştım.

Kaşlarını birleştiriyor. Gözleri deniz camı gibi soluk yeşilin çarpıcı bir tonunda. Diyor ki, "Şaşırmış gibi bakma. Teksas'ın küçük bir bok çukuru kasabasından olmam, hukuku tartışamayacağım anlamına gelmez. İlk denememde baroyu geçtiğimi bilmeni isterim."

Bir kahkaha patlatmak istiyorum. Ayrıca bir alev makinesi istiyorum. "Ne zamandır evlisiniz?"

Başparmağıyla evlilik yüzüğünü döndürerek gülümsüyor. "Yedi ay oldu. Hamile olduğumuzu öğrendiğimiz gün Nüfus Müdürlüğü'ne gittik."

"Yani hamile değiliz." Killian'ın yatak odama girdiği o geceki hayal kırıklığına uğramış ses tonunu hatırlıyorum ve öğürmek istiyorum.

Tru bana bakıyor. Gözleri de sesi kadar yumuşak. "Bir kızımız olacak. Adını Maribel koyacağız, annemin adı."

O zaman neredeyse ağlayacaktım. Neredeyse. Gözlerimin arkasındaki baskıyı, acıyı ve baskıyı hissediyorum. Ama kendimi zaten olduğundan daha fazla aptal yerine koymayı reddediyorum, bu yüzden ayağa fırlıyorum ve volta atmaya başlıyorum.

Birkaç kez ileri geri döndükten sonra duruyorum ve suçlayıcı bir ifadeyle ona bakıyorum. "Ne olmuş yani? İki eşli olmasının yanı sıra

kocaman bir pislik ve devasa bir
yalancı mı?" Gözlerini
kırpıştırıyor.

Avantajımı kullanıyorum. "Bir tarikatın parçası mısınız?
Kadınların beynini yıkayarak kardeş eşler olmalarını
sağlayan kaçık bir dini grup falan mı?"

Önce soluna, sonra sağına bakıyor, sanki ne olduğunu
anlamamış ve birinin içeri dalıp onu deli kadından
kurtarmasını umuyormuş gibi. "Um..."

Alay ediyorum. "Bana naz yapma. Seni buraya o
gönderdi. Kim olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Evet," diyor dikkatle. "Ve senin hakkında çok güzel
şeyler duydum."

Ellerimi havaya kaldırıp bağıryorum, "Ve sen iyisin
onunla mı? Tanrım!"

"Özür dilerim... Neye tamam?"

Gülüşüm karanlık ve beni buraya tıkan polisin
gözlerinden daha korkunç. "Berbat durumdasınız bayan.
Yardıma ihtiyacınız var."

Bana kaşlarını çattı, sandalyesinde dik oturdu ve
tersledi, "Aslında yardıma ihtiyacı olan sensin. Ve ben de
bunu vermek için buradayım. Hem de sabahın dördünde.
Ve bu alaycı tavrını ya da ima etmeye çalıştığın her ne
haltsa onu takdir etmiyorum."

İstediğim gibi saçlarını yolmak yerine kollarımı
göğsümde kavuşturup ona bakıyorum, zor nefes alıyorum.
"Eminim sana hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu
söylüyordur, değil mi?"

Sıkı bir çeneyle, "Aslına bakarsanız, öyle" diyor.

Piç kurusu. Onu bir daha görürsem, tüm kasık kıllarını
cımbızla tek tek yolacağım, sonra burnuna sokup ateşe
vereceğim.

"Ve bahse girerim sana cömert hediyeler veriyordur.
Gülünç derecede pahalı hediyeler. İnsan içinde bile
takamayacağın takılar çünkü on saniye içinde soyulursun."

Bana bakıyor. Deniz camı gözleri çakmaktaşı kadar sert.

Alaycı bir şekilde, "Evet. Bu konuda harika. Çok cömert. Çok romantik. Peki ya Shakespeare? Bahse girerim Shakespeare dumanını senin kışına da üflüyordur, değil mi?"

Başını eğiyor.

"Hayır mı? Oh, tek özel olan ben miyim?" Gülüyorum. Aklımı kaçırmış gibiyim, kokain kullanıyormuşum gibi.

Diyor ki, "Bir saniye bekle-"

"Peki ya şu aksanlar, ha?" Kıkırdıyorum. "Oh, Tanrım! Chris Hemsworth kesinlikle favorim! Yani, James Bond yakın bir saniye, ama tatlı bebek İsa, o Avustralya aksanı bomba, değil mi? Eminim seni hamile bıraktığı gece bunu kullanmıştır."

Tüm histerik kahkahalarım boğazımda düğümleniyor. Bir nefes çekiyorum. Kırık bir hıçkırık olarak çıkıyor.

Tru ayağa kalkıyor ve bir elini göğsüne bastırıyor. Nazikçe, "Ah, tatlım. Aman Tanrım. Killian'la evli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Az önce bana onunla evli olduğunu söyledin!" diye gürledim.

Kafasını sallıyor. Dilini gıdaklatıyor. Bana sempati ile bakıyor. Aramızdaki masanın etrafında dönüyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Gözlerimin içine bakıyor.

Yumuşak bir sesle, "Ben Killian'la evli değilim, tatlım. Onun kardeşiyle evliyim."

Sanki karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. "Ama...ama ben sizi gördüm. Dün gece restoranın dışındaki sokakta ikinizi gördüm!"

Bir an düşünüyor, sonra gözleri açılıyor. "Sana söylemedi, değil mi?" İç çekiyor. "Tanrı aşkına, o imkansız adam."

"Neyi söyleyeceksin?" diye bağırdığımda neredeyse patlayacaktım.

Saçlarının yüzünün etrafına yerleşmesi için bir an bekliyor. "Killian ve Liam tek yumurta ikizleri."

Liam.

Killian.

İkizler

.

Odadaki tüm hava çekildi. Kalp atışlarım düzleşiyor.

Tru yüzümdeki ifadeye gülümsüyor ve omuzlarımı okşuyor. "Biliyorum. Öğrendiğimde ben de aynı ifadeyi takınmıştım." Burnunu kırıştırıyor. "Ve korkarım bu buzdağının sadece görünen kısmı."

Çıkardığım ses, bir kedinin tüy yumağını dışarı atmaya çalışırken çıkardığı sesle aynı.

"Belki de yerine oturmalısın."

Beni sandalyeye götürüyor ve tekrar karşıma oturuyor. Birbirimize bakıyoruz. Sanırım ilk benim gitmemi bekliyor.

Zayıfça "Um." diyorum.

"Liam, Killian'ın arayıp ona senden bahsettiği gece o kişinin sen olduğunu anladığını söyledi. Kanserden ölüyormuş gibi hissettiğinden bahsedip durdu. Ya da onun gibi bir şey. Muhtemelen söylediğinde kulağa daha hoş geliyordu. Her neyse, Liam kardeşinin bir kadın hakkında böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, o tam olarak yerleşen bir tip değil. Daha önce bir kadın hakkında hiç ciddi olmamıştı. Düşünebiliyor musunuz? Onun yaşında? Bence bu inanılmaz romantik. Size söylüyorum, Siyah oğlanlar düştüğünde, sert düşerler."

O kadınsı, keyifli kahkahasını atıyor. "Böylesine alfa kurtlara göre, söz konusu kadınları olduğunda sadece lokum gibiler. Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum! Zaten üç kız kardeşim var ama bir dördüncüye sahip olmayı çok isterim. Ne kadar eğleneceğiz! En kısa zamanda Arjantin'e bizi ziyarete gelmelisiniz."

"Arjantin. Um. Uh-huh."

"Seni zavallı şey. Beynindeki tüm kabloları aştım, değil mi?" Sesi sempatiklikten canlılığa dönüşüyor. "Bak ne diyeceğim, Killian benden azar işitecek. Al, kahveni iç."

Kahve fincanını bana doğru yaklaştırıyor. Elime alıyorum ama nasıl içeceğimi hatırlayacak beyin gücünü bulamıyorum. I

Orada öylece oturup koca bir aptal gibi ona bakacaktım. "İkizler."

Tru başını sallar. "Tıpatıp aynılar. Benden başka kimse onları birbirinden ayıramaz."

Bir gece mutfağında dururken Killian'ın bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum. Dekorü, dönümlerce siyah mermeri hakkında zekice bir yorum yapmışım ve cevabı sanki yüzeyin altında çok daha fazlası varmış gibi yüklü geliyordu.

"Buraya taşındığımda da böyleydi."

Sonra, aynı konuşma sırasında, ona Killian dememi istedi. Liam değil, herkesin onu tanıdığı isim. Bir açıklama istediğimde, bana söyleyemeyeceğini söyledi.

İstemediğinden değil ama yapamadığından.

Ve şimdi onun ve kardeşinin tek yumurta ikizi olduğunu öğrendim.

Dikkatlice "Tru?"

diyorum. "Evet?"

"Liam ne iş yapıyor?"

"Oh, o emekli oldu." Gizemli bir şekilde gülümsüyor.

Eğer Killian'ın gözlerinde sırlar olduğunu düşünseydim, bu çelik manolya onu fersah fersah geçerdi.

Kahveyi uzun bir yudumda içiyorum, bitirdiğimde fincanı masaya koyuyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ellerim titriyor.

Tru elini benimkinin üstüne koyuyor. Yumuşak bir sesle, "Bu Killian'ın hikâyesi, benim değil. O yüzden bırakayım o anlatsın. Ama şunu söyleyebilirim: Bir zamanlar ben de tam senin olduğun yerde oturuyordum. Tam olarak orada değil. Ucuz tekila çaldığım için hiç tutuklanmadım-"

Yüksek sesle "Anladım." dedim.

"Demek istediğim, kafanızın ne kadar karışık olduğunu biliyorum ama ona güvenebilirsiniz. Her konuda. Hayatın konusunda."

"Ama o bir gangster." diye fısıldadım.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana yine gizemli bakışlar atıyor. "Senin hırsız olduğun gibi o da bir gangster."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sana söyledim: Bu Killian'ın anlatacağı bir hikaye. Ama tatlım, eğer işiyle ilgili ona zorluk çıkarıyorsan... özür dilemeye hazır ol."

"Ciddi misin? Ailenizde bilmecelerle konuşmayan kimse var mı?"

Gülüyor. "Eğer şanslıysan, çok yakında sen de bilmecelerle konuşmaya başlayacaksın."

Sesim yükseliyor. "Şanslı mı?"

Evrak çantasını alır ve gülümseyerek ayağa kalkar. "Hadi gel. Seni eve götürelim. Eminim biraz uykuya ihtiyacın vardır. Killian yarın Prag'dan döndüğünde sana her şeyi anlatabilir."

"Prag mı?"

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ülkede olsaydı başka birini göndereceğini düşünmedim, değil mi?"

"Hiçbir şey düşünmedim. Çünkü artık anlaşılabilir düşünme yetisine sahip değilim. Çünkü... Killian."

"Güven bana, anlıyorum." diyor sert bir şekilde.

Ayağa kalkıyorum, göz kırpiyorum, kafam tamamen karışıyor. "Az önce bana Arjantin'de yaşadığını söylememiş miydin? Yoksa ben de mi halüsinasyon görüyorum?"

"Bebek doğmadan önce ziyaret etmek istedik. Geçen hafta geldik. Ve adınızın kaç kez sohbette geçtiğini size anlatamam. Killian kadınları neyin çıldırttığına dair örnekler vermem için beni sıkıştırıp duruyor."

Bir an için dehşete kapıldım. "Ne, yataktaki gibi mi?"

"Ha! Hayır. Eğer ağabeyine benziyorsa, eminim bu konuyu da halletmiştir. Ne tür şeylerin bir kadının bir erkeği trafiğe itmek istemesine neden olacağını soruyor."

Rahatlamış bir şekilde mırıldandım, "Onu da halletti." "Sanırım seni daha az rahatsız etmeye çalışıyor."

"Bunun insani olarak mümkün olduğunu sanmıyorum."

Odadan çıktık ve koridorda yürüdük. Bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Araba kovalamacaları, hamilelik korkuları, çete çatışmaları ve tek boynuzlu at midillileri içeren garip, saçma bir rüya.

Tru kefaletimi çoktan ödedi, bu yüzden serbest bırakılmadan önce bazı evrak işlerini tamamlamam gerekiyor. Sonra karakolun ön merdivenlerinden inip beni bekleyen cipe doğru onu takip ediyorum, hâlâ sisin içindeyim.

Bu yüzden adamlar binanın yan tarafındaki gölgelerden çıktıklarında tepki vermem normalden daha uzun sürüyor.

Beni yakaladılar.

Çıglık atmak için ağzımı açıyorum ama kimyasal kokulu bez çoktan burnuma ve ağzıma kapatılmış oluyor.

Bacaklarım jöleye dönüşürken ve dünya kararırken, adamlardan biri diğerine tanımadığım bir dilde bir şeyler söylüyor.

Ama Sırpça olduğunu tahmin etmem için tanımam gerekmiyor.

JULES

W

Bilincim yerine geldiğinde, hareket halindeki bir aracın bagajında yan yatıyordum. Ellerim

ve ayaklarım bir şeyle bağlı, belki de iple. Kaba siyah bir kumaş başlık başımı örtüyor. Yalınayağım. Başımın ağrması ve adamların beni tuttuğu pazılarımdaki hafif ağrı dışında bir zarar görmedim.

İlk içgüdüm çılgılık atmak.

Bununla savaşıyorum, bunun yerine mümkün olduğunca sakin kalmaya odaklanıyorum. Paniğimi kontrol etmek için meydanlarda nefes alıyorum, tıpkı çocukken bana öğretildiği gibi.

Dört kez nefes alın. Dört sayım boyunca tutun. Dört kez nefes verin. Dört sayım boyunca tutun. Tekrar başlayın.

Zamanı takip etmekten başka yapacak bir şey yok. Adamların beni tutacakları son yerde durmadan önce ne kadar yol aldıklarını tahmin edebilirsem, bu daha sonra polisin beni aramasına yardımcı olacaktır. Eğer bu bilgiyi bir şekilde polise ulaştırabilirsem.

Tabii önce adamlar beni öldürmezse.

Dört kez nefes alın. Dört sayım boyunca tutun. Dört kez nefes verin. Dört sayım boyunca tutun. Tekrar başlayın.

Kendime öldürülmeyeceğimi söylüyorum. Eğer beni kaçıran adamlar Killian'ın babamla savaşta teminat aradığını söylediği Sırp çetesindense, benim bir değerim var demektir. Hayatta olduğum sürece, şartlarda pazarlık yapabilirler.

Şartları müzakere etmek için babama yaşam kanıtı sunmaları gerekecek.

Bana sahip olduklarına dair sözlerine inanmayacak. Fotoğraflar da işe yaramayacak, çünkü herhangi bir zamanda çekilmiş olabilirler. Yıllar önce bile.

Beni filme almak zorunda kalacaklar.

Ya da daha kötüsü, beni onunla telefonda konuşur.

Şartları kabul ettiklerinde, beni esir alanların istediklerini elde etmek için beni -hâlâ nefes alıyor ve çoğunlukla tek parça halinde- üretmeleri gerekecek.

Tabii sevgili babacığım beni geri istemiyorsa. Tabii onlara benim onun için zaten ölü olduğumu ve bana ne isterlerse yapabileceklerini söylemezse.

Dört kez nefes alın. Dört sayım boyunca tutun. Dört kez nefes verin. Dört sayım boyunca tutun. Tekrar başlayın.

Beni geri isteyecektir. Düşmanlarının tek çocuğuna zarar vermesine izin verirse ailesinin şerefini lekelemiş olur. Bu onun itibarını zayıflatır. Yüzünü kurtarmak için ne isterlerse ödeyecektir.

Sonra... Tanrım.

O zaman bana sahip olacak.

Ve bir daha gitmeme izin vermesinin imkanı yok.

Kilit altında olacağım. Kilitleneceğim. Esir olarak yaşamaya zorlanacağım. Beni İtalya'ya bile gönderebilir. New York'taki düşmanlarının ulaşamayacağı bir yerde, ailenin Sicilyalı tarafıyla yaşamam için.

Acımasız, kılı kuzenlerimden biriyle evlendirileceğim. Onunla seks yapmaya zorlanacağım. Çocuklarını doğurmaya. Yemeklerini pişireceğim. Tuvaletini fırçalayacağım.

Dört kez nefes alın. Dört sayım boyunca tutun. Dört kez nefes verin. Dört sayım boyunca tutun. Tekrar başlayın.

Umutsuzluğa kapılamam. Pozitif kalmalıyım. Sakin kalmalıyım. Her şeyi dakika dakika ele almalıyım. Uyanık ve kavgacı olmayın. Hayatta kal.

Ve ne olursa olsun, Killian'ı düşünmeme izin veremem.

Onun güzel kara gözlerini ve yürek parçalayan gülümsemesini düşünemiyorum. Beni istediğinde sesinin nasıl boğuklaştığını düşünemiyorum. Bana nasıl dokunduğunu, beni nasıl öptüğünü ya da erkeklik ve şefkatin inanılmaz derecede sarhoş edici kombinasyonunu düşünemiyorum. Sevişirken ne kadar nazik olduğunu. Beni ne kadar tutkuyla becerdiğini.

Nasıl tek yumurta ikizi olduğunu.

İstesem bile bunu kesinlikle düşünemiyorum, çünkü beynim olasılıklar arasında gidip geliyor. İmkansızlıklar.

İkisinin ne anlama gelebileceğinin tam bir çılgınlığı.

Yapabileceklerinin.

Gerçekte kim

olabileceklerini. Ya da ne.

Araba durur. Kapılar açılır ve çarparak kapanır. Ağır ayak sesleri çakılların üzerinde çıtırdıyor. Bagaj kapağı açılıyor ve serin bir gece havası içeri doluyor. Bir erkek sesi ağır bir Doğu Avrupa aksanıyla bana hitap ediyor.

"Birinci kural: İyi ol yoksa bir şeyini keserim."

Ses tonu iş gibi. Neredeyse sıkılmış. Bu düzenli olarak yaptığı bir tehdit. Yapar ve uygular.

Kalbim çarparak, "İyi olacağım." dedim.

Fısıltıyla söylediğim için kendimden nefret ediyorum.

Onaylar gibi homurdandı. Beni üst kolumdan tutarak oturur pozisyona getiriyor, sonra da kabaca yukarı kaldırıp sandığın ağzından geçiriyor. Ayak bileklerim bağlı olduğu için ayaklarım yere değdiğinde neredeyse yüzüstü düşecektim ama beni dik tutup sabitledi. Keskin, buzlu çakıllar çıplak ayaklarımın tabanlarını kesiyor.

Beni kaldırıp omzuna attı.

Kapüşondan göremesem de iri yarı olduğunu söyleyebilirim. Güçlü de. Bu bir deha değil. Stratejist değil. Bu, üst düzeydekilerin ciddi bir kas gücüne ihtiyaç duyduklarında gönderdikleri adam. Bacaklarımın etrafındaki kolu çelik kadar sert. O

Sanki omzundaki ağırlığım tamamen önemsizmiş gibi rahat, ağır aksak bir yürüyüşü var.

Muhtemelen böyle ağırlıkları taşımaya çok alışkındır. Ölü ağırlığı.

Dört kez nefes alın. Dört sayım boyunca tutun. Dört kez nefes verin. Dört sayım boyunca tutun. Tekrar başlayın.

Merdivenlerden çıkıyoruz. Botları tahtada, çakılda çıkardığından farklı bir ses çıkarıyor. Ağır, içi boş bir ses. Bir an durdu. Metalik bir çınlama duyuyorum, sonra yağlanmamış menteşelerin şikayetçi gıcirtısı. Sonra büyük bir kapı çekilerek açılıyormuş gibi bir ses geliyor, hayır, bir taraftan açılıyor.

Atların ve nemli samanın keskin, belirgin kokusu burnuma çarpıyor, ardından tatlı suyun daha soluk kokusu geliyor.

Taşrada olmalıyız. Cırcır böceklerinin hafif cıvıltısı ve serin esintide hışırdayan ağaç yaprakları dışında hiçbir ses yok. Muhtemelen uzun zamandır baygıyım. Şehirden çok uzaktayım.

Eğer biri arıyorsa, beni asla bulamazlar.

Dört kez nefes alın. Dört sayım boyunca tutun. Dört kez nefes verin. Dört sayım boyunca tutun. Tekrar başlayın.

Beni esir alan kişi tekrar yürümeye başladı. Birkaç kez yön değiştiriyor, kafam karışıyor. İçinde bulunduğumuz bina büyük olmalı çünkü durana kadar epey bir süre yürüyoruz.

Aniden alçalmaya başlıyoruz.

Asansör gürültülü bir gıcirtıyla aşağı doğru indiğinde, irkilerek nefes alıyorum.

"Kural iki: Konuşmanız söylenmedikçe sessiz olun."

Alt dudağımı ısıriyorum ve boğazıma tırmanan çığlığı yutuyorum.

Asansör durduğunda hava sıcak ve bayat. Sigara dumanı kokusu ve bir konuşma kanalına ayarlanmış radyonun cızırtısı geliyor. Bir elektronik gürültü patlaması oluyor, sonra amatör bir telsizden bir ses cızırdıyor.

Ses İngilizce konuşmuyor, bu yüzden ne dediğini anlayamıyorum.

Dik bir şekilde çevrildim ve sert metal bir sandalyeye yatırıldım. Başlık kayboluyor. Tam önümdeki kör edici beyaz ışıklara göz kırpyorum. Ayaklarımın altındaki zemin topraktı.

Işıkların ötesinden bir adam İngilizce olarak "Kamera için adınızı söyleyin" diyor.

Bunu şimdiden yapıyor muyuz? Hiç vakit kaybetmiyorlar.

Kuru dudaklarımı nemlendiriyorum. Yavaşça nefes alıyorum. Sandalyede daha dik oturuyorum. "Juliet Moretti."

"Daha yüksek sesle."

"Juliet Moretti."

"Doğum tarihinizi ve doğum yerinizi belirtin."

Tamamen tarafsız. Duygusuz. Bu onun için sadece bir iş. Ben bir amaçtan başka bir şey değilim. Muhtemelen beni insan olarak bile görmüyor.

Arkamda, ellerim o kadar kötü titriyor ki onları yumruk yapamıyorum.

"Yirmi sekiz Ocak, bin dokuz yüz doksan beş. New York Presbyterian Hastanesi, Manhattan."

"Annenizin kızlık soyadını ve en sevdiğiniz çocukluk hayvanınızın adını belirtin."

Tuvaleti kullanmak zorundayım. Mesanem o kadar dolu ki patlayacakmış gibi hissediyorum. "Elizabeth Bushnell. Pippi Longstocking."

Kör edici beyaz ışıklar, video kameranın arkasındaki bir adamın gölgesini ortaya çıkarmak için değişir. Kamera bir tripodun üzerindedir. Üç adam daha bir kenarda durmuş, sessizce izliyor. Yüzlerini göremiyorum ama gözlerini üzerimde hissediyorum. Odaklandıklarını hissediyorum.

İçlerinden birinin elinde kısa deri bir kırbaç var.

Hiperventilasyona başladım. Meydanlarda nefes almak hiçbir işe yaramıyor.

Killian. Çok özür dilerim. Ben bir aptaldım. Aptalın tekiydim.

Şu anda onu görebilseydim, bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylerdim. Sırları, geçmişi, tüm hayatı, umurumda değil. Tek umursadığım, gözlerimin içine baktığında nasıl hissettiğim.

Tek umursadığım o.
Kim olursa olsun. Ne olursa olsun.

Sadece o.

"Babana merhaba de, Juliet."

Gözlerim suyla doldu. Onları temizlemek için hızla göz kırpiyorum. Nabzım kulaklarımda okyanusun kükremesi gibi. Kısık sesle fısıldıyorum, "Addio, papa."

Addio, İtalyanca'da bir daha asla göremeyeceğinize inandığınız birine veda etmenin resmi yoludur. Bu durumda hayatta kalma ihtimalimin düşük olduğunu hissettiğimde söylemek için eğitildiğim şeydi. Kurtarıcılara acele etmeleri gerektiğini bildiren bir kod.

Annemin kapalı tabutunu toprağa indirdikleri gün de aynı şeyi söyledim.

Ondan toplayabildikleri tüm küçük parçaları.

Kameranın arkasındaki adam öne çıkar. Kafası tıraşlı. Tamamen siyah giyiyor. Adem elmasını bir kafatası dövmesi kaplıyor.

Elini omzuma koydu ve itti.

Geriye doğru çarpıyorum. Başım korkunç bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Acı içinde soluyarak içgüdüsel olarak yanıma yuvarlanıyorum ama adam bağlı ayak bileklerimden tutuyor ve plastik bir kablo bağıyla ayaklarımı sandalyenin bir ayağına bağlıyor.

Sırt üstü yatıp ayaklarımı havaya kaldırarak karanlığa bakıyorum, nefes nefeseyim ve ölmek üzere olduğuma ikna olmuş durumdayım.

Ama benim için planladıkları şey ölüm değil. En azından şimdilik.

Şimdilik hafif bir işkence.

Etime çarpmadan bir saniye önce kırbacın havayı yararak çıkardığı vızıltıyı duyuyorum. Sağ ayağımın tabanındaki, topukla topuk arasındaki hassas, korunmasız ete.

Acı ateşten beter. Tenime bastırılan sıcak bir metal parçasından daha kötü. Yakıcı. Bıçak gibi. İçimden bir mızrak gibi geçiyor. Şiddetle sarsılıyorum ama çığlık atmıyorum. O zaman olmaz. O zaman hala çabuk bitebileceğine dair umudum var.

Kırbaçlı adam bu umudu acımasızca söndürür.

Kamera kayıttayken, her iki ayağımın tabanına defalarca vuruyor, ta ki etim parçalanıp kan içinde kalana ve çığlıklarım kahkahalarının sesini bastırana kadar.

Bir süre sonra, zonklayan kırmızı bir sefalet denizinde yüzerek kendime geldiğimde, kendimi bir odada buluyorum. Penceresiz, kapısız, topraktan kazılmış daracık bir oda ve -sanırım- tuvalet olarak kullanılan boş bir metal kap. Tavan demir bir ızgara, benden yaklaşık on iki metre yukarıda.

Tamam, bu bir oda değil. Teknik olarak, yerdeki bir delik.

Burası bir zindan.

Panikle savaşıarak etrafıma bakıyorum.

İyi tarafından bakarsak, sinir bozucu bir Stockholm Sendromu vakası geliştirme şansım olmayacak, çünkü beni esir alanlardan biri sohbet etmek ve biraz beyin yıkamak için buraya gelmezse, öngörülebilir gelecekte hücre hapsinde olacağım gibi görünüyor.

Dezavantajı ise...burası bir zindan.

Doğrudum, ellerimin ve ayak bileklerimin bağlı olmadığını görünce şaşırdım. Hâlâ üzerimde kıyafetlerim var, bu da bir başka artı. Ama ayaklarımın durumuna bakılırsa, kaçmak şöyle dursun, bir süre daha yürüyemeyeceğim.

Zaten bir önemi de yok, çünkü biri merdiveni indirmediği sürece buradan çıkış yok.

Izgaranın parmaklıklarına bakıyorum, videoyu babama gönderip göndermediklerini merak ediyorum.

Sonra işemem gerektiğine karar verdim.

Yürüyememenin tuvalete gitmek için büyük bir engel olduğunu çabucak keşfettim. Ya da çiş kabı kullanmanın.

öyleydi.

Pislik içinde yuvarlanıp küfretmeyi bitirdiğimde, iki numaraya gitmem gerektiğinde ne halt edeceğimi düşünerek dehşet içinde birkaç dakika geçiriyorum. Çömelemiyorum ve tuvalet kağıdı da yok. İşler hızla çirkinleşecek.

Yukarıdan gelen sesle dikkatim dağılıyor. "Baş yukarı."

Beni kırbaçlayan kişi.

Sessizce duvara yaslanıp bacaklarımı iki yana açarak ona bakıyorum. İfademi nötr tutmaya ve ters ters bakmamaya dikkat ediyorum. Kırbaçlama tekniğinin bir devam performansını istemiyorum.

Izgaradaki küçük bir kareyi kaldırıyor ve bir ipe bağlı kırmızı plastik bir kovayı indiriyor.

Hücrenin toprak zeminine temas ettiğinde ipi sallayarak kovayı serbest bırakır. İpi geri çeker, ızgarayı kapatır ve başka bir şey söylemeden oradan ayrılır.

Sürünerek kovaya gittim. İçinde iki şişe su, aspirin, bir protein bar, bir muz ve kare şeklinde katlanmış ince bir yün battaniye buluyorum. Ayrıca bir paket bebek mendili, bir tüp antibiyotik merhem ve bir çift beyaz atletik çorap var.

Bu hediyeleri reddedecek kadar aptal ya da inatçı değilim. Enerjimi korumam gerektiğini biliyorum, bu yüzden power bar ve muzu atıştırıyorum. Dört aspirin patlatıyorum ve bir şişe su içiyorum. Yüzümü buruşturup dişlerimi sıkarak yırtılan ayaklarımın altını bebek mendilleriyle temizliyorum, sonra da merhem sürüyorum.

Sonra çorapları giydim ve duvara yaslandım.

Hapishanenin ciddi düşünmek için iyi olduğunu düşünüyorsam, yerdeki bir delik bin kat daha iyidir. Ve her şey Killian'a dönüp duruyor.

Onu bir daha görememe ihtimalim, ayaklarımdan çok daha acı verici.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü zifiri karanlıkta bir sarsıntıyla uyanıyorum. Bir an için kör edici bir panikle öldüğümü sanıyorum. Ama sonra sigara dumanı kokusu alıyorum ve başımı kaldırıyorum.

Üstümde karanlıkta sigara içen biri oturuyor.

Sessiz kaldım. Bana konuşulmadığı sürece konuşmamamı söyledi: bu bir test olabilirdi.

Sonsuz gibi görünen bir süreden sonra, "İyi iş çıkardın. Ağlamak yok. Yalvarmak yok. Onlar hep ağlar ve yalvarırlar. Erkekler bile."

Ortalık zifiri karanlık, bu yüzden dişlerimi göstererek iki elimle onu terslerken kendimi güvende hissediyorum. Ama cevap verirken ses tonumu yumuşak tutuyorum.

"Teşekkür ederim."

Sesi bir oktav düşüyor. "Çılgılık atma şeklini seviyorum."

Dört kez nefes alın. Dört sayım boyunca tutun. Dört kez nefes verin. Dört sayım boyunca tutun. Tekrar başlayın.

Uzun bir aradan sonra, "Baban ulaşılması zor bir adam," dedi.

Hay aksi. Zihnim saatte milyonlarca mil hızla ilerliyor, ona sunabileceğim bir şey bulmaya çalışıyorum. Bana açıkça babamla henüz temas kuramadıklarını söylüyor. Videoyu henüz görmemiş.

Henüz paralarını ya da peşinde oldukları şeyi alamadılar.

Ve ona ulaşamadıkları sürece, ben bu delikte daha uzun süre çürüyeceğim.

"Ağustos'tayız. Muhtemelen yatındadır."

Sessizlik. Sigara içiyor, bekliyor.

"Her Ağustos ayında üç hafta boyunca Hırvatistan adalarını dolaşıyor. Yatın adı Penetrator."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor.

Katılıyorum. Babam birçok şey olabilir ama romantik değildir.

Üstümde bir gıcırta duyuyorum, sanki beni esir alan kişi sandalyesinde öne doğru eğilmiş gibi. Tabii sandalyede bile olsa. Belki de boynundaki cıvatalar ses çıkarıyordur.

"Tamam. Babanın yatını buluruz, delikten çıkabilirsin. Bana yalan söylediğini öğrenirsek, deliği toprakla doldururuz."

Beni sadece karanlıkla ve artan korkumla baş başa bırakıyor.

Uzun süre hiçbir şey duymadım. Kimse bana bir şey söylemeye gelmiyor. O kadar açım ki, midem kendi kendini kemirmeye başlıyor. Diğer şişe suyu da bitirdim ve yiyecek bir şey kalmadı.

Yine de gelmiyorlar. Saatlerce. Belki günlerce. Bu karanlık delikte ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yok, sadece çocukken aldığım hiçbir eğitimin beni buna hazırlamadığını biliyorum.

Tamamen yalnız bırakılma ihtimalim için.

Burada öleceğim. Açlıktan öleceğim. Hayır, önce susuzluktan öleceğim.

Ve kimse cesedimi bulamayacak. Kimse nerede olduğumu bilmiyor.

Killian. Yüzünü son bir kez görmek için her şeyimi verirdim.

Bu düşünce sonunda beni yıkıp ağlatan şey oldu.

Omuzlarıma sardığım ince battaniyeyle toprak duvara yaslanıyorum, bir köpek gibi titriyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve kendimi hıçkırıklara bırakıyorum. Her şeyi içime attım. Tüm acıyı ve kafa karışıklığını, tüm pişmanlığı ve umutsuzluğu, tüm yıkılan umutları ve kaybolan hayalleri.

Bana ne olduğunu asla bilemeyecek olan Max ve Fin için ağlıyorum. Yaşayabileceğim hayat için, sıcak yaz geceleri ve muhteşem kış gündeğumları için ve özleyeceğim arkadaşlarımla akşam yemekleri için ağlıyorum. Önümdeki onca yıl için.

Bir erkekle geçirmiş olabileceğim yıllar. Bir aile kurarak. Aşık olmak.

Sevilmek.

İçim boşalana kadar ağlarım. Bir kabuk kadar boş olana kadar.

Sonra yüzümü battaniyeye siliyorum, sert bir nefes veriyorum ve ayağa kalkıyorum. Topuklarımla üzerinde,

çünkü bu

Acıdan çökmeden bunu yapabilmemin bir yolu. Boş plastik su şişelerinden birini alıyorum ve toprak duvara dayanak kazmak için kapaksız ucunu kullanıyorum.

Çünkü olduğum onca şey arasında pes eden biri değilim.

Sadece beş dakikadır kazıyordum ki yakınlardaki bir patlama beni kış üstü yere düşürdü.

Hava basıncında ani bir değişiklik oluyor ve ardından başımdan aşağı toprak parçaları yağıyor. Bu patlamayı hızla birkaç küçük patlama takip ediyor. Sonra otomatik silah patlamaları ve çığlık atan adamların sesini duyuyorum. Daha fazla silah sesi, daha yakından, sonra daha önce hiç duymadığım öfkeli, doğaüstü bir kükreme. Tekrar geliyor, kollarımdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Bu bir öfke çığlığı. İntikam çığlığı. Kana susamış bir iblisin çığlığı, çılgın körükleri tünellerde yankılanıyor.

Ama o bir iblis değil. Bir insan.

O benim erkeğim ve bir şekilde beni buldu. Benim için geldi.

Ve sesine bakılırsa, ciddi bir kış tekmeliyor. Kalbim bir roket gibi fırlıyor. Dizlerimin üstüne çöktüm, Boynumu ızgaraya, titreyen turuncu ışığa ve yükselen dumana doğru uzattım.

Avazım çıktığı kadar bağırdım, "Killian! Ben buradayım!" Ayak sesleri toprağı dövüyor. Gittikçe yaklaşıyorlar,

Ta ki ızgaranın bir tarafında bir figür belirip durana ve bana bakana kadar.

Kıyamet filmlerinden fırlamış gibi görünüyor. Kıyametten sonra, kayıp aşkını bulmak için dünyanın küllerini tarayan bir asker.

Askeri tarzda kamuflaj savaş üniforması giymiş, gece görüş gözlükleri, ağır botlar, dizlikler ve Darth Vader'ın onaylayacağı siyah bir kask takıyor. Başının ve yüzünün tamamını kaplıyor. Sırtında taktiksel bir sırt çantası var. Belindeki kemer, kılıfında kocaman bir bıçak taşıyor.

ve birkaç tabancası var. Göğsünü, cırt cırtl  cepleri mühimmat fişekleri ve el bombalarıyla dolu bir yelek örtüyor. Eldivenli ellerinde, ucunda kızılötesi bir dürbün bulunan devasa siyah bir tüfek tutuyor.

Kask yüzünden yüzünü bile göremiyorum ama o olduğunu biliyorum.

O adamı nerede görsem tanırım.

Ona bakıyorum, kalbim göğsümün içinde genişliyor. Sesim titreyerek, "Merhaba tatlım. Neden bu kadar uzun sürdü?"

JULES

K

illian metal bir merdiveni indiriyor, direğe tırmanan bir itfaiyeci gibi aşağı kayıyor, beni tutuyor, üzerinden atıyor

ve zindandan hızlı, sessiz bir şekilde çıktı. Yukarı çıkarken beni itip kakmadı bile.

Bu tür şeyleri daha önce de yaptığını hissediyorum.

Tepeye ulaştığımızda beni kollarının arasına aldı. Beni bir binanın enkazına doğru taşıyor, dumanı tüten moloz yığınları arasında kolayca ilerliyor, cesetlerin üzerinden tahta kalaslar gibi geçiyor.

Adem elmasının üzerinde kafatası dövmesi olan kel adam sırt üstü yatmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, kafasının yan tarafında beyninin patladığı bir yara var.

Yüzümü Killian'ın taktik yeleğine gömüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Beni dikkatlice bir SUV'un arkasına yüklüyor ve üzerime ağır bir battaniye atıyor. Arabayı sessizlik içinde sürüyoruz, sadece köy yolundaki bir viraja çok hızlı girdiğinde lastiklerin çıkardığı çakıl sesiyle bozuluyor.

İssız bir alana park ediyoruz. Sonra bir helikopter yolculuğu var.

Pilot Killian, çünkü tabii ki o olacak.

Pilot koltuğunun arkasında sedyeye bağlıyım ve bir shot tekila istemek için ne kadar erken olduğunu merak ediyorum.

Bir hastanenin çatısına iniyoruz. Doktor ve hemşirelerden oluşan bir ekip bizi karşılamak için helikopter pistine koşuyor. Başka bir sedyeye bindirilip içeri götürüldüm.

Bir ya da iki yara bandına ve birkaç fıs Bactine'e ihtiyaç duyabilecek ayaklarım dışında iyi olduğum konusundaki ısrarına kimse aldırmış etmiyor.

Killian sedyemin yanında koşuyor. Darth Vader kaskını çıkarmış ama hâlâ silahlarla dolu. Koridorlarda yanından geçtiğimiz herkesin ödünü koparıyor. Derinden etkilenmiş bir şekilde ona bakıyorum.

Ve onun için her zamankinden daha deli.

Gözlerimi yaşartacak kadar aydınlık bir odanın sallanan kapılarından içeri daldık. Bir doktor önlüklü insanlara bağırarak talimatlar vermeye başladı. Etrafta koşuşturup makineleri çalıştırıyorlar. Tıbbi aletlerle dolu bir duvarın yanına park ediyorum.

Tam bir belalı modunda olan Killian, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve ağaç gövdesi bacaklarını iki yana açmış bir şekilde kapıların bir tarafında durmakta ve tüm hareketliliği lazer odağıyla izlemektedir.

Çenesi gergin. Burun delikleri açılmış. Gözleri, ona en ufak bir bakış atan ve dikkatini benden uzaklaştıran herkesi öldürmekle tehdit ediyor.

"Hey. Gangster."

Mutant lazer ışını gözlerini bana çeviriyor.

"Sana aşık olduğumu söylemek için kötü bir zaman mı?"

Biri koluma bir iğne batırıyor ama ben bunun farkında bile değilim.

Killian'ın bakışları ateşe dönüştü. Tanıştığımız andan beri olduğu gibi beni yakıp kavuruyor.

Ben de "Çünkü öyleyim. Yani, öyleydim ama bunu daha yeni fark ettim."

Hemşireler yatağın etrafında bir ileri bir geri koşturuyor, beni çeşitli makinelere bağlıyor ve birbirleriyle tıbbi steno dilinde konuşuyorlar. Bunların hepsinin onun yüzünden olduğunu biliyorum. Tüm bu hareketlilik ve ilgi çılgınlığı. Ben sıradan bir hasta değilim.

Ben gizemli ve güçlü Bay Black tarafından getirilen bir hastayım.

Belli ki herkes ondan benim kadar etkilenmiş.

Aslında, hemşireler etkilenmiş görünüyor, ama doktor düpedüz dehşete düşmüş görünüyor.

"Sana güvenmediğim için özür dilerim. Haklıydın: Korkmuştum. Ama artık korkmuyorum. Ve söz veriyorum bunu telafi edeceğim. Tüm bu insanlar beni iğnelerle dürtmeyi bırakır bırakmaz."

Killian kollarını açar, iki adım öne çıkar ve "Herkes dışarı" diye gürler.

Emri odada gök gürültüsü gibi yankılanır. Tüm hareketlilik cırtlak bir sesle durur.

Doktora, "Bana bir daha söyletme" der gibi tehditkâr bir bakış fırlattığında, adam kolunu havada sallayarak hızlıca, "Adamı duydunuz. Herkes dışarı."

Personelini dışarı çıkarır ve kapıların arkalarından kapanmasına izin verir.

Sonra sadece ben ve süper kahraman gangsterim, soğuk hastane acil servisinde birbirimize bakıyoruz. Kalp atışı monitörüm, arızalı bir duman alarmı gibi ses çıkarıyor.

Ben de diyorum ki, "Ölmüyorum. Sadece susadım. Ben de bir hamburger alabilirim. Belki biraz da patates kızartması."

Bana doğru bir adım atıyor, bakışları vücudumun ve yüzümün her yerinde geziniyor. Yaralarımı arıyor.

"Tüm bunları ayarladığınız için teşekkür ederim, ancak sizin için de uygunsa, iyileşmek için yarasa mağaranıza gitmeyi tercih ederim."

Sesi alçak bir törpü gibiydi.

"Yaralanmışsın." "Kolayca düzeltilemeyecek bir şey değil."

"Tıbbi yardıma ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var."

Bir tereddütlü adım daha atıyor, sanki uzak durmak istiyor ama kendine engel olamıyor. Bakışlarından anlıyorum ki

Gözlerine bakınca, koşup gelip ağzını benimkine yapıştırmak, kendini üstüme atıp ikimiz de nefessiz kalana kadar beni öpmekten başka bir şey istemediğini anlıyorum ama beni inciteceğini düşünüyor. Şu anda bunun için çok kırılgan olduğumu düşünüyor.

Beni inciten tek şeyin aramızdaki mesafe olduğunu bilmiyor.

Kızgın bir şekilde, "Susuz ve açım. Ayaklarımın tabanı daha iyi günler gördü. Ama bunun dışında iyiyim ve aklım tamamen başımda ve aklımı kaçırmadan önce bana dokunmana gerçekten ama gerçekten ihtiyacım var. Hemen şimdi. Bas gaza."

Bunu yapan şımarıklık olmalı. Adam şımarıklığıma karşı koyamıyor.

Birkaç hızlı ve uzun adımda bana ulaşıyor, eğiliyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Beni göğsüne o kadar sıkı bastırıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Yüzümü boynuna çevirip derin derin içime çekiyorum, kokusunu içime çekiyorum ve ona yapışıyorum. Daha doğrusu, el bombası olabilecekmiş gibi hissettiren bir şeye.

Sesi sert bir fısıltı olarak kulağıma yaklaşıyor. "Kendimi asla affetmeyeceğim."

Kaçırılmamı engellemediği için demek istiyor. Benimle birlikte olması gerekirken Prag'da olduğu için. Ya da belki beni daha önce bulamadığı için. Ya da yukarıdakilerin hepsi için.

"Saçmalama tatlım. Sen benim hayatımı kurtardın. Yine kurtardın. Ayrıca, sanırım birbirimizi son gördüğümüzden bu yana yaşanan daha önemli bir gelişmeyi atladın."

Hafifçe geri çekiliyor, karanlık, yakıcı gözlerle yüzüme bakıyor. Yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissederek ona bakıyorum.

"Bana aşıksın." dedi. "Tamamen."

Gözlerini kapatıyor, bir nefes alıyor, dudaklarını yalıyor. Gözlerini tekrar açtığı anda, o kadar çok duyguyla parlıyorlar ki nefesim kesiliyor.

"Ve sen bana
güveniyorsun."

"Zımnem."

"Tüm bunların anlamı..." Bir hırıltılı nefes daha çekiyor.
"Sen benimsin."

Gölümsüyorum. "Tanrı yardımcın olsun, ama evet. Ben seninim. Ne iş yaptığın, hangi sırları sakladığın ya da başka bir şey umurumda değil. Hayatım boyunca en çok korktuğum şey sonunda oldu ve seni bir daha asla göremeyeceğim düşüncesinin yarısı kadar bile kötü değildi. Tek umursadığım sensin." Duraksıyorum, yüzüne gülümsüyorum. "Yengen de harika biri."

Beni tekrar göğsüne bastırıyor. Başımı tutan eli titriyor.

Bu iri yarı, kibirli, belalı adamın benim için bu kadar yumuşak olmasına nasıl da bayılıyorum.

Sonra aklıma henüz aklıma gelmeyen bir şey geliyor ve zihnim dehşetten bomboş kalıyor. "Aman Tanrım!"

Çılgına dönmüş bir şekilde uzaklaşır. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Truvy! O iyi mi? Karakolda benimle birlikteydi! Adamlar onu da götürmedi-"

"Hayır," diye yumuşak bir şekilde araya giriyor ve rahatlayarak nefes veriyor. "O iyi." "Bir dakika önce tam arkasında yürüyordum, sonra..." "Biliyorum, genç kız. O zamandan beri olan her şeyi biliyorum.

o zamandan bu zamana kadar."

Yüzünü inceliyorum. "Nereden biliyorsun?" "Ben benim."

Bunu hiç alay etmeden söylüyor. Sonra beni öpüyor, yüzümü kocaman, sert ellerinin arasında şefkatle tutuyor. Düzensiz nefes alarak yanaklarımı, boynumu ve ağzımı öpüyor, dudaklarının her dokunuşu sahiplenici ve sevgi dolu.

Usulca gülüyorum, gözlerimi kapatıyorum, kalbimin her atışında ona daha da dalıyorum.

Beni eve götürmeyi gönülsüzce kabul etmeden önce, Killian doktorun beni muayene etmesine izin vermem konusunda ısrar ediyor.

Bir hata yaparsa idam mangası tarafından infaz edileceğini düşünüyor gibi görünüyor.

Onun için biraz üzülüyorum ama sonra gidiyoruz ve sıcak bir banyo yapıp yatağa girmekten başka bir şey düşünemiyorum.

Killian'ın yatağı. Eğer istediğimi elde edersem, asla ayrılmayacağım yer.

Doktor ayaklarımı temizledi ve bandajladı, böylece eskisinden çok daha iyi durumdalar, ancak Killian beni hastaneden kendisi taşımakta ısrar ediyor. Görünüşe göre, tekerlekli sandalye söz konusu değil.

Onunla birlikte cipin önüne oturmama da izin vermiyor. Beni arka koltuğa yığıyor, şiddetli bir konsantrasyonla üzerime bir battaniye örtüyor.

Ön tarafın benim için muhtemelen daha güvenli olduğundan bahsetmiyorum, emniyet kemerleri falan, çünkü sakinliğini pamuk ipliğine bağlıyor gibi hissediyorum.

Evim dediği gökdelene varana kadar yüz kadar siyah cipten oluşan bir kervanın ortasında ilerliyoruz. Kapalı otoparktaki asansörlerin önüne geldiğimizde, her iki tarafa dizilmiş elli silahlı adam olmalı. Arabayı çalışır halde bırakıyor, yanıma koşuyor ve beni yavaşça tekrar kucağına alıyor.

Çatı katına çıkarken sessizdi. Kafasında neler döndüğünü bilmiyorum ve sormuyorum da. İçinde derin, kaynayan bir öfke hissediyorum.

Beni kurtardığında geride bıraktığı cesetlerin öfkesini dindirmeye yetmeyeceğini hissediyorum.

Cesetler güneşi engelleyecek kadar yığılana kadar intikam almaktan vazgeçeceğini sanmıyorum.

Çatı katına girdiğimizde yaptığı ilk şey doğruca yatak odasına gitmek oluyor. Beni dikkatlice yatağa yatırdı, başımı yastıkların üzerine koydu ve

Hemen döneceğini söyledi. Hemen büyük bir şişe su ve bir tabak yemekle döndü.

Meyve, patates cipsi ve ton balıklı sandviç.

O ton balıklı sandviçi görünce gözlerim doldu.

Ben yüzümü doldururken, o ana banyoda kayboldu. Akan suyun sesini duyuyorum. Duş aldığını sanıyorum ama giyinmiş olarak geri dönüyor.

"Banyo mu?"

Beklentiyle inliyorum. "Evet, lütfen."

Başını sallıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Taktik yeleğini, dizliklerini, botlarını, çoraplarını ve ölüm kemerini çıkarışını hayranlıkla izliyorum. Uzun kollu kamuflaj gömleğini başının üzerinden çekip atıyor. Altında, zeytin yeşili bir tişörtün üzerine bağlanmış kurşun geçirmez bir yelek var, ikisini de çıkarıyor.

Sonra sadece bir çift kamuflaj taktik pantolonu giyerek önümde çıplak göğüsle durdu. Bıçak, telsiz, kafa derisi ve diğer şeyleri saklamak için cepleri olanlardan.

Kısık bir sesle, "Henüz bu konuda konuşamam. Henüz değil. Ben çok..." Başını sallıyor, başka tarafa bakıyor ve yutkunuyor. "Ama sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Artık sır yok."

Kim olduğunu
kastediyor. Ne
olduğunu.

Yumuşak bir sesle, "Tamam. Ne zaman hazır olursan.

Sana güveniyorum." Gözlerini tekrar bana çeviriyor ve şimdi yanıyorlar.

"Hayatımın sonuna kadar her gün bana bunu söylediğini duyabilirim" diye homurdanıyor.

Kalbim garip bir şey yapıyor. Bir tür garip tango, göğüs kafesimin altında çılgınca sallanıyor. Ama havayı hafif tutmaya çalışıyorum. Bir süre yetecek kadar dram yaşadık.

"Kartlarını doğru oynarsan, gangster, olabilirsin."

Beni o delikten çıkardığından beri ilk kez gözlerinde bir ışık parlıyor. Ağzının bir köşesi

yukarı çeker ama ağzının geri kalanını gülümsemeye ikna edemez.

Beni banyoya taşıyor, kapalı tuvalet kapağının üzerine oturtuyor ve soyunmama yardım ediyor. Sonra beni dikkatlice sıcak suyun içine indiriyor ve sargılı ayaklarımı kuru kalmaları için küvetin kenarında tutmam konusunda beni nazikçe azarlıyor.

Ona sadece gülümsedim.

Tenimi ve saçlarımı yıkarken gülümsüyorum, üzerimdeki tüm köpükleri durulamaya odaklanırken gülümsüyorum, beni küvetin kenarına kaldırıp büyük, kabarık bir havluyla kurularken gülümsüyorum.

Değişiklik olsun diye, beni yatağıma götürürken esniyorum.

Yorganı üzerime çekiyor ve alnımdan öpüyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şu anda değil. Ama uyandığımda, dikkat et. Muhtemelen esnemeye başlamalısın." Tekrar esnedim, yorgunluk beni ele geçirmeye başlamıştı. İliklerime kadar yorgunum.

"Sözler, sözler," diye fısıldıyor, dudaklarını şakağımda gezdiriyor.

Yatağın kenarına oturuyor, saçlarımı okşuyor, ben uykunun kollarına doğru hızla sürüklenene kadar. Tam bir uçurumdan karanlığa yuvarlanmak üzereyken yanıma uzanıyor, beni göğsüne doğru çekiyor, enseme öpüyor ve iç çekiyor.

"İyi misin?" diye mırıldandım.

"Sadece babanı düşünüyordum."

"Sen beni kaşıklarken mi? Bu biraz rahatsız edici."

"Yakında onu görmeye gitmem gerekecek."

"Neden?"

"Seninle evlenmek için ondan izin istemek için." "Ha. İyi bir tane."

Gülümsüyorum ve yastığa gömülüyorum, çoktan derin bir uykuya daldığımı ve rüya gördüğümü biliyorum.

KILLIAN

"W

"Geçmiş geçmişte kaldı."

Fırtına'dan ünlü bir alıntıdır.

Shakespeare. İnsanlar genellikle yanlış bir şekilde bunun geçmişin geleceği öngördüğü, olacaklara çoktan karar verildiği anlamına geldiğini düşünürler. Ancak alıntının tamamı bunun tam tersini söyler: "Geçmişte olanlar önsözdür; gelecek olanlar ise senin ve benim taburcu olmamızla ilgilidir."

Başka bir deyişle, kendi kaderimizi kendimiz yazarız. Geçmiş, sadece ilk perdeden önce gelen şeydir.

Juliet'in uyumasını izlerken, bu ana kadarki tüm hayatımın bir önsöz olduğunu fark ediyorum.

İlk perdenin başlamasını bekliyordum.

Gerçekten yaşamaya başlamadan önce onu bulmalıydım.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kalkıp mutfağa gidiyorum. Kendime üç parmak viski koyuyorum. Sonra Liam'ı aradım.

Sadece bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor, sesi endişeyle gergin. "Kardeşim. Konuş benimle."

"Tamamdır. O güvende."

Nefes verişçi ağır ve rahatlama dolu. "Yaralanma mı?"

Dudaklarımdan kısacık bir gülümseme geçiyor. "Beni gördüğü anda bana patronluk taslamasını engelleyen hiçbir şey olmadı."

Alay ediyor. "Çünkü sen asla böyle bir şey yapmazsın."

Mükemmel bir eş olmamızın birçok nedeninden biri.

Viskimden biraz daha içiyorum. Tekrar konuşana kadar bir süre sessizce oturuyoruz, sesi alçak. "Sana bir özür borçluyum."

"Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum. Sakın söyleme."

"Hayır, bunu söylemek zorundayım. Kaçmalarına izin veren bendim."

"O arabaya otuz kurşun sıktın."

"Tru'yla birlikte içeri girmeliydim."

"Bunun için bir nedenin yoktu. Tanrı aşkına, orası bir polis karakoluydu. Bundan daha güvenli olamaz. Onu oraya götürmeye karar vermeleri ne kadar çaresiz olduklarını gösteriyor."

Kısa bir duraksamadan sonra perişan bir halde "Kendimi sorumlu hissediyorum" der.

"İlk sorumluluğunuz karınızın güvenliğini sağlamaktı. Hamile karınızın güvenliğini. Bunu yaptınız. Onu cipe bindirip kilitlediniz. Sonra sizden hızla uzaklaşan bir arabaya üç şarjör boşalttınız, tek bir mermi bile bagajı delip geçmedi." Etkili olması için durakladım. "Juliet'in olduğu yerde."

Bir şey söylemeyince ekliyorum, "Benim kadını, benim sorumluluğum. Eğer Prag'da olmasaydım-"

"Yüzlerce insan ölmüş olacaktı. Alfassi'nin camide o bombayı patlatmasını başka kim engelleyebilirdi?"

Viskiyi yutuyorum, boğazımdan aşağı inerken yanmanın tadını çıkarıyorum. Sonra kendime üç parmak daha dolduruyorum, çünkü buna ihtiyacım var. "Sana sormak istiyordum: Emeklilik nasıl gidiyor?"

Kıkırdıyor. "Uluslararası bir suç imparatorluğunu yönetmekten ve uluslararası bir süper casus olmaktan yoruldun, değil mi? Kendini biraz fazla yoğun mu hissediyorsun?"

Ben de sert bir şekilde, "Zorlukları var" diyorum. "Öyleyse bırak."

"Bunu bir olasılıkmış gibi söylüyorsun."

"Tüm dünyayı kurtaramazsın kardeşim. Özellikle de şimdi."

Juliet yüzünden demek istiyor. Çünkü önceliklerim değişti.

Sessiz kaldığımda, "Ya da birini seç. Gangsterlikten kurtul."

"Doğru ya. Sanki eski işinizden emekli olursam bir halefiyet planı varmış gibi."

"Ne derler bilirsiniz: Doğa boşluktan nefret eder. Birisi devreye girecektir. Declan'a ne dersin? İnandırıcı bir iş çıkarır. Seni fantastik bir patlamayla öldürebilir ve dizginleri ona bırakabiliriz."

"Declan kesinlikle arka planda çalışır. Spot ışıklarından nefret eder." "Peki ya Diego? Senin için iyi iş çıkardığını söylemiştin."

Ve sanırım yeterince hırslı."

"İrlanda mafyasının Latin bir çocuk tarafından yönetilmesini mi öneriyorsun? Rekabet için ne kadar kafa karıştırıcı."

"O çocuk değil, kardeşim. Sen sadece yaşlısın."

"Senden sadece iki dakika büyüğüm. Eğer ben yaşlıysam, sen de yaşlısın demektir."

Bu mantık parçasını görmezden geliyor. "Ve İrlandalılar her zaman İtalyanlardan daha kapsayıcı olmuştur. Mesele saf kan değil, sonuç almaktır. Bu arada, annesine bir ev aldığına hâlâ inanamıyorum."

"İki kişi olduğumuz konusunda çenesini kapalı tutması için ona bir şekilde rüşvet vermek zorunda kaldım."

Liam duraksıyor. "Ya da seni ben sandığı için öldürmeye çalışmasının çok komik olduğunu düşündün."

"Oldukça eğlenceli olduğunu kabul ediyorum. Bu arada hâlâ karınızı soruyor."

Liam bir ayının hırlamasına benzer bir ses çıkarır. "O meşaleyi gömebilmesi için lütfen ona bir kız arkadaş bulur musun?"

"Eminim kadınlarla tek başına gayet iyi anlaşıyordur. Latin aşık olayını çok iyi biliyor. Oh, sana sormak istiyordum, Dışişleri Bakanlığı'nın şirket listelerinde adını tersten yazmak kimin dahiyane fikriydi?"

"Benim. Neden?"

"Çünkü tam olarak kırılmaz bir kod değil, işte bu yüzden. Gerçekten daha gelişmiş kimlik gizleme protokollerine yatırım yapmalısınız. Adınız hiçbir yerde görünmemeli."

"Oh, lütfen. Bunu kim bir araya getirebilir ki?" "Juliet yaptı."

Onun şaşkın duraksamasına karşılık, "Bebek bezi depoma girmeden önce araştırmasını yapmış. Pardon, bizim bebek bezi depomuza."

Etkilenmiş görünüyor. "Zeki kız."

Gülümsüyorum. "Hiçbir fikrin yok. Ama merak etme, ben icabına baktım. Mail Kcalb artık yok."

"Teşekkür ederim." Duraksıyor. "Ona henüz söylemedin mi?"

Yavaşça nefes veriyorum, viskimden biraz daha içiyorum. "Henüz değil." "Neden henüz değil?"

"Şu anda uyuyor."

Beni sandığımdan daha iyi tanıyor, çünkü bunu anlıyor ve gülüyor.

Sesimi alçaltarak, "Sevdiğin kadına, yirmi yaşındayken ordudan atılıp MI-6'ya alındığından beri casus olduğunu tam olarak nasıl söylersin?" diyorum.

"Aynen öyle, aptal."

"Doğru. Ama bu sadece başlangıç, değil mi? Bu sadece yüzeyi çizmek. Hükümet için çalışmaktan nefret ettiğimi ve bu yüzden serbest çalıştığımı açıklamak için doğru kelimeleri nasıl bulabilirim? Son yirmi yılımı tüm ailemizin cinayetlerinin intikamını almak ve aynı şeyin başkalarının başına gelmesini önlemek için dünyanın dört bir yanındaki kötü adamları öldürerek nasıl geçirdiğimi?"

Heyecanlanmaya başlıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek, gerçekten yapmayı hayal etmeyi daha da imkansız hale getiriyor.

"Ona, küresel terörizmi engellemek için casusluk, istihbarat, jeopolitik, gerilla savaşı ve gelişmiş casusluk alanlarında uzmanlaşmış bir düzine benzer fikirli ortaktan oluşan bağımsız bir grup kurduğumu nasıl söyleyebilirim? Ve biz

Daha iyi bir isim üzerinde anlaşılamadığımız için kendimize On Üçler diyoruz, yani şimdi bir erkek grubu gibi mi konuşuyoruz?

"Ona hepimizin bir şekilde gizli çalıştığımızı, mafya kralları, yozlaşmış politikacılar ve karanlık iş adamları kılıfına girdiğimizi, çünkü bir fareyi öldürmenin en iyi yolunun kendi yuvasının içinden geçtiğini bildiğimizi nasıl söylerim? Tek başıma yüzlerce adamı nasıl öldürdüğümü?"

Sesim yükseliyor. Kalbim çarpıyor. Sıcaklık boynuma tırmanıyor. "Peki tüm bu katliamın, bir ömür önce kendi babamın beynine bir kurşun sıktığım için başladığını ona nasıl söyleyeceğim?"

Liam'ın sesi sert bir şekilde azarlayıcıya dönüşür. "Bu merhametti. Bir ağaca asılmıştı, dizleri bağlıydı ve yanıyordu. Acı içindeydi. Ölüyordu. Kurtarılamayacak durumdaydı ama sen onu son anlarında daha fazla acı çekmekten kurtardın. Sonra beni kurtardın. Atış talimi için kullanıldın, beş kez vuruldun ve ölüme terk edildin, yine de bir şekilde yanan bir eve sürünerek girdin ve kardeşini kurtardın. Hayatımı sana borçluyum.

"Olayı çarpıtma, Killian. Eoin McGrath ve çetesi ailemizi öldürdü. Yapabileceğimiz tek şey külleri süpürmektir."

Viskinin tortularını yuttuğumda, ellerim titriyor. Güldüğümde ise soğuk ve kuru bir kahkaha atıyorum. "Evet. Ve şimdi burada yirmi yedi yıl ve üç bin mil sonra, sadece mafya olmanın kötü olduğunu düşünen bir kadına kanlı geçmişimi itiraf etmekle karşı karşıyayım. Hay Allah. Çılgılık atarak kaçacak. Ve kimse onu suçlayamaz."

Uzun bir süre sessizce oturuyoruz, ikimiz de karanlık anıların içinde kayboluyoruz. Sonunda Liam iç çekti.

"Eğer o gerçekten aradığın kişiye, kardeşim, kaçmayacaktır. Yaşadıkların için seni daha çok sevecektir."

Ona her şeyi anlatacağıma söz verdim, sanırım bunu göreceğiz.

Bir süre sonra, parlak bir sesle, "Bir fikrim var." dedi. "Olamaz."

"Ona bir mektup yaz."
"Göremediğimizi biliyorum ama yüzümü buruşturuyorum."
"Kadınlar mektup almaya bayılır. Bu onlar için bir şeydir. Çiçeklerden ya da mücevherlerden bile daha iyidir."
Sesi çok emin geliyor ama tereddüt ediyorum.
"Gerçekten mi?" "Evet. Gerçekten."
"Ryan Reynolds bir kadına mektup yazar mı?"
"Kesinlikle."
"O zaman bunu kesinlikle yapmayacağım." İç çekiyor. "Tanrım, tam bir pisliksin."
"Bu arada, kapatıyorum. Yapmam gereken önemli bir telefon görüşmesi var."
Sesi aşağılanmış gibi geliyor. "Kim kardeşinden daha önemli?"
"Müstakbel kayınpederim."
Keşke görüntülü konuşuyor olsaydık da şaşkınlığının tam etkisini görebilseydim, çünkü neredeyse gözlerinin yuvalarından fırladığını duyabiliyorum.

"Bay Black. Bu beklenmedik onuru neye borçluyum?"
Hattın diğer ucundaki ses tıpkı GoodFellas'taki DeNiro'ya benziyor. New York mafyasının başındaki kişinin Brooklyn aksanı güveçten daha kalın. Alaycılığı da o kadar kalın.
Saçmalığı kesip doğrudan konuya giriyorum. "Kızın, Juliet."
Sessizlik.
Sonra, apoplektik bir kükremeyle: "Seni on dolarlık orospu çocuğu! Onun kaçırılmasının arkasında sen mi vardın? Lanet vücudundaki kesilebilecek her şeyi keseceğim ve seni çıplak ellerimle boğarak öldüreceğim, seni değersiz Limey piçi!"

Görünüşe göre, kaçırılanlar ben onlarla temas kurmadan önce onunla temas kurmuşlar.

"Onu ben kaçırmadım. Miro Petrovic kaçırdı. O artık ölü. Onu ben öldürdüm."

Biraz daha sessizlik. Sonra alçak ve ölümcül bir sesle, "Ne tür bir oyun oynuyorsun sen?" dedi.

"Oyun yok. Sizinkiyle çatışan narkotrafik rotaları yeniden müzakere etmeyi talep ettiler, doğru mu?" Cevap beklemeye zahmet etmiyorum. Zaten sesi öfkeyle dilini yutmakla meşgul geliyordu. "Artık bu çatışma için endişelenmene gerek yok. Örgütleri paramparça olmuş durumda. Toparlanmaları uzun zaman alacak. En iyi piyadelerinin yanı sıra üst düzey yöneticilerinin hepsi öldü."

"Öyle mi? Bunu nasıl bilebilirim? Bunun bana yapmaya çalıştığın lanet bir şaka olmadığını nereden bileceğim?"

"Size kafalarını buzda gönderiyorum. Sabah elinizde olurlar."

Şaşkın bir duraksamadan sonra kısa ve sert bir kahkaha attı. "Onları postaya verdin, değil mi? İlk iş kapıma mı gelecekler?"

"Hayır. Onları bu tür işlemlerde uzmanlaşmış özel bir kurye aracılığıyla gönderdim. Ve sizin yerel saatinizle saat altıda Penetrator'un arka güvertesinde olacaklar. Yanılmıyorsam şu anda Krapanj kıyılarından on deniz mili açıktasınız. Ki yanılmıyorum. Hiç yanılmam. Bu sadece lafın gelişi idi."

Bir şey söylemeyince ekliyorum: "Size kuryenin bilgilerini vereceğim. Onları şiddetle tavsiye ederim. Eminim zaman zaman çok işinize yarayacaklardır."

Ardından başka bir küfür dizisi geliyor. Uzun ve renkli ve esas olarak cinsel organlarımı vücudumdan ayırmak ve onları çeşitli tatsızlıklara maruz bırakmak etrafında dönüyor.

Hızını alamayınca, "Aramamın nedeni kızınıza aşık olmam." diyorum.

Hattan garip bir ses geliyor. Öğürme ya da boğulma sesi. Çok şiddetli. Kalp krizi geçiriyor olabilir.

"Özür dilerim. Onu Sırplardan kurtaranın ben olduğumu söylemeyi ihmal ettim. Onu Massachusetts kırsalının ortasında terk edilmiş bir ahırın altındaki bir çukurda tutuyorlardı. Ama tabii ki karım olacağı için buna izin veremezdim."

"Sen... seni lanet olası..." diye kekeliyor.

"Biliyorum. Ama Rusya ve Amerika Birleşik Devletleri soğuk savaşı atlatabildiyse, sen ve ben de bir şeyler yapabiliriz."

Arka plandaki birine bağılıyor, "Bu lanet herif! Bu herife inanabiliyor musun?"

Öfkeli bir şekilde tekrar hatta geliyor. "Dinleyin, mankafalar. Asılsız telefonlardan hoşlanmam, pisliklere katlanmam ve İrlanda mafyasının başının bu saçmalıklarla aileme saygısızlık etmesine izin vermeyeceğimden eminim. Kendini ölmüş bil!"

"Bu uygunsuz olur, zira önümüzdeki birkaç gün içinde yüz yüze görüşebileceğimizi umuyordum. Kızınızı şahsen isteme saygısını göstermek istiyorum."

Daha fazla sessizlik. Daha garip sesler. Artı biraz nefes nefese. Onun sağlığı için pek iyi olduğumu sanmıyorum.

"Senin iznine ihtiyacı olduğundan değil tabii ki ama ben eski kafalıyım. Belki torunlarınla ne tür bir iletişim kuracağın konusunda da bir anlaşmaya varabiliriz. Dürüst olmak gerekirse, Juliet seninle bir şey yapmak istemiyor gibi görünüyor, ama belki onu arada bir çocuklarımızın bir resmini göndermeme izin vermeye ikna edebilirim. Yine de hiçbir şey için söz veremem, o yüzden beni buna zorlama."

Hattan yüksek bir gümbürtü geliyor, ardından bir hırıltı.

"Salı günü sabah on nasıl? Ben yalnız gel." Kıkırdıyorum. "Megayatınızın güvertesine paraşütle atl a y a c a ğ ı m ı düşünürsek, gelmek z o r u n d a y ı m ."

Zayıf bir gurultu duyuyorum ve bunu bir onaylama olarak kabul ediyorum. "Harika. Görüşürüz o zaman."

Bıçağı biraz daha derine saplamak için ciddiyetle "Baba" diye ekliyorum.

Kendimden memnun hissederek telefonu kapattım. Sanırım bu oldukça iyi gitti.

Sonra bir süre vicdanımla boğuştuktan sonra oturup bir mektup yazdım.

JULIET

I Gökkuşığı bulutları arasında tek boynuzlu ata bindiğim bir rüyadan uyandığımda yanımdaki yastığın üzerinde katlanmış bir mektup buldum.

Odada yalnızım. Sabah oldu. Çatı katının pencerelerinin ötesinde Boston bir mücevher gibi parlıyor.

Doğruluyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve ayaklarımı yavaşça yere koyuyorum. Ağırlığımı onların üzerinde deniyorum, bir elimle kendimi yatağın üzerinde destekliyorum ve ağrının kontrol edilebilir olduğunu keşfediyorum.

Hastanedeki doktor muhtemelen bir tür vudu büyüü yapmıştır, eğer yapmasaydı Killian'ın oracıkta kafasını koparacağını biliyordu.

Ayağa kalkıyorum, topallayarak banyoya giriyorum, tuvaleti kullanıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Her nasılsa sihirli bir şekilde lavabonun yanındaki bir bardakta beliren kendi mor diş fırçamla. Geçerken devasa dolaba göz attığımda, tüm kıyafetlerimin de orada olduğunu, birbirinin aynısı siyah Armani takımlar ve bembeyaz gömleklerle birlikte asılı durduğunu fark ediyorum.

Görünüşe göre, ben uyurken Killian meşgulmüş. Görünüşe göre resmen taşınmışım. İsteyip istemediğimi sormadığı için ona zor anlar yaşatırdım ama blöf yaptığımı bilirdi.

Ama eğer bu konuda söz hakkım varsa, yeniden dekore edeceğiz. Batman'ın karısı yoktu ama olsaydı yarasa mağarasının bu kadar iç karartıcı olmasından asla kurtulamazdı. Buranın en azından renkli yastıklara ve kokulu mumlara ihtiyacı var.

Beyaz elbise gömleklerinden birini askısından çıkarıp giyiyorum. Etek ucu dizlerime kadar sarkıyor. Kollarını bileklerimden geçirebilmek için tekrar tekrar katlamam gerekiyor. Bu şey benim için iki kat elbise olabilir.

Sonra yatağa dönüyorum, yatağın kenarına oturuyorum ve mektubu elime alıyorum. Açtım ve okumaya başladım.

Yirmi dakika sonra, mektubu yarım düzine kez tekrar okudum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken aynı yerde oturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum.

Killian da beni böyle buldu.

Yatak odasının kapısında kısa bir süre durur. Yalınayak, solmuş bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş. Koyu renk saçları dağınık. Gözleri kan çanağına dönmüş. Haftalardır uyumamış gibi görünüyor.

Ama adam hala nefesimi kesecek kadar muhteşem.

Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor ve ayaklarına bakıyor. Sesi alçak ve karakteristik olmayan bir şekilde tereddütlü. "Demek okudun."

Başımı sallıyorum. Tüm yapabildiğim bu.

Bana bakıyor, yüz ifademi sessizce inceliyor, sonra tekrar yere bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Özür dilerim. Çok fazla olduğunu biliyorum. Emin değildim... Liam önerdi..." Nefesinin altında bir küfür mırıldanarak sözünü kesiyor. "Gitmek istersen anlarım."

"Gitmek mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını kaldırıyor ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Gözlerinde gördüğüm umut da olabilir, az önce ağzımdan çıkan hıçkırıklara bakılırsa dehşet de. Bana bile korkutucu geldi.

Kendimi biraz toparlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Daha fazla hıçkırık geliyor.

"Killian. Aman Tanrım. Bu mektup." Histerik bir şekilde havada salladım. "Bu mektup kalbimi parçaladı. Ruhumu yaktı. Beni paramparça etti!"

Kara kaşları yavaşça birbirine yaklaşıyor. Bekliyor, kafası karışmış görünüyor.

Zar zor konuşabiliyorum, bu yüzden kollarımı açıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ediyorum.

Bir an da üzerime atladı, beni kollarının arasına aldı ve yatağa bastırdı, bana tüm lezzetli ağırlığını verdi. Sonra beni ıslak yüzümün her yerinden öpüyor.

Kollarımı onun büyük omuzlarına doluyor ve boynuna sarılıp ağlıyorum.

Kıkırdaması alçak ve boğuk. "Bu, bir casusa aşık olmanın senin için sorun olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Evet. Bir hırsıza aşık olmak senin için sorun değil mi?"

Başını kaldırıp sıcak, parlayan gözlerle bana bakıyor ve yüzümü büyük ellerinin arasına alıyor. Yumuşak bir sesle, "Evet, genç kız. İyiden de öte. Hayal edebileceğimden çok daha iyi."

Bana bakışı yeni bir gözyaşına boğulmama neden oluyor.

Beni de yanına alarak sırt üstü dönüyor ve beni vücuduna sıkıca sarıyor. Feryatlar azalana ve ben bir ölüm perisini taklit etmek yerine sadece yutkunarak nefes alana kadar bir elini yavaşça omurgamda aşağı yukarı gezdiriyor.

Omzuna yaslanıp fısıldıyorum: "İnanamıyorum. Onca yıl... onca tehlike... nasıl hayatta kaldın?"

"Ben benim."

Sesindeki omuz silkmeyi duyuyorum ve kibirli göğsüne bir yumruk indirmek istiyorum. Bunun yerine, zayıf bir şekilde gülmeye başlıyorum.

"Bu daha iyi." Başımın üstünü öpüyor. "Bir an için Boston Medical'daki psikiyatri koğuşundaki arkadaşımı arayıp deli gömleği getirmesini söylemem gerekecek sandım."

"Yani, beni suçlayabilir misin?"

Yavaşça çektiği nefesiyle göğsü genişliyor. "Hayır. Ama..."

Başımı kaldırıyorum ve dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. "Ama ne? Aman Tanrım. Bana söyleyeceğin başka ne olabilir ki?"

"Babanla konuştum." Yüz ifadem karşısında irkildi. "En kötü kısmı bu değil."

Yavaşça "En kötü kısmı ne?" diye soruyorum.

"Ona çocuklarımızın fotoğraflarını göndereceğimi söylemiş olabilirim.

Bilirsin işte. Onlara sahip olduğumuzda."

Kendimi bir baykuş gibi göz kırparken hissediyorum ama durduramıyorum.

Belki de o deli gömleğine ihtiyacımız olacak.

Killian hızlıca, "Ya da ona bir dergiden kestiğim fotoğrafları gönderebilirim. Farkı anlamayacaktır." Duraksıyor. "Pardon, yakında bir şey söyleyecek misin?"

"Hâlâ çocuklar kısmını inceliyorum."

Yüzümdeki saçları nazikçe tarıyor. "Büyük bir aile istiyorum," diye mırıldanıyor. "Ama eğer çocuk istemiyorsan, bu da sorun değil. Seni çocuklardan daha çok istiyorum. Seni her şeyden çok istiyorum."

Bir hıçkırığın boğazıma doğru ilerlediğini hissediyorum. Boğmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum. Başımı göğsüne yaslayıp güzel kalbinin yavaş ve sabit atışını dinliyorum.

"Salı günü saat 10'da onunla buluşacağım." dedi.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, gülsem mi yoksa tekrar ağlamaya mı başlasam emin olamıyorum. "Bu gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor."

"Sana söylüyorum çünkü aramızda herhangi bir yalan olmasını istemiyorum. İhmal yoluyla ya da başka türlü."

"Bir ya da iki beyaz yalanın sorun olmayacağını düşünüyorum. Mesela 'Bu kotun içinde popom şişman mı görünüyor' dersem, 'Hayır, popon her zaman harika görünüyor' demelisin. Kıçım bir filin kıçı gibi görünse bile."

"Kıçın bir filin kıçı büyüklüğünde olsa bile harika görünürdü."

"Bunu söylüyorsun çünkü babamla buluştuğun için gözlerini oyacağımdan korkuyorsun."

Kıkırdadığında başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu gerekli değil. Ayrıca tehlikeli. Seni görür görmez göğsüne bir kurşun sıkmaya çalışacaktır."

"Evet. Buna hiç şüphe yok. Ama gündemimde seninle evlenmek istemenin dışında birkaç şey daha var."

Kaşlarımı kaldırdığımda, "Emekli olduğumda operasyonlarını Boston'a genişletmeye çalışmaması gerektiği gibi, yoksa FBI'daki bağlantılarıma kaçakçılık, haraç ve uyuşturucu kaçakçılığı faaliyetleri hakkında onu ömür boyu hapse göndermeye yetecek kadar kanıt vereceğim" diyor.

Kendimi avuçlarımdan üzerine itiyorum ve dirseklerimi kilitleyerek şok içinde ona bakıyorum. Yüz ifademi yanlış yorumluyor.

"Biliyorum. Bu konuda çelişkilerim var. Gerçekten parmaklıklar ardında olması gerekiyor ama o aileden biri olacak. Onu hapse atacak kişinin ben olmam garip geliyor. Çocuklara babalarının dedelerini ispiyonladığını nasıl söyleyeceğiz?"

Tüm bu konuşma başımı döndürüyor. "Korktuğum şey bu değil."

"Neden korkuyorsun?" Kasıtlı olarak "Emekli olmak mı?" diyorum.

"Gangsterlik işinden," diyor başını sallayarak. "Bazı yeni sorumluluklar üstlendiğimi düşünürsek, artık buna zamanım olacağını sanmıyorum. Sana bakmak tam zamanlı bir iş." Beni sıkıyor ve gülümsüyor. "Başını belaya sokma eğilimin var."

Pes ediyorum.

Göğsüne yığılıyorum. Beni sırtüstü yatırıyor, bir bacağına iki bacağımın üzerine atıyor ve beni derinden öpüyor, elini boğazıma doluyor, böylece nabzımın kontrolden çıktığını hissedebiliyor.

Hava almaya çıktığımızda fısıldadım, "Sen imkânsızsın."

"İmkânsız', 'muhteşem' için bir kodsı, katılıyorum."

"Bu harika anlamına gelmiyor. Beni kızdıracak bir şey

söylemeden önce lütfen beni tekrar öp."

Kıkırdıyor. "Geleceğimde çok fazla öpüşme görüyorum."
Başını aşağı çekiyorum, dudaklarına karşı usulca gülüyorum. "Sadece umut edebiliriz."

Tekrar öpüşüyoruz, bu sefer daha da derinden. Altında sabırsızca kıpırdanmaya başladığımda, ne istediğimi anlıyor. Mırıldanıyor, "İncinmişsin, aşkım."

Sevgiler. Bana böyle seslenmesinden asla ama asla bıkmayacağım.

Ama bunu ona söyleyemem, çünkü kafası zaten çok büyük.

Tişörtünün eteklerini çekiştirerek homurdanıyorum, "Burada canı yanacak tek kişi ben değilim. Eğer beş saniye içinde çıplak olmazsan, çok ciddi bir şey yapmak zorunda kalacağım."

Şok olmuş gibi davranıyor. "Sen mi? Sert mi?

Asla." "Hadi ama. Hepsini çıkar. Acele et."

İki saniye kadar kendisiyle savaşıyor, sonra sırtıtarak teslim olur. Dizlerinin üzerine çöküyor, tişörtünü başından çekip fırlatıyor ve kot pantolonunun fermuarını açıyor.

Güzel dövmeli çıplak göğsüne ve karın kaslarına bakarak mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. Gözlerimin yerine küçük, ısıltılı kırmızı kalplerim olduğuna eminim.

Boğuk bir sesle, "Ah, kızım. Çok güzelsin."

"Bunu sadece kaslarına baktığım için söylüyorsun."

"Evet." Tekrar kıkırdıyor. "Dürüst olmak gerekirse en sevdiğim şeylerden biri."

Gözlerimin içine bakarak avuçlarını kalçalarımın doğru kaydırıyor ve beyaz gömleğini belime kadar buruşturuyor. Altında çıplak kalan bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Pekala o zaman, küçük hırsız. Önce hangisi olacak? Dilim mi, sikim mi?"

Tanrım. Yüce Tanrım. Chris Hemsworth çıplak bir şehvetle vücuduma bakıyor.

Fısıldıyorum, "İkisi de. Ama aksan yok. Sadece seni istiyorum, tatlım.

Sadece sen. Sonsuza kadar."

Killian'ın bakışları tekrar benimkilere yöneliyor. Gözleri karanlık ve hararetle. Kot pantolonunu ve külotunu yıldırım hızıyla çıkarmak için bir tür Ninja hareketi yapıyor, gömleğinin düğmelerini açıyor, böylece göğüslerim ortaya çıkıyor, sonra kendini yayılmış kalçalarımın arasına indiriyor.

Güldüğümde, "Ne?" diyor.

"Burada kopan onca düğme için bana bir dikiş makinesi almanız gerekecek."

"Ne istersen," diyor usulca, bacaklarımın arasından iterek. Ben soluk soluğa kalırken içimde derinlere kayıyor. "Ne istersen, tek yapman gereken bana söylemek" diye fısıldıyor.

Ağzını benimkine yapıştırıyor ve içime doğru itmeye başlıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve kalçalarımı sallayarak onun hızına ayak uyduruyorum. Yavaş ve istikrarlı, tıpkı göğsümün içinde oluşan basınç gibi artıyor.

Kimse bana böyle olabileceğini söylemedi. Hiç kimse aşık olduğunuzda başınıza gelenler için düşmanın yanlış bir kelime olduğunu söylemedi.

Düşmüyorum. Uçuyorum. Yükseliyorum. Tek boynuzlu at midillimin sırtında gökkuşağı bulutlarının üzerindeyim, parlak mavi gökyüzüne doğru uçuyorum.

Killian titreyerek inlediğinde fısıldıyorum: "Sen emekli oluyorsun diye benim de emekli olmak istemediğimi söylemek için kötü bir zaman mı? Listemizde daha bir sürü kötü adam var. Eğer grubu dağıtmak isteseydim Fin ve Max gerçekten hayal kırıklığına uğrardı, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Evet, kötü bir zaman!"

Dudaklarımın üzerinde bir fermuar hareketi yapıyorum.

"Anladım. Özür dilerim.

Devam edin."

Bir süre daha bana bakıyor, sonra kahkahalara boğuluyor ve alnını göğsüme koyuyor. Tüm vücudu titriyor.

Bir süre sonra, "O kadar da komik değil." diye

homurdandım.

Ellerini kalçalarımnda ve sert sikini içime gömülü tutarak yuvarlanıyor. Kendine has sıcak, kendini beğenmiş gülümsemesiyle başparmağını klitorisime bastırıyor.

"Sessiz ol, kadın," diye emrediyor. "Ve bana bin."

Ona gülümsüyorum, bir kez olsun bu kadar otoriter olduğu için minnettarım.

Benim güzel, otoriter, baskın gangsterim, çok daha fazlası olduğu ortaya çıktı.

Kim değil, ne, gerçekten.

EPILOGUE

Tiki ay sonra

"Pencereden uzaklaş. Neredeyse bir saattir orada dikiliyorsun."

"Arabayla gelir gelmez onları görmek istiyorum."

Killian kıkırdayarak kollarını belime doluyor ve boynumun yan tarafını öpüyor. "O bebekle tanışmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

Liam ve Tru'nun Buenos Aires yakınlarındaki kırsalda bulunan çiftlikleri Estancia Los Dos Hermanos'un büyük oturma odasının penceresinden dışarı bakarken heyecandan yerimde duramıyorum. Nedenini tam olarak bilmiyorum, çünkü ben bebeklere bayılan kızlardan değilim. Belki de yaşlandıkça yumuşuyorum.

Ya da belki de Tru ve Liam küçük Maribel'e Elizabeth göbek adını verdikleri içindir. İlk isim Tru'nun annesinin adı, göbek adı benimki.

Tru bana yapmak istediklerinin bu olduğunu söylediğinde ve benim için sorun olup olmadığını sorduğunda çirkin bir şekilde ağladım. Bundan daha tatlı ya da daha düşünceli bir şey düşünemiyorum. Ama Tru'nun özeti bu: tatlı ve düşünceli.

Alınganlık yapmadığı zamanlarda yani. Başta çekingen ve hanımefendi gibi görünse de

paramı şımarıklık bölümüne yatırdığım kesin.

Siyah bir limuzin uzun çakıllı araba yolunun tepesini aşıp eve doğru ilerliyor.

"Oh! İşte geliyorlar!" Biraz zıpladım, alkışladım.

Killian beni sıkıyor. "Hadi gel. Onlarla verandada buluşalım."

Elimden tutup beni ön kapıya götürdü. Onun önünde verandaya koştuğumda gülüyor. En üst basamakta durup yaklaşan limuzine çılgınca el sallıyorum. Yanımda duruyor, bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni başımın üstünden öpüyor.

Tru ve benim bu kadar yakınlaşmamız hoşuna gidiyor. Onlarda kaldığımız üç hafta boyunca, Tru ve ben ayrılmaz bir ikili olduk. Şimdiye kadar sahip olduğum tek hamile kız arkadaşım o. Doğum tarihi yaklaştıkça onu soru bombardımanına tuttum.

Henüz kendi bebeklerim için hazır değilim. Parmaklarım hâlâ yapış yapış. Killian ve ben Boston'a döner dönmez, kızlarla birlikte bir sonraki işimizi planlamaya başlayacağız.

Bay Superspy'nin yardımıyla, belki bir şeyler ters giderse diye bir yedek planımız bile olur.

Bir şeyler ters gittiğinde. Gerçekçi olalım.

Limuzin durur. Liam deli gibi sırtarak arka kapılardan birinden çıkar. Bagajı yuvarladı ve diğer arka kapıyı açtı. İçeri eğilip Tru'yu kollarına alıyor ve bize doğru yürüyor.

Adam kadını, kadın da bebeği taşıyor. Pembe örme şapkalı, pembe battaniyeli minik bir kundak ve çatık kaşlı pembe bir yüz.

Killian homurdanıyor. "Görünüşe göre küçük Maribel babasına çekmiş."

Fısıldıyorum, "Oh, dur! Normalde on sent büyüklüğünde olan bir delikten kısa süre önce sıkıştı. Muhtemelen başı ağrıyordur, zavallı şey."

Sonra verandada bizimle birlikteler ve herkes gülümsüyor. Bebek değil ama. O bunu düşünüyor gibi görünüyor

bir avuç saçmalık.

"Çocuklar, o çok güzel!"

Tru bana gülümsüyor. Yorgun ama mutlu görünüyor. Çok, çok mutlu. "Öyle değil mi? Biraz taraflı olduğumu biliyorum ama bence o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Liam karısına bakarak yumuşak bir sesle, "Annesinin yanında," diyor.

Killian Liam'ın sırtına vurur. "Tebrikler kardeşim."

"Teşekkür ederim." Birbirlerine sırtıtıyorlar. Biraz zıplıyorum ve tekrar alkışlıyorum, çünkü gülünç olmak için bir zaman varsa, o da şimdi.

El çırpma sesim Maribel'in gözlerini açmasını sağladı. Bana doğru bakıyor, bu kadar küçük bir şey için odaklanması şaşırtıcı. Gözlerinin rengi de şaşırtıcı. Deniz camı yeşilinin soluk, berrak bir tonu, tıpkı Tru'nunki gibi.

Tru'nun gül goncası dudakları onda da var. Ve bana bakarken küçük, onaylamayan pembe bir büzüşmeye dönüştüler. Bir daha o sesi çıkarırsam tokadı yiyeceğimi söylediğini duyar gibiyim.

Elimi ağızma kapatıyorum ve gülmeye başlıyorum. "Ne?" diyor Liam.

"Bunu söylemek korkunç bir şey ama sanırım Maribel beni dövmek istiyor."

"Elbette," diyor Tru başını sallayarak. "Onu hastanede görmeliydin. Çok sert çıktı. Doktoru kesinlikle dehşete düşürdü. Sanırım gözünü morarttı."

Liam şöyle diyor: "İki günlük ve henüz hiç ağlamadı ama mutsuz olduğunda bunu size kesinlikle belli ediyor." Kızına gururla bakarak gülümsüyor. "Bir bakışıyla duvarlardaki boyaları bile eritebilir."

Tru masum bir şekilde, "Tanrım, bunu nereden aldığını merak ediyorum?" diyor.

Killian'a bakıyorum. "Sanırım bu bir aile özelliği."

Sırıtarak beni belimden yakaladı ve hepimiz içeri girdik.

"Peki sen ve Killian Boston'da kalıcı olarak mı kalıyorsunuz?"

Tru ve ben oturma odasında oturmuş çay içiyoruz. Çocuklar birkaç dakika önce muhtemelen viski içmek ve erkek erkeğe konuşmak için mutfığa gittiler. Güneş uzaktaki tepelerin üzerinden batarken pencerelerin ötesindeki kırsal alan bronz ve altın rengine bürünüyor.

"Bilmiyorum. Gangsterlikten emekli olacağını söyledi ama ne zaman olacağını söylemedi." Bıraktığında bana haber vereceğine güvenerek omuz silkiyorum. "Yarım kalmış işleri tamamlıyor olabilir. Karmaşık olduğuna eminim."

"Soruyorum çünkü buraya bizimle birlikte taşınırsanız çok seviniriz."

Şaşkınlıkla ona baktığımda gülümsüyor. "Buraya İki Kardeşin Çiftliği denmesinin bir nedeni var. Liam'ın olduğu kadar Killian'ın da. Birlikte satın aldılar."

"Ama burası senin evin. Sen burada yaşıyorsun. Kendini... bilirsin işte. Kalabalık?"

Sandalyesinde sallanarak usulca gülüyor. Maribel kollarında uyuyor. "Tek banyolu bir evde yedi kız ve erkek kardeşle birlikte büyüdüm. On bin metrekarelik bir çiftlikte dört yetişkin ve bir bebek kalabalık olmazdı."

Bunu düşündüm. Çiftliğin kendisi muhteşem. Ve onun dediği gibi geniş.

Ama sanırım ben kalben bir şehir

kızıyım. "Göreceğiz bakalım.

Teklifiniz için teşekkür ederim."

Tru gülümser. "Bu hayır demek. Ama sık sık ziyarete geleceğine söz vermelisin."

Maribel hoşnutsuz bir ses çıkararak kollarının arasında kayar. Tru ona doğru eğilip fısıldıyor, "Sus, küçük arı. Annen ve Juliet Teyzen konuşuyor."

Maribel bezine büyük bir kaka yapmış gibi bir yüz ifadesi takınır.

Yüzümü ellerimin arasına alıp gülüyorum, bunu sessizce yapmaya dikkat ediyorum ki bebek uyanıp kıcımlı tekmelemesin.

Liam odaya giriyor, eğiliyor ve Tru'yu alnından öpüyor. Bana bakıp gülümsüyor. "Adamın mutfakta seni soruyor."

"Bulaşık makinesini doldurmak için yardıma mı ihtiyacı var? Çünkü geçenlerde bana nasıl yanlış yaptığımı anlatmaya ve doğru tekniği göstermeye çalıştı ve neredeyse kafasında bir tabak kırıyordum."

Başını sallayan Liam, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor.

Ayağa kalkıp mutfaka gidiyorum ve Killian'ı elinde bir gazeteyle lavabonun başında dikilirken buluyorum. Ben içeri girdiğimde başını kaldırıp temkinli gözlerle bana bakıyor, ifadesi kasvetli.

"Sorun nedir?" Hemen endişelenerek sordum.

Kâğıdı tezgâhın üzerine koyup bir kolunu uzatıyor. Kendimi kolunun altına ve iri bedenine yaslıyorum, kollarımı beline doluyor ve yüzüne bakıyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor, eliyle çenemi kavırıyor. Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Her şey olabileceği kadar yolunda."

"O zaman neden yüzünde biri ölmüş gibi bir ifade var?"

"Biri öldü."

Kalbim küt küt atıyor. "Kim?"

"Ben."

Gereksiz sayıda göz kırpıyorum. "Bu bir şeyin kodu mu?"

Gazeteye dönüyor ve önüme gelene kadar tek parmağıyla tezgahın üzerinde kaydırıyor. New York Times'ın Pazar baskısı.

Başlık şöyle: "Mafyanın Yeni Yüzü Bu mu?" Altında yakışıklı, genç ve siyah saçlı bir adamın fotoğrafı var. Büyük bir arabaya binerken yandan çekilmiş.

siyah SUV. Gizemli bir gülümsemeye uzaklara bakıyor, siyah Armani takım ceketinin düğmelerini ilikliyor.

"Bekle," diyorum, daha yakından bakarak. "Bu...?" "Diego," diyor Killian başını sallayarak.

"İşteyken bana gülleri ve kolyeyi getiren oydu. Teslimatçınız."

Killian kıkırdar. "Artık değil. Makaleyi okuyun."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, gazeteyi kaptım ve okumaya başladım.

Şiddet dolu yaşam tarzlarını cazip hale getiren filmlerle ünlenen geçmişin gangsterlerinin soyu tükenmek üzere. Federal düzeydeki baskılardan kendi içlerindeki muhalefete, ana patronları ortadan kaldıran bir dizi cinayete kadar, Amerika'daki mafya gücünün çoğunu kaybetti.

Ama hepsi değil.

Sicilya mafyası La Cosa Nostra, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki başlıca rakibi İrlanda mafyası gibi hala gölgeler içinde faaliyet göstermektedir. Güvenilir kaynaklara göre, bu iki parçalanmış grup yakın zamanda kaybettiklerini geri almak için güçlerini birleştirme konusunda anlaşmaya vardı.

Ve yirmi yedi yaşındaki Latin kökenli bir adam onların yeni lideri.

Makale bitene kadar okudum, sonra Killian'a baktım. Yüzümden geçen her ifade nüansını izliyor.

"İrlanda mafyasının başı olduğu varsayılan Liam Black'in öldüğü söyleniyor."

"Evet."

"İtalyan mafyasının başı olduğu varsayılan Antonio Moretti tarafından öldürüldü."

"Evet."

"Liam Black'i öldüren silahlı çatışma sırasında aldığı yaralar nedeniyle öldüğü de söyleniyor."

"Evet."

"Yani... sen ve babam bir çatışmada birbirinizi öldürdünüz."

"İddiaya göre."

"Evet. Söylenti ve varsayım olmalı, aksi takdirde teşhis edilecek cesetler olması gerekirdi."

Bir süre sonra, "Babam ölmüş olması gerektiğini biliyor mu?" diye sordum.

"Bunu öneren oydu."

Bir süre sonra, "Burada bazı önemli bilgileri kaçırmışım gibi hissediyorum" dedim.

"Onunla görüştüğümü söylediğimi hatırlıyorsunuz."

"Evet. Samimi olduğunu söylemişsiniz. Seni sadece üç kez vurmaya çalışmış."

"Ve seninle evlenmek için ondan izin istediğimi."

"Ve sana en yakın yüksek binadan uçarak atlamayı söyledi."

"Ve ona suç faaliyetleriyle ilgili elimdeki tüm kanıtları gösterdiğimi ve ona doğrudan hapse girme ya da kaptanlık görevinden istifa edip mafya hayatından çekilme seçeneklerinden birini sunacağımı söyledim."

Alnımı kırıştırıyorum. "Aşağı inmek mi? Hayır. O kısmı atlamışsın."

"Öyle mi yaptım? Hmm."

Göğsünü itiyorum. "Bu bilerek oldu!"

Sırıtıyor. "Bunun bir sürpriz olmasını istedim. Baban emekliliği kabul etmesinin tek yolunun beni öldürmek olduğunu söyledi. Ben de beni vurmasına seve seve izin vereceğimi söyledim. Kağıt üzerinde, bilirsin, gerçek anlamda değil. Sonra biraz daha pazarlık ettik ve bunun işe yaramasının tek yolunun ikimizin de ölmesi olduğuna karar verdik."

"Neyin işe yarayacağının tek yolu?"

"Diego tüm operasyonu devralıyor. Hem onun hem de benim."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Ve o da bunu kabul etti?"

Tereddüt edince, "Ne?" diye sordum.

Yüzünü buruşturduğunda inliyorum. "Oh Tanrım. Olamaz. Ona ne söz verdin?"

"Doğum gününde seni arayabileceğini söyledi." "Ne?"

"Seni özlüyor. Özür dilemek istiyor. Birçok pişmanlığı olduğunu söyledi."

Ona bakıyorum. Gözlerim istese de kırpamazdı.

"Demek istediğim, New York mafyasının başını tüm örgütü altüst edecek biriyle değiştirmenin maliyeti yıllık kısa bir telefon görüşmesiye-"

"Yıllık mı?"

Yüzümü inceliyor. "İyi gidiyor mu? Söyleyemem."

Kafatasını kırmak için bir şey arayacaktım ki, "Çünkü olmazsa, belki bu yardımcı olur" diyerek beni oyaladı.

Kağıdı benden aldı, birkaç sayfa ileriye doğru çevirdi, ikiye katladı ve uzattı.

Elinden kapıyorum ve işaret ettiği makalenin başlığına bakıyorum.

"İsimsiz Bir Bağışçı Kızılhaç'a Yüz Milyon Dolar Hediye Etti."

Kalbim durdu. Sonra makaledeki bir satır gözüme çarpıyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Bağışla birlikte gelen imzasız bir not

William Shakespeare'in Romeo ve Juliet'inden dört satır içeriyordu:

Cömertliğim denizler kadar sınırsız,
Sevgim derin; Sana ne kadar çok
verirsem, O kadar çok sahip olurum,
Çünkü ikisi de sonsuzdur.

Killian mırıldanıyor, "Bir milyon dediğini biliyorum ama nişan hediyeinin özel olmasını istedim."

Elini uzatıyor. Avucunda bir yüzük var.

Tamamen pırlantadan oluşan bir sonsuzluk bandı.

Gazete yere düşüyor. Ellerimi ağzıma kapatıyorum. Gözyaşlarım anında gözlerime hücum ediyor ve yanaklarımdan aşağı kaymaya başlıyor.

Sesi kısık, "Ben öldüğüm için artık Boston'da yaşayamayacağız. Paris'i düşünüyorum. Sen ve neşeli hırsız çeten operasyonunuzu uluslararası boyuta taşıyabilirsiniz."

Hıçkırarak ona bakıyorum. Gözleri karanlık, güzel bir ateşle yanıyor.

Gördüğüm en güzel yangın.

Okuduğunuz için teşekkürler! Yeni yayın bildirimleri almak için lütfen [bültenime kaydolun](#).

AKNOWLEDGMENTS

Öncelikle: Yemin ederim erkek topuzlarına karşı değilim. Bu sadece kurgu. İyi bir üst düğümü ben de diğer kızlar kadar severim. (Gerçekten etkileyici bir örnek için Instagram'da Brock O'Hurn'u ziyaret edin. Rawr.)

Umarım bu kitabı almadan önce serinin ilk kitabı olan Beautifully Cruel'i okumuşsunuzdur, aksi takdirde muhtemelen kafanız çok karışacaktır. Eğer Killian'dan daha fazlasını isterseniz, [Tehlikeli Güzellik](#) serisinde bulabilirsiniz. (O seri zaman olarak bu seriden önce geçiyor ama bu seriyle bağlantılı değil. Ana olaydan çok gizemli bir yan karakter. Yine de hala kış tekmeliyor ve külot yakıyor).

Tehlikeli Güzellik serisindeki çapraz karakterler Kötü Alışkanlık ve Kötü Oyunlar serilerinde de yer almaktadır. Facebook'taki okuyucu grubum [Geissinger'in Çetesi](#), bu kitapların doğru okuma sırası hakkında güçlü fikirlere sahip olacak. Gelin bize katılın.

Beautifully Cruel için inanılmaz bir coşku gösteren ve Killian'a kendi kitabını vermemi talep eden tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Yapmayacaktım ama beni zorladınız. Bunun için sizi seviyorum.

Bu teşekkür yazısının yazıldığı tarih itibarıyla, dizinin sesli prodüksiyonu başlamıştır. Bunun nedeni de sizin talep etmeniz. Çok patronluk taslıyorsun! Ve tekrar söylüyorum, bunun için seni seviyorum.

Liam/Killian'ı seslendirmek göz korkutucu olacak ama harika olacağını biliyorum. Hazır olduklarında dinlemek isterseniz, [bültenime kaydolun](#) veya okuyucu grubuma katılın. İlk orada duyacaksınız.

Letita Hasser, Social Butterfly PR ve Jenn Watson'a teşekkür ederiz.

Yazı dostum, kurtarıcı kedi Zoe'ye teşekkür ederim.

Jay'e her şey için teşekkür ederim. Bulaşık makinesini nasıl dolduracağımı anlatmayı kesersen harika olur.

Ve teşekkür ederim, sevgili okuyucu. Seni seviyorum. Kendinize iyi bakın ve başkalarına karşı nazik olun. Bu boktan şovda hepimiz birlikteyiz.

ABOUT THE AUTHOR

J.T. Geissinger, duygu yüklü romantizm ve kadın kurgusunun uluslararası çok satan 1 numaralı yazarıdır. Komik, alingan romantik komedilerden yoğun, keskin gerilime kadar uzanan kitapları milyonlarca kopya satmış ve neredeyse bir düzine dile çevrilmiştir.

Romance Writers of America® tarafından romantik kurgu alanında verilen en yüksek ödül olan RITA® Ödülü için hem çağdaş hem de paranormal romantizm alanında üç kez finalist olmuştur. Ayrıca En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü ve En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü sahibidir.

Şu anda kocası ve kurtarıcı kedisi Zoe ile Nevada'da yaşayan bir Güney Kaliforniya yerlisi.

[Geissinger](#)'ın [Çetesi](#) adlı okuyucu grubuna katılarak devam etmekte olan eserlerine göz atabilir ve özel hediyelere erişebilirsiniz.

Onu internette www.jtgeissinger.com adresinde bulabilirsiniz.

ALSOBY J. T. GEISSINGER

Tehlikeli Güzellik Serisi
Tehlikeli Güzellik Tehlikeli
Arzular Tehlikeli Oyunlar

Slow Burn Serisi
Senin İçin Yan
Senin İçin Erit
Ache for You

Kötü Alışkanlık
Serisi Günah
Gibi Tatlı Yap
Beni Günah İşle
Benimle
Günah Gibi Sıcak

Kötü Oyunlar Serisi
Fena Güzel Fena Seksi
Kötü Niyetler

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.